

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Barrons
Book Five

make
me
exhale

MARIE
JOHNSTON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Beni Nefes Aldır

PETROL BARRONS KİTAP 5

MARIE JOHNSTON

LE YAYINCILIK

Copyright © 2023 Marie Johnston Editing by

Evident Ink

Düzeltilme MBE, Judy's Proofreading ve Deaton Author Services tarafından
yapılmıştır Kapak Shanoff Designs tarafından yapılmıştır

Fotoğrafçı: Wander Aguiar Model:

Kaio Q.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu hikayedeki karakterler, yerler ve olaylar kurgusaldır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tesadüfi ve kasıtsızdır.

✿ Vellum ile oluşturuldu

Güven fonu mu? Tamam. Eski bir tren dökümhanesini bira fabrikasına dönüştürme planları? Tamam. Huysuz proje yöneticisi? Tamam.

Eğer sinirli babam gibi bir adamla uğraşmak isteseydim, bira fabrikası planlarımı aileme söyledim. Ama kimseye söylemedim. Yirmi beş yaşına geldiğimde güven fonumun gelmesini bekledim ve yıllardır gözüme kestirdiğim eski tren dökümhanesini satın aldım. Sonra McCoy Cunningham ortaya çıktı.

Bana onun en iyisi olduğu söylendi. Benden daha yaşlı ve işin her iki tarafını da biliyor - restorasyon ve bira yapımı. Ama ondan aldığım tek şey kaşlarını çatması ve küçümseyici homurdanmalar. McCoy uzman olduğunu düşünebilir, bana atkuyruklu bebek bezi giymem gerekiyormuş gibi bakabilir ama beni ezebileceğini sanıyorsa yanılıyor.

Tek gereken bir bakış. Bana küçümsemeden başka bir şeyle baktığını bir kez yakalamam. Maya türleri ve şerbetçiotu üzerine konuştuğumuz bir sohbet. Daha fazlasına yol açan bir öpücük.

Her şeyi bildiğini sanan, özellikle de beni işinin önüne koymayan, temkinli bir adama asla razı olmayacağıma dair kendime söz verdim. Ve McCoy'un yaşadıklarından sonra, onun tek derdi iş. Kişisel karışıklıklar yok. İhtiyacım olan son şey düz bira ve kırık bir kalple kalmak.

İçindekiler

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Marie Johnston](#)

Bir

Isla

Bir kızın her gün bir vakıf fonu edinip eski bir tren dökümhanesini satın alması mümkün değildi. Ve her gün yirmi beş yaşında bir genç kız eski binasına gidip oranın nasıl bir bira fabrikasına ve etkinlik merkezine dönüşeceğini hayal etmiyordu. Tamam, o kısım her gündü. Birkaç hafta önce mülkü kapattığımdan beri her gün buradaydım. Ailem henüz bilmiyordu. Sadece emlakçım, avukatım ve binayı restore edip bira fabrikasını inşa etmeleri için tuttuğum müteahhitler biliyordu.

Gerçekten de anlaşmanın gizli kalması bir mucizeydi ama ben gizlilik konusunda ısrar etmiştim. Ben davet etmediğim sürece kimsenin işime karışmasına gerek yoktu. Bu dersi ailemden öğrenmiştim. Barron'un işine kimsenin girmesine izin verilmezdi, diğer Barronların bile.

Gözlerimi otoyoldan ayırmadım ve Bluetooth kullanarak kardeşimi aradım. "Yarın sıfır dönüşü kullanabilir miyim?"

"Babamın çim biçme makinesi çalışmıyor mu?" Stetson sordu.

"Hayır. Kasabanın dışındaki eski dökümhane için." Alt dudağımı ısırđım ve elim direksiyonun etrafında sıkılaşarak ona doğru ilerledim. Midem bulanıyordu. Planlarımı bu kadar uzun süre kendime sakladığıma inanamıyordum. şimdi ailemle yüzleşme zamanıydı ve önce en kolayından başlayacaktım. "Ben aldım."

Önce Lyric'e, en iyi arkadaşşıma ve yeni baldızıma söyleyecektim ama o tam zamanlı çalışmaya geri dönmüş yeni bir anneydi. Yeterince işi vardı.

ve onu ne zaman rahatsız ettiğimi bilmediğim yabancı bir bölgedeydim.

Garip bir duyguydu. Hayatımın bazı bölümlerini ondan hiç saklamamıştım. Benim ailemde sırların konuşulmaması en iyisiydi - tüm kasaba bilse bile. Lyric benim başvurduğum kişiydi ve şimdi o hayatının farklı bir aşamasındaydı, bense hâlâ ailemle yaşıyordum ve inşaat planlarım için güven fonumu biriktiriyordum.

"Ne yaptın?" diye sordu neredeyse dalgın bir şekilde, sanki beni doğru duymuş olamazmış gibi.

"200 numaradaki eski dökümhaneyi satın almak için vakıf fonumdan para kullandım. Burası bir etkinlik merkezi ve bira fabrikası olacak."

Sessizliği boyunca dudağımı çiğnedim. Stetson benim üzerine titrediğim ağabeyimdi, ama bazen benim için bu kadar çok şey yapmasının nedeninin bu işi ya da sorumluluğu tek üstlenemeyeceğimi düşünmesi olup olmadığını merak ederdim. Sormaya korkuyordum. Sanırım şimdi öğrenecektim.

Ses tonu neredeyse nötrdü ama şaşkınlığını bastıramadı. "Ciddi misin?"

"Öldü."

"Annem ve babam bilmiyor mu?"

"Henüz değil. Onlarla bu gece konuşacağım ama proje müdürü yakında geliyor ve ben de etraftaki yabani otları ehlileştirmek istiyorum."

"Zaten ... sıçtın, Isla." Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu ama günün geri kalanında şok olacaktı.

Acı, neşeli ruh halimi kararttı. Dökümhanenin düşüncesizce bir satın alma olduğunu mu düşünüyordu? Enine boyuna düşünmediğimi mi? "Bunu bir süredir planlıyordum. Bunu gerçekleştirmek için tek ihtiyacım olan şey paraydı."

"Evet, tamam." Kasketini çıkardığını ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle bileğinin tersini alnına sildiğini hayal edebiliyordum. "Tabii. Getirmemi ister misin?"

Ve işte sorun da buradaydı, onun inançsızlığı dışında. Burası bana aitti ama hepsi bu kadardı. Bir kamyonetim, çim bakım ekipmanım ya da basit bir çim biçme makinem bile yoktu. "Hayır, senin için uygun olan herhangi bir zamanda seninle buluşabilirim."

"Sorun değil. Lyric yarın çalışıyor, bu yüzden Rina yanımda olacak, ama onu getirebilirim-"

"Ben yaparım."

Stetson'ın kocaman bir kalbi vardı. O devralırdı, ben de ona izin verirdim. Ama bakmak istiyordum. "Evinizden kamyoneti ve römorku alıp

Eğer işe yararsa, geri getir."

"Duruma göre değişir." Sesine mizah karıştı. "Yüz metre çit mi çekeceksin?"

Kıkırdadım ama gülümsemem çabucak kayboldu. İyi niyetliydi ve sadece şaka yapıyordu. Ama gençlik yıllarımda saman kesmeye yardım ederken yaşadığım çit olayı aklımdan çıkmıyordu ve babamla Stetson'ın benden çiftlikte yardım etmemi istememelerinin bir başka nedeniydi. "Çimenlere beklenmedik çöpler atmayacağıma söz veremem ama kırdığım her şeyin yerine yenisini koyarım. Söz veriyorum."

"Endişelenmiyorum, Isla. Ne zaman istersen gel."

Biraz endişeliydi. Bunu asla kabul etmezdi ama ben bendim. Şehirde lastiklerimin siyah lekelerinin olmadığı bir kaldırım bile yoktu. Olgunlaştığımı düşünmek isterdim ama değiştirmeye çalıştığım şey benim fikrim değildi. "Teşekkürler."

Telefonu kapattım ve pencereyi açtım. Otoyolun gürültüsü Stetson'ın tepkisini çok fazla düşünmemi ve ailemin nasıl tepki vereceği konusunda endişelenmemi engelledi. Pencereden içeri kır çiçeklerinin kokusu yayılıyordu. Gözlerimi kapatıp kokuyu içime çekmek isterdim ama araba kullanıyordum. Yetiştirildiğim gibi sorumluluk sahibi bir kız çocuğu değildim.

Telefon görüşmesinden önceki heyecanımı toplamaya çalışarak gelecekteki bira fabrikamı düşündüm. Yeniden yapılanma bir servete mal olacaktı. Fermantasyon tanklarını ve üretim hattını kurmak. Tariflerimi büyük ölçekte mükemmelleştirmek. Bir mikro bira fabrikası, evde yaptığım bira üretimine hiç benzemiyordu ve bunu yakında öğrenecektim.

Pencerenin dışında, otlayan ineklerin bulunduğu meralar, araziye çevreleyen ağaçların arasından dökümhane görünene kadar akıp gidiyordu. *Benim* yerim. Beni yetişkinliğe fırlatacak olan iş planları - en azından herkesin gözünde. Yıllardır ne istediğimi biliyordum. Sadece birilerine söylersem korkutulacağımı biliyordum.

Bu, tren dökümhanesini bir metafor mu yapar?

Bakışlarım beyaz bir pikaba takılınca düşünecek zamanım olmadı. Yan tarafında bir pankart vardı ama okuyamadım. Binanın yanındaki hareketlilik bana orada her kim varsa etrafta dolaştığını söyledi. Satış yapılmıştı. Ev denetlenmişti. Sigorta eksperleri çoktan dışarı çıkmıştı. Kim olabilirdi?

Tek başıma olduğum için arabayla uzaklaşmak istedim. Babamı aramazdım ama Stetson'a sorabilirdim, benimle gelip yabancıyla yüzleşebilir miydi diye. Ama yanında bir bebek vardı ve ondan bunu yapmasını isteyemezdim.

yeğenimi tehlikeli bir duruma soktu. Ayrıca, buranın sahibi bendim. Birinden her emin olmadığım da yardım isteyemezdim.

Ugh. İşinin ehli bir işkadını ile tek başına yaşayan becerikli bir kız arasında karar vermek bu kadar zor olmamalı.

Telefonum elimdeydi, acil durum düğmesine basmaya hazırdım, diğer elimle de manevra yaptırıyordum. Beyaz kaplamanın üzerinde McDaniel Contractors'ın kalın harflerle yazılmış olduğunu gördüm. Direksiyona yaslandım, rahatlamıştım. Onları Denver'dan kiralamıştım. Tasarım ve inşaat aşaması boyunca danışmanlık ve planlama yapacak kapsamlı bir şirket. Eyalet dışından bir şirket kullanmak istememiştim ama şirket sahibi benim irtibat noktamdı ve mümkün olduğunca yerel taşeronlar kullanacağına söz vermişti.

Sylvia McDaniel, sorumlu proje müdürünün, mühendisler ve mimarlar gelmeden önce her şeye bakmak, resim ve ölçülerini almak için ekipten daha erken geleceğini söylemişti. Bu o olmalı. McCoy Cunningham.

Heyecanım arttı. Koltuğumda kıpırdandım. Bu gerçekleşiyordu. Proje müdürü kömür parçaları elmasa dönüştürme sürecini başlatmak için buradaydı. McCoy hakkında internette pek bir şey bulamamıştım ve şirketin web sitesinde de fotoğrafı yoktu. Yine de Sylvia ondan sevgiyle bahsetmişti ve kadın ilk konuşmamızda beni kazanmıştı. Bana yetkin bir yetişkin gibi davranmaya devam etti. Coal Haven çevresindeki insanlarda eksik olan bir özellikti bu.

Penceremi kapattım ve kamyonun yanına park ettim. Dışarı çıkıp etrafıma bakındım. Arka planda böcekler vızıldıyor ve rüzgâr saçlarıma karıştırıyordu. Haziran ayının ortasıydı ve güneş gökyüzünde yükseliyordu. Hava sıcaktı ama yakıcı değildi ve esintide hâlâ serin bir hava vardı. Birkaç hafta içinde bunaltıcı sığağa dönüşecek olan baharın son bir işaretiydi bu. Yılın bu zamanlarını severdim.

Kehanetlere inanmazdım ama proje yöneticisinin gelmesi için mükemmel bir gündü.

Uzun saç örgümü omzuma atıp güneş gözlüklerimi yukarı iterek, çoktan yabancı otlara yenik kırık beton patikada yürüdüm. McCoy olması gereken adamı göremiyordum. Uzun otların arasına girerek, yabancı otların arasından binanın yan tarafına doğru yürüdüm.

Dökümhane üzerimde yükseliyordu. "Açık kat planı" terimini kapsıyordu. İki kat yüksekliğindeydi ve ofisler de karşı tarafa inşa edilmişti.

Öyleydim. Sekiz ayak yüksekliğindeki pencereler yola bakan duvarı süslüyordu ve dış cephesi eski tuğlaydı.

Restore edildiğinde muhteşem olurdu.

Tilki kuyruğu otları kalçalarımın sürtündü. Pantolon giymeliydim ama amacım sadece gelip satın aldığım şeye aval aval bakmaktı, tıpkı onu kapattığımdan beri her gün yaptığım gibi. "Kendimde kene olup olmadığını kontrol etmem gerekecek," diye mırıldandım köşeyi dönerken.

Neredeyse geniş bir göğse çarpıyordum. Bir çığlık attım ve adam ellerini havaya kaldırdı. "Oha. Sen de kimsin?" Sesi derin ve hoştu.

"Ne?" Onu duymuştum, ama *onunla* yüz yüze geldiğimde hiçbir şey kayıtlara geçmiyordu.

İfadesi düşmanca sınırlardaydı ve geri kalanı da sesi kadar sertti. Gümbürtüsü vücudumda var olduğunu bilmediğim yerlere battı. Başımı salladım ve gözlerimi kırptım. Şaşırmayı pek beceremezdim. Çatışma ve ben birbirimizi çok iyi tanımazdık. Bundan kaçınırdım ve yıkıcı bir durumla karşılaştığımda kelimelerime takılır ve tutarlı düşünceler oluşturmazdım. Genellikle bir milkshake kadar tatlıydım ve bir tartışmayı önlemek için insanları kazanmaya çalışırdım.

Şimdi nasıl davranacağımdan emin değildim. Kelimeler dilimden uçup gitti. Granit çeneli, koyu kirli sakallı adamın çakmak çakmak, kehribar rengi gözleri ve güneşi engelleyecek kadar geniş omuzları vardı. Büyük adamların etrafında olmaya alışkındım. Bir kere uzun boyluydum. Stetson 1.80'in çok üzerindeydi ve babam ondan sadece birkaç santim kısaydı. Erkek kuzenlerim de aynı aralıktaydı. Ama bu adam korkutucuydu.

"Kimsin sen?" Hırıltısı beni korkutmuş olmalıydı. Derin ve homurtulu, dökümhanenin önünden hâlâ geçen trenleri anımsatıyordu. "Burası özel mülktür."

"Evet, biliyorum." Düşünmeden konuştum, hâlâ şaşkın ama aynı zamanda sinirliydim.

Bana meydan mı okuyordu?

Buna alışık değildim. Ben Isla Barron' ve insanlar ailemin düşmanlığını üzerimden atmak için beni görmezden geliyorlardı. Ve benim şımarık kığım buna alışkındı.

"O zaman neden buradasın, küçük kız?"

Bir kahkaha attım. Genç bir bayan, belki. Fazla makyaj yapmazdım. Annem için bu, her sabah giydiği bir zırh gibiydi; her kusurunu kapatırdı, böylece kimse onun ne kadar mükemmel görüldüğünden başka bir şey hakkında yorum yapamazdı. Bana makyaj malzemesi olarak

SPF korumalı yüz kremini beş yaşımdan beri kullanıyorum. Onun sivilce rejimi bize milyonlar kazandırabilirdi ama muhtemelen içeriğinin yarısı yasaklanmıştı.

Cildim kusursuzdu ve açık renk kirpiklerim ve kaşlarımla bir Hollywood yıldızı gibi parlıyordum. Ayrıca Coal Haven dışında her yerde kimlik göstermek zorundaydım çünkü kimse yirmi bir yaşımdan büyük olduğuma inanmıyordu.

Şaşkınlık geçti ve öfke yükseldi. Bu mülkün sahibi olalı henüz bir ay olmamıştı ve şimdiden sorgulanmaya başlamıştım. "Ben küçük bir kız değilim."

Ukala bir kaş kalktı, kaş çatma dışında bir pozisyona geçebileceğini düşünmediğim koyu bir yarık. Bakışları vücudumda geziniyor, adeta beni soyuyordu.

Kıpırdamamak için kendimi zor tuttum ama o çıplak bacaklarımı okşayarak kot şortumun yüksek beline kadar ilerlerken yumruklarımı sıktım. Bakışları göğüslerimin üzerinde gezindiğinde yutkundum. Büyük göğüslü bir kadın değildim ama fena da değildim. Göğüslerim kalçalarımın daha kıvrımlıydı. Her yıl bir squat meydan okumasına katılır ve üçüncü günden sonra bırakırdım; sosyal medyaya layık bir arkaya sahip olmaktansa acı çekmeden yürümeyi tercih ederdim.

Sertçe yutkundum ve dudaklarına alaycı bir eğlence dokundu.

Bakışları benimkilerle çarpıştı. "Dur tahmin edeyim. Üniversiteden yeni mezun oldun ve canın sıkılıyor. Bu küçük kasabada yapacak bir şey yok, bu yüzden etrafı gözetliyorsun ama buna yürüyüş mü diyorsun?"

Geri çekildim. Tam olarak söylediği gibi olsam da olmasam da, onun bu iğneleyici tavrı yersizdi. "Affedersiniz?" Öfke dilimi gevşetti ve nadiren hoşlandığım kelimeler ve tavırlar döküldü. "Sen yıkanmış bir şirket adamı mısın-bekle." Çeneme vurdum. Kot pantolonuna beyaz boya sıçramıştı ve gömleğinin koltuk altında küçük bir delik vardı, gösterişli, elleri kalçalarında duruşuyla görünür hale gelmişti. "Yıkanmış sanatçı. Sıkıldın, yapacak bir şeyin yok, karın seni terk etti ve eski mülkleri dolaşıp eski ihtişamlı günlerine dönüp dönemeyeceğini ya da her şeyin senin yüzünden boka sardığını mı düşünüyorsun?"

Kalbim küt küt atıyordu ve ağzımdan çıkan her kelimeyi yakalamak istiyordum. Coal Haven'ın altı mil dışında, beni simit haline getirebilecekmiş gibi görünen bir yabancıyla yalnızdım ve bu hiç de eğlenceli bir şey değildi. Onun muhtemelen Cunningham Sylvia'nın övgüyle McCoy olduğunu unutmuştum. Köprüleri yakmak için henüz çok erkendi.

Yüzü kızardı ve geri çekilme sırası ona geldi.

Parmaklarımı alnıma bastırdım. "Tanrım, bunu yapmak istememiştim. Burada McDaniel Mütteahhitleri ile birlikte misin?"

Kaşları çatıldı ve bakışları yanına park ettiğim pikaba yöneldi. "Okuyabilirsin."

Çalışmak zorunda olduğum adam bu olamaz. Kaba biriydi. "Adın ne senin?"

"Kim soruyor?" Cevabım enerjisini tüketmiş gibi göründükten sonra düşmanlığı yeniden kükremeye başlamıştı.

"Üzerinde durduğunuz mülkün sahibi," diye tersledim. Bugün annemi fazlasıyla örnek alıyordum. Başkalarına karşı ondan daha nazik olmak için çok çalıştım ama bu adam bunu istemişti. Bu da çok mantıklıydı. Haklı ve kendini beğenmiş ifadesi bana babamı hatırlatıyordu.

Yüz ifadesi donuklaştı. "Sahibi mi? İzla Barron mu?"

Kendimi beğenmiş bir gülümsemeyle elimi uzattım. "*Isla-s* sessiz."

Uzattığım elime göz kırptı. Ondan daha mı inatçıydım ve elimi sıkmasını mı bekledim?

Çenesinin kenarlarındaki kaslar patladı. "Kaç yaşındasın sen?"

Kendimi haklı çıkarmayı reddederek tatlı tatlı gülümsedim ve sanki elimi sıkmasını bekliyormuşum gibi elimi uzattım. "Fark eder mi?"

Ukala kaşları tekrar kalktı. Gözleri kısıldı ama elimi kendi eliyle sardı. Bir ürperti tuttu içimi. Sıcak ve büyüktü, tutuşundan güç sızıyordu. Pazuları esniyordu ve ön kolları - Yüce Tanrım, ön kolların seksi olmaması gerekirdi ama onunkiler dilimle izleyebileceğim belirgin damarlarla kesilmişti.

Avucunu benimkinden ayırdığında neredeyse inleyecektim. Kaba, nasırlı elleri zihnimde çıplak, terli ten ve karanlık odalara dair görüntüler oluşturdu.

Konuştuğunda doğaçlama fantezilerimi bozdu. "McCoy Cunningham. Sylvia bana bu küçük projeyi verdi."

Bina neredeyse on iki bin metre kareydi. Uzun binanın ortasından aşağıya doğru uzanan çatının tepe noktası yirmi beş fit yüksekliğindeydi. Union İstasyonu değildi ama küçük de sayılmazdı. Dick. "İyi olacağına eminim."

Gözleri yine kısıldı. Adam sadece bana hakaret ederken mi konuşuyordu?

Güneş gözlüklerimi saçlarımın arasına soktum ve ellerini kalçalarına koyuşunu taklit ettim. "Ee? Sormak istediğin bir şey var mı?"

"Hayır, ancak bütçeniz hakkında bir fikir edinmek için irtibat noktası ve finans çalışanlarınızla görüşmek üzere bir zaman ayarlamam gerekecek."

"Uh, ben ve ben."

Ölçülü bir nefes çekti ve kızgınlığını kontrol edemedi.

"Bu bir sorun olacak mı?" Bilerek Naomi Barron'u kanalize ederek sordum. Annem her zaman en uzlaştırmacı tonunu kullanarak insanları titretebilirdi.

"Bunun üzerinde çalışan başka kimse yok mu?"

Sorusu içime yumruk gibi inmemeliydi. Gözlerimin arkasındaki yanmayı tetiklememeliydi.

Ağlamayacağım. Bu projeye yardım edecek bir ekipten bahsediyordu. Özel hayatımı değil. Tanıdık olmaktan öteye gidemeyen arkadaşlarım değil, kardeşimle evli ve bir kız çocuğu olan en iyi arkadaşım değil. Eskiden haftada birkaç kez görüştüğüm ve şimdi iki kişiyle paylaşmak zorunda olduğum en iyi arkadaşım.

Bencil olmayacaktım. Lyric için mutluydum. Mest olmuşum. Ve kardeşimle evlendi. Bir arkadaş ne kadar şanslı olabilirdi ki?

Ama yine de. Bu bana sadece ne kadar yalnız olduğumu gösterdi ve bu onun hatası değildi. McCoy'un sorduğu şey de değildi. Çenemi kaldırdım. "Sadece ben varım. Mümkün olduğunca profesyonel ve bilgili olacağımdan emin olabilirsiniz. Çabuk öğrenen biriyimdir." Güvence veren ve söz veren tek kişi ben olmamalıydım. Bu yorum için babamı çağırdım. *Onlara kimin yetkili olduğunu göstermekten korkmayın. Bazen ne kadar erken olursa o kadar iyi olur.* "Aynı şeyi senden de bekleyebilir miyim? Yeni bir proje yöneticisi için Sylvia'yı aramak zorunda kalmayacak mıyım?"

"Beni kovmayacak."

Onun yerine geçmeyi kastetmiştim ama açık sözlü tonu beni duraksattı. Bu konuda kendini beğenmiş değildi. Neredeyse istifa etmiş gibiydi. "Neden?"

"Bu iş için en uygun kişi benim. Projenin her iki tarafını da biliyorum ve birden fazla ekibi yönetme deneyimim var." Çenesi sıkıştı ve sanki söylediği bir sonraki şey boğazına bıçak dayanmış gibiydi. "Ve o benim annem."

* * *

McCoy

Dışarıdaydı. Ben bir kayırmacılık bebeğiydim ve bu genç şey artık bunu biliyordu.

Bu kızın -Isla, s sessiz- beni neden rahatsız ettiğini bilmiyordum. Bu projeye kadar kimsenin patronun çocuğu olduğunu bilip bilmemesini umursamamıştım. Annem sadece patron değil, işin sahibiydi. Yıllardır onun için çalışmıyordum ama hayatımda bazı şeyler değişmişti. Yine de buradaydım.

Isla gözlerini kırptırdı ve ben onun ela gözlerine çekildim, ışıltılı mavi ve altının çarpıcı bir karışımıydı, sanki iki renk kavga etmeye başlamış ve birlikte dönmeye karar vermiş gibiydi. "O senin annen mi?"

"Şu anda işlerimin arasındayım." Geniş, muğlak bir dil kullanmak bile acıyı geri getirdi. Ondan daha fazlasını. Öfke. "Sylvia bunun benim için iyi bir proje olacağını düşündü."

Annemin Isla'dan sinir bozucu bir şekilde övgüyle bahsettiğinden bahsetmedim. Ayrıntılara, hatta ismine bile dikkat etmemiştim, sadece annemin beni evden çıkarmak ve hayatımın dönüştüğü tren enkazından uzaklaştırmak için yaptığı teşvik ve dırdırı kabul etmiştim. Alanın eski bir tren dökümhanesi olması ironikti. Burada parçalar dökülür ve motorlar tamir edilirdi ve annem beni kendimi tamir etmem için buraya göndermişti.

Tabii ki karşılaştığım ilk kişi, bir gülümsemesiyle dünyayı fethedebilecekmiş gibi görünen parlak bir genç kızdı. Hayır, bir sırtışına dünya teslim olacakmış gibi görünüyordu. Onu görür görmez ruh halim karardı ve onu uzaklaştırmaya çalıştım.

Sadece yetkili kişinin o olduğunu öğrenmek için. Hay sikeyim.

"Ona Sylvia mı diyorsun?" Isla'nın gerçek bir merakla birleşen masum eğlencesi, daha az bıkkın olanlara sevimli gelebilirdi. Annemin onu neden sevdiğini anlayabiliyordum. Bir zamanlar olduğu gibi saf bir kız.

"Ona anne demediğim zaman daha ciddiye alınıyorum." Ve erkekler kim olduğumu bilmediklerinde bana karşı daha dürüst oluyorlardı.

Isla'ya söyledigime inanamıyordum ama annemi arayıp beni şikâyet etmesine de izin veremezdim. İşimi yapmak için kibar olmama gerek yoktu. Profesyoneldim, evet, ama asla yalaka olmadım. Annem bunu biliyordu ama Isla'dan hoşlanıyordu ve annem tarafından kovulmayı da uğraşmak zorunda olduğum pislikler listesine ekleyemezdim.

"Anlıyorum," diye mırıldandı.

Annemin Isla'nın ailesi hakkında bir şeyler söylediğini ve Coal Haven'da ne kadar tanınmış olduklarını hayal meyal hatırlıyordum. Bunun ne önemi vardı ki? Hiçliğin ortasındaki bu küçük Kuzey Dakota kasabasında birkaç bin kişi vardı.

Büyük Ovalar için hazırlanmışım ama Coal Haven o bölgenin hemen batısındaydı. Arazi otlaklar kadar çok tarlayla kaplıydı ama inişli çıkışlı tepeler kör tepeciklerle bölünmüştü. İlk bakışta Colorado'daki dağlar kadar nefes kesici değildi. Ama yumuşak tepeler yeşildi, tarlalar yemyeşildi ve son birkaç yıldır yaşadığım yerden sonra burası huzur vericiydi.

Mülkte dolaşırken sessizlik iliklerime kadar işlemişti. Sözümün kesilmesi, kendi etrafımda oluşturduğum geçici ve geçici sakin balonu patlatmıştı ve ben de öfkelenmişim.

Genç, görünüşte masum ve çarpıcı kadınlar tarafından hazırlıksız yakalanmak, vazgeçemediğim bir yetenek gibi görünüyordu. Zaten bana her şeye mal olmuştu.

"Araziye bakmaya ama henüz şehre yerleşmedim." Özür dilemeye en çok bu kadar yaklaşabildim. "Konaklama işim halledildikten sonra iletişime geçmeyi planlıyordum."

"Motelde mi kalıyorsun?" "Kuzey

Işıkları'ndayım."

Dolgun pembe dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Sadece bir tane var."

"Elbette." Odayı tutarken bunu fark etmişim ama konfor yerine yakınlığı seçmişim. Umarım pişman olmam. "Gidip giriş yapsam iyi olacak."

"Yarın buralardayım." Sanki bu kötü bir şeymiş gibi dudaklarını sıktı. "Beni arayın ya da uğrayın."

Gayri resmiliği ferahlatıcıydı ama çok deneyimsiz olduğunun da bir işaretiydi. Neye bulaştığını biliyor muydu? Ve burası için parayı nereden bulmuştu?

Isla Barron. Buraya gelmeden önce fazla araştırma yapmamışım. Aklımda daha fazlası vardı ama bu gece durumu düzeltecektim. Annemin notlarını gözden geçirecek, Coal Haven ve Barron'la ilgili her şeyi internette araştıracaktım. "Ben bir uğrayayım o zaman. Öğleden sonra?"

Omuz silktili ve dikkatimi üstünün göğüslerinin üzerinde nasıl şekillendiğine çekti. "Eğer burada değilsem, seninle buluşabilirim."

Benden birkaç santim kısaydı ama yine de bir kadına göre uzundu. Bacakları kilometrelerce uzanıyordu ve bronzlaşmıştı. Saçları örgülüydü ve en son benzeyeceği şey bir iş kadınıydı. Onu barlarda görmeyi beklerdim, barların arkasında bira hazırlarken değil.

Ama o zaman bira üreticilerini işe alabilir, yöneticileri getirebilir ve sadece mal sahibi olabilir. Yine de. Parayı nereden buluyordu? Belki eski sevgilimle olan geçmişimden kaynaklanıyordu ama Isla istediğini elde etmek için kimi kullanıyordu? Onun yaşında kendi kendine milyoner olan pek kimse yoktu. Yatırımcılar mı? Para babası mı?

Onu sinirlendiriyormuşum gibi duruşunu değiştirip "Numaram sende var mı?" diye sorana kadar baktığının farkında değildim.

Lanet olsun. Kendime hakim olmalıydım. Çok güzeldi ama görünüşü beni pek etkilemezdi. Sadece bir kez, o da fazlasıyla yeterliydi. "Evet." Muhtemelen. Annem bana tüm bilgileri göndermişti ama bu konuşmanın bitmesini istiyordum. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Kendime profesyonel olmayı hatırlatmalıydım. Isla, Hannah değildi. Gençti ve sonsuz bir iyimserlik havası vardı ama eski sevgilim değildi.

"Tamam." Geri çekildi ve omzunun üzerinden seslenerek döndü. "Yarın konuşuruz o zaman."

Gidişini izledim, bakışlarım jean şortunun içinde kıcının sallanışına kaydı. Enseme kaşıldım. Bana mı öyle geliyordu, yoksa ziyareti bir anlam ifade etmiyor muydu? "Buraya ne için geldiysen onu aldın mı?"

Aşırı büyümüş çimenlerin ortasında durdu. Çimleri biçeceğini söyledi. Bahçıvanı da yok muydu?

"Ben, uh ..." Bakışları etrafta dolaştı ve binaya geldiğinde yumuşadı. Gözlerinde gerçek bir şefkat parlıyordu ve neredeyse -neredeyse- bana yöneltilmiş olsaydı nasıl olurdu diye merak ediyordum.

Çok saçma.

"Periyodik olarak burada durmayı seviyorum." Kendini ikna ediyormuş gibi başını salladı. "Bilirsiniz, boş binalar yanlış insanlar için cazip olabilir."

Haklıydı ama burası yıllardır boş duruyordu ve muhtemelen hiçbir güvenliği yoktu. Eski dökümhane muhtemelen bu toprakların temel dayanaklarından biriydi ve insanlar onu unutmuştu. Ağaçlar ve nehir gibi oradaydı.

Sıkı bir gülümseme takındı ve ona doğru yürümeyi bitirdi - kahretsin, bu bir Range Rover mıydı? Gösterişli bir araba bekliyordum. Bir Lexus, bir Audi ya da bir BMW. Bir araba.

Range Rover'a karşı zaafım vardı. İlk satın olarak bir tane *almıştım*. Ve sonra onu kaybettim. Eğer iş kamyonu olmasaydı, kıcım

yürüyor olacaktı.

Arabayla uzaklaştı. Otoyoldaki bir virajda gözden kaybolana kadar onu izledim.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Daha fazla sürünge olabilir miydim? Kamyonete doğru yürüdüm. Zihnim kızarmıştı ve binanın dışından ancak bu kadar çok fikir edinebilirdim.

Direksiyona atlayıp eski dökümhaneye son bir kez baktım. Yıllar önce insanlar kalıcı şeyler inşa ederdi ve burası da farklı değildi. İçine girmek için sabırsızlanıyordum.

Bira fabrikası kısmı için bekleyebilirdim. En azından süreçten birkaç adım uzaklaşmıştım.

Telefonum çaldı ve hem konuşup hem de araba sürebilmek için direksiyonda cevap tuşuna bastım. "Evet?"

"İş telefonuna böyle mi cevap veriyorsun?" Annemin kısmen eğlenen sesi taksinin içinden süzüldü.

"Sen olduğunu biliyordum." Ben bilmiyordum. Ve evet, telefona böyle cevap verdim. Son on beş aydan sonra, "Siktir git" diye cevap için memnun olmalı. Hayatımda bunu hak etmeyen birkaç kişiden biriydi.

"Coal Haven'a vardınız mı?"

"Kasabaya giriyorum." İlerideki ağaç kalabalığı ve yol kenarındaki evlerin dağınıklığı bana çok uzakta olmadığımı söylüyordu. "Şantiyede durdum."

"Resimlerdeki kadar güzel mi?" Sadece annem eski bir kalıntının içindeki hazineyi görebilirdi.

"Daha iyi. İçine girmedim ama sanırım iyi kemikleri var." İtiraf etmek için boğazımı temizledim. İsla'nın şikâyet etmesi ihtimaline karşı bunu söylemem daha iyi olacaktı. Annemin yetkin olduğumu bilmesi gerekiyordu. Kendimi hayal kırıklığına uğrattım; onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım. "İsla'ya rastladım."

"Oh, onunla tanıştın mı? Ne kadar tatlı."

Ateşli, seksi bir tane. Bir anda ürkecekmiş gibi görünen ama bana karşı koyabilecek gizli bir çeliğe sahip bir dişi geyik. "İlk başta izinsiz girdiğini düşünmüştüm."

"Coy." Uyarı tonu vardı. "Götlük , değil mi?" "Acele haftasına hazırlanıyor gibi görünüyor."

"Üniversite ile işi bitti. Profesyonel olmaktan başka bir şey yapmadı."

Eğer profesyonel olsaydı, yol kenarına bırakılmış kayıp bir kedi yavrusu gibi anneme yapışmazdı. Otuz altı yaşındaydım. Son yirmi yıl boyunca annemle duygularım ve işte nasıl hissettiğim hakkında konuşmadım. İş konuşurduk. Hangi işleri yaptığını, onlar hakkındaki görüşlerini, benim için aynısını. Bana diğerlerinden farklı davranmadı. Isla ile farklıydı çünkü Isla farklı bir müşteriydi.

"Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek. Yarın buluşacağız, böylece daha fazla bilgi edinebilirim."

"Beni haberdar et."

"Yapacağım." Telefonu kapattım ve kaşlarımı çattım. Ana yolda kalmıştım ve şimdi ağaçlar seyreliyor, otoyol önümde uzanıyordu.

Bütün kasabayı dolaştım mı?

Lanet olsun. Uzun bir araba yolunun sonuna geldim ve geri dönmek için etrafımda döndüm. Moteli kaçırmıştım ama yol kenarında çok fazla tabela yoktu. En büyük neon tabelalar benzin istasyonları içindi. Çiftlik ve traktör malzemeleri satan bir başka kısa tabela da bir barın neon ışıklarının yanında duruyordu. Bakkal ana yolun bir blok ötesindeydi.

Hangi cehennemdeydi-

Bir tür klinik veya terapi yeri gibi görünen bir binanın yanındaki kapılarla sıralanmış düz, uzun binayı neredeyse kaçıırıyordum.

Küçük, kare ofisin yanına park ettim. İçeride gri saçlarını topuz yapmış yaşlı bir kadın havlu katlıyordu. Gözlüklerini burnuna doğru itti. "Siz McCoy olmalısınız. Ben de Karla." Neredeyse telefonum kadar uzun, gösterişli kırmızı plastik bir anahtarlığa bağlı bir anahtarı tezgâhın üzerine bıraktı. "Beş numaradasınız."

Duraksadım ve cüzdanıma uzandım. "Kartımı görmen gerekmiyor mu? Plakamı almanız gerekmiyor mu?"

Bakışları pencereden dışarı çıktı. "Beyaz pikap sende mi?" Sanki içeriden bir şakaymış gibi sırtıttı ve belki de öyleydi. Burası o kadar küçüktü ki yabancı olduğum hiç belli olmuyordu. "Çılgın partiler yok ama sanırım bütün gün meşgul olacaksın. Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Eski tren dökümhanesi." Resmi bir adı var mıydı? Isla'ya sormak zorundayım.

Kaşları çatıldı. "Bunu kim satın aldı? Son sahibinin çimleri biçmeye bile gücü yetmiyordu."

Satın alınan Coal Haven'da daha büyük bir haber olacağını düşünmüştüm. "Isla Barron."

Ağız bir O harfi oluşturdu ve birkaç dakika konuşmadı. Sessiz kalması için onu şok etmişim. Lanet çenemi kapalı tutmalı mıydım? Mühendis, mimar ve müteahhitler arazinin etrafında dolaşmaya başladığında bu bir sır olmayacaktı. Muhtemelen yarısı motelde bir oda ayırtmak zorunda kalacaktı.

"Olacağım," dedi. "İsla, ha?" Katlamakta olduğu beyaz bezi yere bıraktı. "Petrol parası yüzünden olmalı."

"Petrol parası mı?" Burnumu sokuyordum ama kasabanın geri kalanı İsla'nın işine karıştıysa ben de karışabilirdim.

"Evet." Gözlüklerini tekrar yukarı kaldırdı ve sanki uzun bir hikâyeye hazır olmalıymışım gibi bacak bacak üstüne attı. "Barronlar buralarda büyük toprak sahipleridir ve yetmişli yıllarda topraklarında petrol bulundu." Bana sadece *büyük* para anlamına gelebilecek bilmiş bir bakış attı. "Söylentiye göre tüm araziyi çocukları almış ve petrol kuyularından gelen parayı da onlar alıyormuş ama torunlara vakıf parası kalmış. Sanırım yirmi beş yaşına geldiklerinde, çünkü İsla o yaşta olmalı." Gözlerini tavana çevirdi, dudakları hesaplamalarla oynuyordu. "Evet, torunumun bir yıl önünde."

Sıkılmış üniversite mezunu tahminimden çok da uzak değildim. Tıpkı İsla'nın kendisinininkiyle eve çok yakın vurduğu gibi.

Karla bezi çevirdi ve duvara çerçeveleyebileceğimden daha sıkı dikişlerle katladı. "Holden ve Stetson'ın yaşları birbirine yakın ve aynı zamanlarda ev inşa etmişler. Sanırım güvenleri o zaman ortaya çıktı."

"Holden ve Stetson da ..."

"Stetson onun kardeşi. Holden kuzeni." Bana hoşgörülü bir gülümseme verdi. "Hepsini öğrenebilirsin. Hepsi şehirde." Yüzünden bir hüznün ifadesi geçti. "Şey, hepsi değil. Derek ve Evander İsla'nın kuzenleri. Bruce'un çocukları ama Evander mezun olduğundan beri orduda değil ve zavallı Derek de birkaç yıl önce öldü."

"Genç olmalı."

"Çok genç," diye kabul etti. "Holden ve Nora kardeşler. Kira'nın çocukları. İyi çocuklar. Kira . . . eh." O devam ederken dudaklarım büküldü. "Ve bir de Archer var ve Tanrım, kardeşinin adını bilmiyorum. Kuzey Dakota'da büyümemişler ama Archer artık burada yaşıyor."

İlgilenmiyordum. İlgilenmiyordum. "Aileleri kim?"

Bir an düşünmek zorunda kaldı. "Allan mı? Evet, Allan. Annelerini hiç tanımadım ama Allan benden birkaç yaş büyüktü."

Bütün isimleri dosyaladım. Küçük bir kasabada iş yapmak insanlara bağlıydı. "Yani en eski nesil Kira, Bruce ve Allan'dan mı oluşuyor?"

"Ve Cameron. Isla ve Stetson'ın babası. Cameron ve Naomi. Umarım onlardan uzak durabilirsin."

Cesareti karşısında kıkırdadım. Cameron ve Naomi bir uyarı aldılar, Kira omuz silkti ve Bruce da terbiyeli biri olmalı. Allan hâlâ eyalet dışında yaşıyordu. "Benim işim Isla'yla."

Kıkırdaması kıs kıs gülmeye dönüştü. "Senin işin asla onlardan biriyle değil, hele Isla'yla hiç değil. Cameron onun böyle büyük bir projeyi tek başına üstlenmesine asla izin vermez."

Sürprizler gelmeye devam etti. Annem Isla'nın ailesinden hiç bahsetmedi, sadece ailesinin önemli biri olduğunu söyledi. Dinamikler nasıldı? "İlginç."

"Söyleyeyim. Barronlar, Coal Haven ile eş anlamlıdır. Eğer gidecekseniz kim olduklarını öğrensen iyi olur."

Yeterince kişisel dram yaşadım; küçük kasaba saçmalıklarına karışmaya ihtiyacım yoktu. "Bunu aklımda tutacağım."

Gülümsedi. "Coal Haven'a hoş geldiniz."

İki

Isla

McCoy ile buluşmadan önce çim biçme makinesini yüklemek ve çim bakımının çoğunu yapmak için erken uyandım.

McCoy Cunningham.

Sıcak dallar karnıma doğru kıvrıldı, ama giyinmeyi bitirirken kaşlarımı çattım. Bu fiziksel bir tepkiden başka bir şey değildi. Adam huysuzdu, biraz haklıydı ve karşılaştığımızda bana hakaret ettiği için özür dilememişti.

Belki de burayı koruduğu için minnettar olmalıydım ama insanların beni ciddiye almamasından da bıkmıştım. Ya da ailemle veya kardeşimle benim yerime konuşmalarından. Üniversiteye gidip eve dönene kadar durumun ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim.

Kuzenim Derek'in ölümünden sonra bu konuyu tartışmamıştım. İşleri olduğundan daha fazla karıştırmak istememişim. Sonra, tanımama izin verilmeyen üvey kardeşim geri taşındı ve Derek'in dul eşiyle evlendi ve ben de bu drama boyunca ortalıkta görünmemeye devam ettim.

Yapacak başka bir şeyim yoktu ama plan yapmakla meşguldüm. Çiftçi pazarı yöneticisi olmak daha çok bir sıkıntı, ailemin deneyim kazanmam için beni zorladığı bir şeydi. Pazar benim küçük projem sayılırdı.

Çok patronluk taslıyordu. McCoy gibi, ama şu anda onu düşünemezdim. Dün onun asık suratı üzerinde yeterince durmuştum. Yapmam gereken

Odaklan. Ailem dramaya iyi tepki vermezdi.

Uzun zamandır kayıp olan kuzenim Archer'ın Teksas'ta doğup büyüdükten sonra şehre taşınması gibi. Ya da Holden'ın dört çocuklu bekâr bir anneyle tanışıp evlenmesi gibi. Kira Teyze'nin hâlâ onunla konuştuğuna inanamıyordum. Sonra Lyric ve Stetson vardı.

Ailede işler artık yolunda gidiyordu. Dökümhaneyle her şeyi altüst etmek bana kalmıştı. Tüm evraklarda sadece benim adım vardı ve bunu annemle babama söylemenin zamanı gelmişti. Başka birinden cehennem azabı çekerlerdi. Barron'ların evinde cehennem, hayal kırıklığına uğramış bakışlar ve fiziksel dikenler gibi acıtmaya yönelik sivri yorumlarla dolu buz gibi bir sessizlikti.

Ellerimi eski siyah basketbol şortuma ve atlet yapmak için kollarını söktüğüm lacivert Coal Haven Drillers tişörtüme sürttüm. McCoy'la kesilmiş çim ve çim biçme makinesi egzozu gibi kokmayan bir kıyafetle buluşabilmek için kıyafetlerimi değiştirdim.

Çantamı omzuma atıp koşarak yukarı çıktım ve annemi mutfakta buldum. Adada oturmuş, sabah rutini olan gazete okuma ve kahve içme alışkanlığını sürdürüyordu. Eve baykuş görünümü veren büyük resimli pencerelerin altındaki güvertede oturmayı severdim ama annem açık havayı seven bir kız değildi.

"Günaydın." Az önceki sıcaklık içimde kurşun kristaline dönüştü. "Babam buralarda mı?"

Annem gümüş okuma gözlüklerini çıkardı ve alnını buruşturdu ama kimsenin bilmediğini sandığı Bismarck'taki botoks randevuları sayesinde alnı neredeyse hiç kırışmamıştı. "Giyiniyor. Ne oldu?"

"Stetson'a gitmeden önce hızlıca konuşmak istiyorum."

"Ben buradayım." Babam köşeyi döndü, beyaz gömleğinin kollarını ilikliyordu. Pantolonu siyahtı ve çıkmadan önce takım elbise ceketini ve kovboy çizmelerini giyerdi. Kasabanın birkaç mil dışındaki petrol rafinerisindeki işi için onun görünümünü Western Chic CEO olarak tanımlamıştım. "Ne var ne yok?"

Rengi birkaç ay öncesine göre daha iyiydi. Kronik lösemisi tedaviye iyi yanıt veriyordu ve aile dışındakilere sağlıklı ve dinç görünüyordu. O da bunu tercih ederdi. Biri onun hasta olduğunu düşünürse gururu kırılırdı.

"Güven fonumla ne yapmayı planladığımı sormuştunuz," diye başladım, bu konuşmayı erteleyebilmeyi diliyordum. Ama McCoy şehirdeydi. Stetson'a söylemiştim. Ailem dökümhaneyi satın aldığımı başka birinden öğrenirse

incindim. Annem ve babam incindiklerinde öfkelenirlerdi ve kinleri dillere destandı.

Annem çenesini kaldırdı ve gözleri kısıldı. Bir şeyler olduğunu biliyordu. Duygularımı ondan asla saklayamazdım. Konu insanları okumaya geldiğinde çok kurnazdı.

Babam başını eğdi, yüz ifadesi anneminkiyle neredeyse aynıydı. "Sanırım kararını verdin?"

Ses tonu açıkça neden onlara danışmadığımı soruyordu. Bu konuşmaya hazır değildim ama başka seçeneğim de olmayabilirdi. "200. Otoyol'daki eski tren dökümhanesini satın aldım." Şaşkın bir sessizlik çöktü ve içine çekilebileceğim bir kabuk istedim. "Burayı bira fabrikası ve etkinlik merkezine dönüştüreceğim."

"İsla." Annem gözlerini kırıştırdı ve ağzını büzdü. "Bunun hakkında konuşmamız gerek."

"Konuşacak bir şey yok," diye ağzımdan kaçırdım ve içten içe irkildim. Onun karşılık vermekten anladığı, çoğu insanın tartışma olarak gördüğü şeydi. "Satış tamamlandı, müteahhitleri araştırdım ve-"

"Bütün bunları ne zaman yaptın?" diye tersledi.

İşler iyi gitmiyordu ama tam da beklediğim gibi oldu. Şok olmuşlardı ve ya beni vazgeçirmeleri ya da anlaşılmaya aracılık etmeleri gerektiğini düşünüyorlardı. Babama baktım ama yüz ifadesi endişeli ve şaşkındı. "Son birkaç yıldır araştırma yapıyordum. Üniversiteden beri..."

Annemin kaşları olabildiğince açıldı. Bu etki onu daha az şaşkın ve daha çok üzgün gösteriyordu. "Son üç yıldır bunu mu planlıyordun?"

Kararımı aceleye getirdiğimi iddia edemezdi. "Güzel, uzun bir zaman."

"Bizimle tartışmadan mı?" Sesi tizleşti. Bu sürpriz değildi. Öfkelenmeye başlamıştı.

"İkinizin başka işleri vardı" Argüman zayıftı, ama işte oradaydı.

"İsla." Babamın ses tonundan hayal kırıklığı sızıyordu. "Senin için her zaman buradayız."

Biraz fazla. Sorun da buydu. Projeyi devralacaklardı. Bu benim kariyerim olacaktı. Çiftçi pazarı gibi *beni meşgul edecek küçük* bir oyalanma değil. "Biliyorum ama bunu yapmak istedim. Kendi başıma."

İşte. Söylemiştim. mıydı?

Annemin yüzüne aldatıcı bir sakinlik maskesi indi. "Şey," diye homurdandı. "Üç yıl."

Görmesini istemediğim bir coşkuyla başımı salladım. Eski dökümhaneye tutkuyla bağlıydım ama ondan bu kadar uzun süre kaçtığım için heyecanlandığımı düşünebilirdi.

"Bodrumda o kadar aptalca bira üretiyorsun ve bir sonraki Anheuser-Busch'a dönüşebileceğini mi düşünüyorsun?"

Kötü ses tonuna karşı sertleştim. Hobim bir tutkuydu. Evde bira yapımında iyiydim ama diğer her şey gibi bunu da kendime saklamıştım. Lyric bira partilerimin tadına bakardı. Bazen de Stetson. Ve Lyric eyaleti dolaşıp bira fabrikalarını ziyaret ettiğimi, sorular sorduğumu ve bağlantılar kurduğumu biliyordu. Bunda aptalca bir şey yoktu. Annem ve babam ilk biralarımın tadına bakmışlardı, tabii ki hoppy ve kalındılar ve iyi değillerdi ve bunu aptalca bir hobi olarak gördüler.

"Ve satış tamamlandı mı?" Babam anlamakta zorlanıyormuş gibi sordu. Etrafta biri olsaydı daha çok annem gibi davranırdı. Ama evdeyken şaşkın bir ebeveyn olabiliyordu.

"Evet. Proje müdürü dün geldi ve tasarım üzerinde çalışmaya başlayacağız. Ekip birkaç hafta içinde gelecek ve-"

"Tanrım, Isla," diye bağırdı annem. "Bilmek istemeyeceğimizi mi düşündün? Çok meşgul olduğumuzu mu? Demiryolunun işi bittiğinden beri hiçbir sahibinin bir şey yapmadığı terk edilmiş bir binayı satın aldınız. Bu kişinin, bu şirketin güvenilir olduğunu nereden biliyorsunuz? Nereden biliyorsunuz..." Başını salladı ve gözlerinde nem parıldadı.

"Özür dilerim." Sadece onu incittiğim için üzgündüm. Nazik olmaya çalıştım. "Ama yirmi beş yaşındayım ve çok fazla paradan sorumluyum. Kimsenin araya girip kontrolü ele almasını istemedim."

Adadan uzaklaştı ve ayağa kalktı. "Yani yalan söyledin?"

"Hiçbir konuda yalan söylemedim."

"Ne araştırması?" Babam muhtemelen işin ticari yönüyle ilgili merakına karşı koyamayarak sordu.

"Bira fabrikalarını gezdim, aynı şeyi yapan diğer yerleri inceledim ve kendi iş planımı tasarlarken çeşitli iş planlarına göz attım."

Onaylarcasına başını salladı ama yüz ifadesi değişti. "Ve sen de seni zorlayacağımızı mı düşündün? Annenle benim müdahale edecek zamanımız olacağını mı düşündün?"

Omuz silktim. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Babam duygularını incitmişim gibi konuşuyordu ama onlara yalan söyleyemezdim. Gerçeği söylemezsem annem beni köşeye sıkıştırırdı.

"Kahretsin, Isla." Annem kollarını kavuşturdu, bakışları değerlendiriyordu. "Sanırım büyüdüğünü ve kendi başına bir şeyler yapabileceğini kanıtlamaya bu kadar hevesli olduğuna göre, kendine kalacak bir yer de bulabilirsin."

"Ne?" Beni evden mi atıyordu? Üniversiteyi bitirdiğimden beri kendi başıma yaşamayı arzuluyordum, ancak güven fonum hesabıma yatana kadar zamanımı beklemiştim. O zamandan beri para biriktiriyordum. Restorasyonu finanse etmiyordum ve geçimimi bira fabrikası ve etkinlik merkeziyle sağlamayı planlıyordum. Biraz riskliydi ama kararlıydım.

Üniversiteden sonra ev işlerine yardım ettim ve gönülsüzce iş aradım ama cesaretimi kırdılar. Babam çiftlikteki özel projelere yardım etmemi istemiyordu ama ben yine de atlar için ev işleri yapıyordum. Tedavisi sürerken Stetson'a yardım ettim. Yaptıklarımı oda ve yemek ücreti olarak saydım, istediklerinde çiftçi pazarı müdürlüğü işini kabul ettim ama bunlar sadece beni kontrol etmenin yollarıydı. Kardeşim taktiklerine karşı dirençli olduğu için bana odaklandılar.

Stetson onların ısrarı üzerine Lyric'le çıkmayı bırakmayınca, onu aile işinin dışına itmişlerdi. Bu çiftliği Stetson işletiyordu. Bütün işi o yapıyordu. Ve bunu onu kontrol etmek için kullandılar. Ta ki Stetson, Lyric'le birlikte olmak için çekip gidene kadar. Babamın razı olacağını sanmıyordum ama hastalığı bakış açısını değiştirmişti.

Şimdi sıra bendeydi.

"Kendi evini bulabilirsin." Burnunun ucuyla bana baktı. "Kanatlarını aç. Bir noktada kendine destek olmayı planlamış olmalısın?"

Babam anneme ölçülü bir bakış attı ama karşı çıkmadı. Belki o da benim gitmemi istiyordu. Bölgedeki en büyük işverenlerden birinin CEO'suydu ve ben tavsiye almak için ona gitmemiştim.

Bakışlarımla karşılaştı ve gözleri yumuşadı ama başını salladı. "Kalacak bir yer bulmakta sorun yaşamayacağınıza eminim."

"Kuzey Işıkları'nda boş oda olabilir," dedi annem kayıtsızca. "Satın aldığın şey seni kurutmadan önce o petrol parasının birazını kullan."

Motel. McCoy'un komşusu olabilirdim. Zaman öldüren bir üniversite öğrencisi olduğumu düşünen deneyimli proje yöneticisi yan odaya taşındığımı görebilirdi. Ona ne söyleyecektim? Ailem beni mi attı? Bunu mu?

benim hakkımda edindiği ilk izlenime yardımcı olmazdı. Onu tanıımıyordum ve beni ezmeye çalışabilirdi.

Belki de taşınmak en iyisiydi. Bağımsız bir kadın olarak görölmek istiyordum. Rolümü oynamalıyım. "Stetson'a bu sabah uğrayacağımı söyledim. Gün sonuna kadar eşyalarımı çıkarmış olurum."

Annem gözlerini kırptırdı. Kalmak için yalvarmamı mı bekliyordu?

"Aceleye gerek yok," dedi babam. Ne olursa olsun, ben onun küçük kızıyım. Yine de bu sorunun bir parçasıydı. Benim adım yönetici olarak geçmesine rağmen çiftçi pazarını o yönetiyordu. Bir sorunla uğraşırken araya o girdiği için ilgili tarafların hiçbirinden haber alamıyordum. Bu utanç verici ve çileden çıkarıcıydı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Biliyorum." Omuz silktim. "Ama zamanı geldi." Onlara güneşli bir gülümseme verdim ve titrememek için gülümsememi sabit tutarak odadan çıktım. Tek başımaydım ama korkutucu ya da değil, zamanı gelmişti. Bana bir şey olmaz. Bir yer bulmak zor olmamalıydı ve-

Tam kapıdan çıkmak üzereyken annem "İsla," diye seslendi. "Araç da bizim."

Kalbim sıkıştı ve boğazım düğümlendi. Range Rover'a bağlı değildim. Her ne kadar aptallığımdan bunun bir üniversite mezuniyet hediyesi olduğunu düşünmüş olsam da, üzerinde onların da isimleri vardı. Ben de onların düşündüğü kadar safmışım. "Tamam. Ben de bugünün sonuna kadar başka bir araba bulurum."

Kapıyı ittim ve arabama atladım. Gözyaşlarımı kırptırdım ve güneş gözlüklerimi kaptığım gibi göğsümdeki yanmayı görmezden geldim. Nefesimi tutarak arabayı sürdüm ve sonra hiperventilasyonun başlamasına izin verdim.

Ben yaptım. Çok şey kaybettim ama zaten hiçbir zaman benim olmamıştı. Birkaç dakika sonra Stetson'ın garaj yoluna girdim. Biçme makinesini çoktan açık kasa römorka yüklemiş ve bağlamıştı.

Birkaç uzun nefes alarak park ettim ve tam o garajdan çıkarken arabadan indim. Bir kez daha gülümsedim ama o beni dikkatle inceledi.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi endişeliydi. Göğsüne bağladığı kundağı okşadı. Rina'nın bulanık kafası bebek kundağından dışarı çıkmıştı ve uyukluyordu. Bu görüntü Stetson'a, Rattler'da oturup içki içmesinden ve kadın tavlamasından daha çok uyuyordu.

Etrafa bakındım. Garaj kapısı açıktı ve Lyric'in arabası yoktu. Normalde ağladığım kişi o olurdu ama kardeşimin önünde yıkılmak istemedim. Yetenekli ve bağımsız olduğumu kanıtlamak

insanların önünde ağlamak da dahil. "Hiçbir şey. Çim biçme makinesini kullanmama izin verdiğin için teşekkürler."

"İsla. Saat sabahın sekizi ve yüzün leke içinde. Annem mi yoksa babam mı yaptı?"

Burnumu kıvırdım ve ön kapısına çıkan merdivenlerin en alt basamağına oturmaya gittim. Şeffaf olmanın dezavantajları. Ebeveynlerimiz gibi yüz ifademi kapatamıyordum. Ona olanları hıçkırığa hıçkırığa ağlamadan anlatmakla yetinecektim. "Annemle babama söyledim ve onlardan sakladığım için çok kızdılar."

"Seni bundan vazgeçirmelerini istemedin."

İçinde bulunacağım durumu gördüğü için minnettar olarak başımı salladım. "Onların yönetimi ele geçirmesini istemedim. Beni hâlâ dışarıda yalınayak koşan küçük bir çocuk olarak görüyorlar."

"Anlıyorum. İyi karşılamadıklarına şaşırdığımı söyleyemem." "Annem beni evden attı ve arabayı da götürüyor."

"Whoa." Rina kıpırdandı ve hafifçe bir o yana bir bu yana sıçradı. "Öylece mi?"

"Sanırım zamanı gelmişti." Boğazım düğümlendi ama yutkundum. Göğsümü tıkayan duygular kendimi on yaş genç hissetmeme neden oldu. "Yeterince yaşıyım. Ailemle yaşamamalıyım."

"Ama daha anlayışlı olabilirlerdi. İstediklerini yapmadığımızda bir çocuğu öylece kesip atamazlar."

Yapabilirlerdi ve yaparlardı da. Kızımın beni kullandığını ve sır sakladığını öğrenseydim belki daha farklı hissederdim. Anneme de öyle görünmüştü. Konuyu daha hafif ve gerekli konulara çevirmek istedim. "Tanıdığın açık kiracı var mı?"

Stetson'ın yanına taşınmadan önce Lyric'e bir daire bulması için yardım etmiştim. Seçenekler pek de iç açıcı değildi ama şimdi bir şeye ihtiyacım vardı ve seçici davranamazdım. Yine de elime ilk geçeni alıp berbat bir ev sahibiyle ya da uzun bir kira kontratıyla karşılaşmak istemiyordum.

" al," dedi.

"Sen ve Lyric bunu bu yaz kullanacaksınız."

Rina'nın sırtını sıvazladı. "İhtiyacın olursa değil. Ciddiyim. Eğer motele gidersen bütün kasaba konuşmaya başlar ve düzgün bir yer aramak için zamana ihtiyacın olur." Sanki her şey bitmiş gibi omuz silkti. "Rina'nın araba koltuğunu alayım ve çim biçme makinesiyle yola çıkalım."

"Yapabilirim."

"Sorun değil."

İşte oradaydı. Yardımseverlik kişiliğinin bir parçasıydı ama beni nasıl şımarttığını göremiyordu. "Stetson." Durakladı, yarı yarıya eve döndü. "Annemle babamın yaptığının aynısını yapıyorsun."

Gözleri büyüdü. "Oh, kahretsin. Öyleyim. Lyric bazen beni bu konuda uyarıyor, biliyorsun."

Gülümsedim. Onu özlemiştim ama onun desteği her şey demekti. "Kamyonetini de ödünç alabilir miyim? İşim biter bitmez geri getiririm." Sonra bir sonraki alışverişim için bir pikap ve dökümhane için birkaç çim ekipmanı alacaktım. Bunun için bütçe ayırmıştım. Sayılır. Tarihi bir binayı restore etmek için çok fazla dolgu ve acil durum fonu gerekir.

Bana ne düşündüğümü çok iyi bildiğini belli eden kararlı bir bakış attı. "Rina uyurken şehirdeki ikinci el kamyonlara baksam haddimi aşmış olur muyum?"

"Az önce yaptığın gibi önce sen sorarsan olmaz. Ama sormak zorunda değilsin."

"Biliyorum. Satın alan ben olmayınca bakmak daha eğlenceli oluyor." Anahtarları uzattı. "Ön camı kırmamaya çalış."

"Bu bir kez oldu ve benim hatam değildi." Başka bir araç otoyolda bir kayayı tekmelemişti.

"Tahıl kamyonu. Doğru." Sırttı ve garaja doğru yürümeye başladı. İçeride kaybolmadan önce döndü. "Yeni evinin adı ne?"

Bu konu üzerinde çok düşünmüştüm ve mükemmel olduğunu düşündüğüm bir isim bulmuştum. Ama buna biraz daha tutunmak ve yaşayacak bir yer ve kullanacak yeni bir araç aramadığım bir zamanı beklemek istiyordum. "Henüz emin değilim."

Sanki aklımda bir isim olduğunu ve bunu paylaşmak biliyormuş gibi gülümsemesi değışti. Ama ailelerimizin aksine, konuyu zorlamadı. Tek söylediği "İyi bir isim olsa iyi olur" oldu.

* * *

Metal bıçakların bir kayanın yüzeyine çarpıp çizirken çıkardığı sesin motorun sabit sesini kaç kez böldüğünün sayısını unutmuştum. Stetson bir dahaki sefere çim biçme makinesini çıkardığında, körelmiş bıçaklar yüzünden çimleri yıpranmış yeşil bir kazağa benzeyecekti. Kayalar, sadece uçları dışarı çıkmış buzdağları gibi araziye yayılmıştı. Çevre düzenlemesi bittiğinde

onları kaldırtabilir ve kayaları dekorasyon olarak kullanabilir. Girişte ya da kapıya giden kaldırımın iki yanında sanatsal bir yığın.

McCoy gelmeden bitirmek için acele ettim. Sıfır dönüşlü çim biçme makinesini römorka geri koymuştum ama Stetson sağduyulu davranarak itmeli çim biçme makinesini pikabın kasasına yüklemişti. Onu aşağı indirmek daha fazla kas gücü gerektirmişti ve çim talaşı ve yağ izleriyle kaplıydı.

Pantolon giymeliydim ama aptalca bir şekilde çim biçme makinesini çalıştırıp Bose kulaklıklarımınla Cole Swindell dinleyeceğimi ve işimi bitireceğimi düşünmüştüm. Kayalar sayesinde çimlerin ihtiyacı olan kadar kapsamlı bir iş için kullanamadım. Onun yerine, çim biçme makinesinden fırlayan molozlar yüzünden bacaklarım kızardı ve şişti.

Makineyi pikabın yanına bırakarak ot biçme makinesini aldım ve binanın etrafını düzenlemek için koşturdum. Haberler yayılacak ve insanlar Isla Barron'un sorumlu olduğunu bilecekti. Ailem arabayla geçecekti ve onlara bunu yapamayacağımı düşünmeleri için daha fazla koz veremezdim.

Bacaklarım daha önce hırpalandıysa bile şimdi yaralarla doluydu. Kendime not: Bundan sonra bahçe işleri için sadece kot pantolon giyeceğim.

Kaldırımın kenarından otoparka kadar ilerledim, sonunda motoru kestim ve arkamı döndüm. McCoy pikabının önüne yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Dünküne benzer kıyafetler giymişti, sadece soluk mavi gömleğinin ön tarafında Denver yazıyordu. Kot pantolonu kalçalarını sarıyordu ve kıcını göremediğim için mutluydum. Muhtemelen muhteşem bir poposu vardı ve benim bunu düşünmeye hiç hakkım yoktu.

Düzgün iş kadınları, işe aldıkları şirketten resmi olarak tanıştıkları ilk kişiyle eğlenmezlerdi.

Yüzümdeki bir tutam saçı havaya kaldırdım. Saç telleri, kurumuş ot parçalarıyla dolu gözlerimin üzerine düştü. "Hey. Erkencisin."

Pazuları esnedi ama kaputu itmedi. "Gerçekten çim bakımını kendin mi yapıyorsun?"

"Yapacak başka bir şeyim yok." Kahretsin, hiçbir işi olmayan şımarık bir kız olduğumu ima etmek istememiştim. Ama şimdi evsiz ve araçsızdım. Bu da beni toplantıyı neden ertelemem gerektiğine getirdi. Ama özel hayatımdaki ani karmaşayla ilgilenmek için dökümhaneye ilgili işlerimi ertelemeyi kendime yediremedim. McCoy Denver'dan buraya kadar gelmişti ve erken gelmişti.

Sadece başını hafifçe eğdi. "Kötü bir zaman mı?"

"Hayır. Sadece her şeye iyice bakabilmeniz için burayı temizlemek istedim."

Cebinden telefonunu çıkardı. "Hazır buradayken birkaç fotoğraf çekip *A* ve *E* ekibine göndereceğim."

"*A* ve *E*?" Kendi cehaletimden nefret ediyordum ama bu terim Google'a çok genel geliyordu.

"Mimar ve mühendis. Ben de bazı ölçüler alacağım." Doğruldu ve kamyonetin kasasına gitti, ben de nefesimi tuttum. Kotun altında esneyen kalçaları hayal edebileceğimden daha iyi bir gösteriydi. Kalın ve yuvarlak, sadece kalçaları değil, geniş sırtının kalçalarına doğru sivrilmesi de dikkat çekiciydi. Omuzları daha da genişti.

Hava sıcaklığı yetmişin biraz üzerindeydi ama içimden kendimi havalandırmak geliyordu.

Koltuk altlarımda ter halkaları olmamasını umarak Stetson'ın kamyonetine doğru yürüdüm. Ot biçme makinesini kamyonetin kasasına yerleştirdikten sonra çim biçme makinesine baktım. McCoy'un önünde ne kadar esnemek istiyordum? Çünkü makineyi kaldırmaya ve kalçalarımı kullanarak kamyonetin kasasına çarpmaya çalışırken homurdanmak ve küfretmek bana gösteriş yapmak gibi gelmiyordu. Bunu en zarif anım olmadığını bilecek kadar çok yapmıştım.

McCoy'un yanında nasıl görüldüğüm neden umurumdaydı ki? "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu arkamdan.

Bir çığlık attım ve açık bagaj kapağından geriye, sert bir göğsün içine atladım. "Oha," dedi sanki kaçmaya hazır bir midilliymişim gibi.

Arkamı döndüğümde yutkundum. Ben benzin, ter ve kesik kokarken, ondan aldığım odunsu narenciye kokusu bana taze bir portakal dilimi ile buz gibi bir bardağa doldurulmuş Blue Moon'u hatırlattı.

"Seni korkutmak istememiştim." Bilinçli bir şekilde geri adım attı. Tanrım, o kadar kötü mü kokuyordum? "Muhtemelen o şeyi fırlatmaya alışkın olduğunu biliyorum ama yardım ister misin?"

Kırgınlığımı ve utancımı içime attım. Sözleri, teklifinden dolayı içimde yükselen savunmacı duyguları yok etti. "Evet, sakıncası var mı?"

"Ciddi olmasaydım teklif etmezdim."

İçimi çektim ve *neredeys*e -neredeys- e ayağımı yere vuruyordum. Çocukluğumdan kalma, sinirlendiğimde beni şımarık gösteren talihsiz bir alışkanlıktı ama bir şey söyleyip başımı daha fazla derde sokmamam gerektiğini biliyordum. McCoy'un tavrı terli günümün en güzel yanıydı ve beni sinirlendirmişti. "Peki."

"Kibarlık ediyordum."

"Evet." Eğildiğimde bol atletimin ne kadar aşağı sarktığını unutarak eğildim. Şimdiye kadar üstümü değiştirmiş olmam gerekiyordu. McCoy tutamakların altından tuttu ve itmeli çim biçme makinesini bagaj kapağının üzerine fırlatmak için neredeyse hiç güç kullanmama gerek kalmadı. Biçme makinesini sonuna kadar itti.

Evet. Onun gücünden etkilenmezdim. Ya da kolları gevşek dururken pazularının hala şişkin olmasından. Ama ben sadece bir insandım. Benden hoşlanmıyor gibi görünmesi beni yaktı. Sevilebilir olmayı kendime amaç edinmiştim. "Bunu kardeşime geri götürmem gerek. Seninle burada buluşabilir miyiz?"

"Anahtarları bırakmak istersen, ihtiyacım olanı alabilirim. Yarın etrafi gezeriz ve sen de bana ne planladığın hakkında daha fazla bilgi verirsin."

"Burası eski bir yer. Sadece bir takım anahtarım var." Daha fazlasını yapmak için haftalarım vardı, ama bir süreliğine erişimi olan tek kişi olmak hoşuma gitti. Proje yöneticisinin gerektiğinde gelip gitmesi gerektiği aklımdan çıkmıştı.

Çenesinin köşesinde bir kas sıçradı. "Kasabaya gidip bir kopyasını yaptırabilirim. Bir yer var, değil mi?"

"Carlton anahtar yapar."

Bir an bekledi, sonra bana bir *merhaba* bakışı attı. "Kim ve nerede bu?"

"Şehir merkezindeki tek hırdavatçı. Gözden kaçıramazsınız."

"Elbette." Ses tonu, onun için GPS'inden bulmam gerektiğini söylüyordu. "Daha sonra motele uğrayıp orijinalleri alabilirsin."

Ne istediğime dair genel bir fikirden başka bir şey bilmezken onu terk etmekten nefret ediyordum, ancak mühendisinin tüm bilgilere ihtiyacı olacak ve ne yapabileceğimi bile bilmeden önce bir inceleme yapacaktı. Bu arada, yatak odamdan taşınmak ve yeni bir araba bulmak zorundaydım. "Evet, bu işe yarar. Saat kaçta?"

"Bu akşam ne zaman istersen." Uzaklaşmaya başladı.

Peşinden koşmak istedim ama hayır. Yetki bendeydi ve o kabaydı. Belki tam anlamıyla kaba değildi ama sertti. Kesinlikle karizmatik değildi. "Hangi oda?"

"Bunu kaçıramazsın."

Öfkeli bir nefesi bastırdım. Ne sikim ama.

* * *

McCoy

Isla'nın haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordum. Nalbur dükkanını kaçıramazdım. Sadece birkaç blok uzunluğundaki şehir merkezindeki tek hırdavat dükkânıydı. Çiftlik ve traktör malzemeleri ile oto yedek parça dükkânı dışında birkaç alet edevat alınabilecek tek yerdi.

Olmak istediğimden daha huysuzdum ama lanet olsun o kıza. Beynime onun menüde olmadığını söylemek zordu. Sadece maaşımı ödemekle kalmıyordu, gençti de. Ve Hannah'ya çok benziyordu.

Ama uzun bacaklarını gösteren bir şort giydiğinde ve üstü başı buruş buruş olduğunda, ulaşılabilir biriydi. Ulaşılabilir. Yeni kesilmiş çimen gibi kokuyordu, ama altında, beni gecenin bir yarısı uyanık bırakan çilek ve krema kokusunu almıştım.

Neredeyse kaçacaktım. Ve sonra o eğildi. Spor sutyenleri genelde o kadar seksi olmazdı. Göğüsleri hareketsiz bir kumaşla kaplanmıştı ama ben yeterince yuvarlak, kremi, avuç içine sığmayacak kadar büyük memeler ve dilimle keşfetmek istediğim bronzluk çizgilerinin ipuçlarını görmüştüm.

Çim biçme makinesini o kadar büyük bir güçle kaldırmıştım ki pikabın tavanından fırlatabilirdim, ama Isla'nın yüzüne ereksiyon olmadan işi bitirmek için çaresizdim.

Carlton anahtar yapma makinesi vızıldarken mırıldandı. Gözlerini burnuna dikmiş, işine konsantre olmuştu. "Eski dökümhane mi dedin?" Havadan sudan konuşmuştu ve Karla dışında kasabada gerçekten konuştuğum ikinci kişiydi. Bir de Isla, ama o bir işti. Carlton da Isla'nın projesini duyunca şaşırılmıştı. "O yerin satılacağını hiç düşünmemiştim. Bernie -sahibi, yani önceki sahibi-gelirdi ve ..." Başını salladı ve keyiflendi. Gıcırdama durdu ve anahtarı çıkarıp üzerine üfledi ve parmaklarını kenarında gezdirdi. "Ne yaptığını bilmiyordu ama bunu benden duymadınız."

Hızlı sırtışı gözlerinin kenarlarındaki koyu deriyi kırırtıyordu. Adam boyunu aştığını kabul edip dökümhaneyi tekrar satışa çıkarmadan önce Carlton'ın Bernie'ye mümkün olduğunca rehberlik ettiğinden şüpheleniyordum. Bina bir DIY değildi ama söylentiler doğruysa Isla'nın petrol parası vardı.

"Burayı teslim etmeden önce çok fazla kurcalamadığına sevindim." "Her şey hâlâ orijinal mi?" Carlton anahtarın üzerinde Banyolar. Son anahtar ölü sürgüler için olacaktı. Bernie

Görünüşe göre, açıklık kilitleri ve hepsini aynı şekilde anahtarlama zahmetine girmemişler.

"Pencerelerin hepsi yıllar içinde değiştirildi." Muhtemel sebepler dolu ya da vandalizm. "Çatıda yamalar var ama hepsi bu kadar."

Carlton gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Ahşap ve tuğlayı saklıyor mu?"

"Tanrım, umarım öyledir." Buranın bir karakteri vardı. Mimari geçmişinden herhangi birini kaybetmek trajik olurdu. Isla gençti ama motel sahibinin söylediklerinden sonra yeni bir binayı karşılayabilirdi. Mekândaki güzelliği görmeli ve onu korumak istemeliydi.

Kıkırdadı ve kasaya kadar onu takip etmem için el sallamadan önce anahtarları uzattı. "Burada işim sınırlı. Çoğu inşaatçı malzemelerini büyük şehirlerden alır, ama bir şeye ihtiyacınız varsa ve biraz zamanınız varsa, sipariş verebilirim."

"Bildiğim iyi oldu." İşlerimin bulunduğu topluluklarda bağlantılar kurmak daha önce birçok kez kıcımlı kurtarmıştı. Kişilik sergilememe gerek yoktu, sadece profesyonel olmalıydım. Nashville'e kadar. Hannah yüzünü kameraların önüne koyduğunda şehir kim olduğumu umursamamıştı. "Eminim seni tekrar göreceğim."

Dışarı çıktığımda anahtarları Carlton'ın bana verdiği sade gümüş yüzüğe takmaya çalışıyordum. Yanımdan bir adam yaklaştı ve etrafımdan dolaşabilmesi için kamyonetime yaklaştım.

"Eski dökümhanenin proje müdürü siz misiniz?" diye sordu.

Anahtarları cebime sokarken kafamı kaldırdım. Ses de adamın ifadesi kadar sertti. Şakaklarına ak düşmüş kirli sarı saçları, belirgin kaş çatma çizgileri ve varsayılan ifadesi gibi görünen bir çatık kaşları vardı.

Kasabanın yabancısıydım ve tadilatla ilgili söylentiler yayılıyordu. İnsanlar doğal olarak merak ediyordu, bu yüzden kibar davrandım. "Bu benim."

Bakışları iş kamyonuna kaydı. "Projenin tahmini bedeli nedir?"

Bu beklediğim bir soru değildi ve binanın neleri kaldırabileceğini ve neleri eklememiz gerektiğini öğrenene kadar cevabını bilmediğim bir soruydu. "Ayrıntıları açıklayamam. Konuşmanız gerek-"

"Kızım." Dudakları inceldi. "Isla benim kızım."

Karla ile yaptığım konuşma kafamdan süzüldü. *Ve Cameron. Isla ve Stetson'ın babası. Cameron ve Naomi. Umarım onlardan uzak durabilirsin.*

Bunun için çok geç. "Tanıştığımıza memnun oldum." Elimi uzattım. Motelin sahibi Karla'yla konuştuktan sonra Coal Haven'daki Barron'ları araştırmamıştım. *A* ve *E* ekibine gelen e-postalara dalmaya karar vermiştim ama motele döndüğümde biraz araştırma yapacaktım. "McCoy Cunningham."

Elimi güçlü ve inatçı bir şekilde sıkarken yüz ifadesi hiç değişmedi. "Cameron. Barron." Son kısmı, sanki genelde kendini tanıtmak zorunda değilmiş gibi araya sıkıştırmıştı. "İsla genç. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadı. Adamlarınız gelmeden önce benimle konuşursanız memnun olurum ve planların üzerinden geçeriz. Kontrol etmek istiyorum-"

"İsla benim bağlantım." Herhangi bir dramaya karışmayacaktım. O yollardan geçtim, bu yüzden her şeyimi kaybettim. İsla babasına bir tasma takabilirdi. Eğer yapamazsa, dökümhaneyi satması gerekirdi çünkü işin geri kalanı onu çığnerdi. "Sahibi o."

"Ve ondan faydalanılmayacağından emin olmak istiyorum." Sesi daha kısıktı, ancak sesindeki keskinlik ince bir şekilde bilenmiş gibiydi.

"McDaniel Mütteahhitleri'ni araştırın. Mükemmel bir üne sahibiz. Ama en önemlisi, kızınızla konuşun." *Eğer sizinle konuşmazsa, belki de kendinize nedenini sorun.* Kontrolcü babalarla işim bitmişti. Kaldırımdan indim ve şoför kapısının önünde durdum. "Seninle konuşmak güzeldi."

Arabaya bindim ve geri geri çıktım. Cameron'ın parıltısı lastiklerimi eritecek kadar sıcaktı, ancak dünyada umurumda değilmiş gibi uzaklaştım. Bu şehirdeki tüm bağlantılarım iyi olmayacaktı. Ama zaten buna alışmışım.

Isla

Rattler'ın donuk kükremesi, onlar isteyken eşyalarımı ailemin evinden taşıdığımı unutmama yardımcı oldu. Cesaretimi bu sabah tüketmiştim. Artık eski dolabım kadar boş ve kulübedeki giysi yığınları kadar dağınıktım.

Lyric karşımda oturuyor, bir yudum su içerken omuzlarını deviriyordu. Huzursuz bakışları tüm restoranı dolaşıyordu.

"Kalmak zorunda değilsin. Zaten bunun benim ikramım olduğunu söylemiştim." Yemeğimizi yeni bitirmiştik ama hesap henüz gelmemiştir.

"Hayır, sorun değil." Başını salladı ve at kuyruğunun mor uçları sallandı. "Eve gittiğimde pompalarım. Stetson için buzdolabına bir şişe bıraktım. Memeler biraz daha bekleyebilir."

Stetson ona olanları anlattığında Lyric milyonlarca mesaj göndermişti. Taşınmama yardım etmesine izin vermeyi reddettim. Ailemle olan barışı zayıftı ve ben onu ortada bırakamazdım.

Eşyalarımı kabine yerleştirdikten sonra Range Rover'ı bıraktım ve Stetson'dan beni almasını istedim. Sonra Lyric ve ben kardeşimin tavsiyeleri üzerine araba alışverişine çıktık. Kullanılmış kırmızı bir Silverado'nun kararsız yeni sahibiydim.

Telefonunun ekranını karıştırdı. "İşte şehirdeki kiralık yerler. Ne düşünüyorsun?"

Açıklıklara göz gezdirdim. Birkaç daire. Birkaç ev ve bodrumdaki bazı odalar. Bodrum katındaki odaları eledim. Atıldığım yere çok benziyordu. Kendime ait bir yer istiyordum. "Sanırım Alpine'de. Komplekste dört farklı apartman var. Yarın Rudy'yi arayabilirim."

Rudy aynı zamanda kasabadaki kredi birliğinde de çalışıyordu. Ailem orada banka hesabı açmıyordu ama Rudy'nin kızı benden bir yaş büyüktü ve büyürken beni görmezden gelmeye özen göstermişti. Babasının daha profesyonel olduğunu umuyordum.

"Benim de ister misin?" Lyric teklif etti.

Bu yüzden onu ailesinden çok fazla . "Hayır, sorun değil. McCoy'la görüşükten sonra randevuları ayarlayacağım." "Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Bu gece ondan anahtarlarımı almam gerekiyor." Bakışları temkinliydi. "Bu gece mi? Motelden mi?"

"Evet."

"Güvenilir biri mi?"

"Bu projenin maliyeti düşünüldüğünde, olsa iyi olur." "Bu işler böyle yürümez."

Burnumu kırıştırdım. "Çok alaycısın."

"Henüz bir isme karar vermedin mi?" Lyric omzumun üzerinden baktı ve gülümsedi. "Hey!"

Standın önünde bir sarışın durdu. İlkokulda öğretmenlik yapan Aspen Whitfield, mendilden bir elbise ve askılı beyaz sandaletleriyle bize sırtıttı. "Siz ikiniz bela peşinde misiniz?"

"Bunu biliyorsun," dedi Lyric. "Bizimle bir şeyler içmek ister misin? Burada çok uzun süre kalmayacağız." Elindeki suyu kaldırdı. "Biz de gerçekten içmiyoruz."

"Hayır, pizza sipariş ettim." Bir tutam saçını kulağının arkasına itti. "Büyük bir haber duydum." Gülümseyerek bana baktı. "Yeni bir iş sahibi misin?"

Ani bir utangaçlık beni ele geçirdi. Planlarımı devlet sırrı gibi saklamaktan tüm kasabanın bilmesine geçtim ve nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ailem kimseye söylemezdi. "Henüz değil. Ama yakında. Bir binam var."

Solgun, bira rengi gözleri heyecanla parlıyordu. "Bir bira fabrikası ve etkinlik merkezi mi?"

Bu burada çok iyi karşılanacaktır."

Heyecanı tazeleyiciydi. Aspen Coal Haven'dan değildi. Benimle birlikte büyümemişti. Yakın değildik ama sesinde güvenden başka bir şey yoktu. Desteğe ihtiyacım vardı.

"Ah, evet," dedi Lyric parmaklarını şıklatarak. "Bir adın var mı?"

Bu sabah olduğu kadar şimdi de bunu paylaşmaya hazır değildim. Bulduğum isim hoşuma gitmişti ama bunu dünyaya açıklamak? Gerçek olacaktı. Eleştiriye açık olacaktı. Alay konusu olacaktı. Bunu yapamazdım. "Hâlâ üzerinde çalışıyorum."

Lyric'in gülümsemesi cesaret vericiydi, sanki karar verdiğimi biliyordu ama Aspen etraftayken çok güvensizdi. Lyric'e söyler miydim bilmiyordum. Ailemle aramda olanlardan dolayı endişeliydi ve projenin büyüklüğü hakkında endişelenmeden benim için heyecanlanamayacak kadar ciddi bir insandı.

Sunucu hesapla birlikte geldi.

Aspen pizzasının kasanın yanında beklediği bara baktı. "Daha fazlasını duymak için sabırsızlanıyorum. İkinizden biri bir araya gelmek isterse bana ulaşabilir." İfadesinde bir parça yalnızlık vardı.

Nasıl hissettiğini biliyordum. Aspen'le Lyric sayesinde tanışmıştım. Lyric ve konuşmama izin verilmeyen üvey kardeşim Liam'la evli olan Kennedy ile takılıyordu. Ama Kennedy yeni anneydi. Lyric de evli ve yeni anneydi. İkisi de Liam ve Kennedy'nin kuzenim Archer ile evli olan komşusu Lainey ile sosyalleşti. Archer babamı üzdüğü için onunla da konuşmamam gerekiyordu.

Liam ve Archer ailedendi ve onlara tek kelime bile etmemiştim. Liam bir keresinde kaynakla yaptığı eserleri çiftçi pazarında satmaya çalışmış, babam da onu kovmuştu. Şimdi Liam'ın eserleri kasabadaki bir mağazada satılıyordu ve çok talep görüyordu. Pencereden hayranlıkla seyretmişim.

Stetson ve Liam birbirlerini tanımaya başlamışlardı ama Liam benden birkaç yaş büyüktü. Hiçbir ortak noktamız yoktu ve babam gayrimeşru oğluna hayatında bir gün bile ebeveynlik yapmadığı için babamı da bu denklemin içinde sayamazdık.

Ailem nesillerdir Coal Haven'daydı, ama aile saçmalıkları yüzünden kuzenlerimle uzun zamandır konuşmamıştım. Nora'yı arada bir görüyordum ama o Kennedy ve Lainey ile arkadaştı ve hepimizden daha gençti. Burası benim memleketimdi ve çevrem daralıyordu. Ben istediğim için değil.

"Numaran bende var." Ve onu kullandığımdan emin olurdum.

Aspen pizzasını almak için ayrıldı. Parayı ödedim ve Lyric'i arabasına kadar geçirdim. Sonra yeni, kullanılmış arabama bindim ve motele doğru sürdüm. McCoy'un odasını bulmak yeterince kolaydı. Kamyoneti 5 numaralı odanın tam önüne park etmişti.

Karnımda kelekler uçuşmaya başladı. Çok saçmaydı. Anahtarları alıyordum, randevu değil.

Kapıyı çaldım ve parmaklarımı önümde çevirerek bekledim. Kapı hızla açıldı ve onun odunsu narenciye kokusu yüzüme çarptı. Daha da kötüsü, gömleksizdi ve sanki bir karın duvarı ile karşı karşıyaydım. Bir elini kapı pervazına, diğerini kapı koluna dayamıştı. Omuzlarındaki kaslar bükülmüştü ve saçları şapkasından dolayı telleri hafifçe kabarmış bir şekilde yüzüne doğru sarkıyordu.

"I . . ." Kelimeler kayboldu.

Dökümhanedeki huysuz bir huysuz kadar güçlüydü, tüm kıyafetleri üzerindeydi ve şapkasının kenarı yüz hatlarını gölgeliyordu. Ama güneş hala gökyüzündeydi, tüm yıl boyunca en güçlü şekilde parlıyordu ve güçlü ışınların gücü etrafımdan dolayı etine çarptı.

"Anahtarlar, değil mi?" Masadan bir takım almak için itti.

Bakışlarım, sanki hepsinin sayıldığından emin olmak istercesine her bir anahtarı çevirirken kollarının esnemesine takıldı. Sertçe yutkundum ve kendimi başka tarafa bakmaya zorladım ama kapıyı kapatmıştı ve onu doğrudan görüş alanımdan çıkarmak için fiziksel olarak yer değiştirmek zorunda kaldım.

Hareketlerim meraklı görünmeme neden oldu ama küçük, kare odayı daha iyi görebildim. Sade beyaz bir yorganı olan orta boy bir yatak vardı. Bir masa ve yan sehpaye bağlı bir şifonyerin üzerinde orta boy bir düz ekran televizyon.

Büyük masanın üzerindeki bira dizisini fark ettiğimde ilgim arttı. Kırmızı etiketli ve vahşi çizimli bir kutu gözüme çarptı. "Ahududu ekşisi en sevdiklerimden biri, ama dürüst olmak gerekirse, Fargo'ya yolunuz düşerse bunu musluktan denemelisiniz."

Anahtarları uzattı ve ben de otomatik olarak elimi kaldırdım, avuç içim yukarı bakıyordu.

Bana dokunmadan seti bıraktı. "Fargo sınırda değil mi?"

"Evet, üç saatten fazla uzaklıkta ama buna değer. Orada mevsimlik balkabağı baharatlı latte birası var."

Bir elini kalçasına dayadı, ifadesi kuşkuluydu. "Kulağa korkunç geliyor."

"Fena değil." Dilimdeki tada geri döndüm. "Sanki ilk aldığınız tat balkabağı baharatı gibi, ama ne zaman

Latte aromasını alınca, sulandırılmış kahve gibi hafif geliyor. Ya da sulandırılmış mı? Ama sonra meyveli, balkabaklı bir shandy'ye dönüşüyor. Sanki iki içki bir arada ve farklı zamanlarda vuruyorlar, ama bilmiyorum ... İlginç bir şey. Güzel, ama başka bir aromayı tercih edeceğimi sanmıyorum."

Bir süre bana baktı.

Gariplik beni ele geçirdi. Ailemden gelen sessiz düşüncelere ya da açık eleştirilere alışkındım. Ne düşündüklerini anlayabiliyordum. *Isla'yı kendinden nasıl kurtaracağız?* McCoy'dan anlayamıyordum ama elinde bira vardı ve ben de bira hakkında konuşmayı seviyordum, o yüzden saçmaladım. "Kayısılı elma şarabı en sevdiklerimden biridir - musluktan da daha iyidir, ama cam şişe de yakın bir ikincidir. Minnesota'daki bir bira fabrikasından geliyor, Kuzey Dakota'dan değil."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bu bir dezavantaj mı?"

Bira bu adamın kalbine giden yol muydu? Kalbi umurumda değildi, umurumda *değildi* ama daha dostane ilişkiler içinde olmamızı isterdim. "Hayır, ama yerel sahne patladı, bu yüzden hepsini denemek eğlenceliydi."

"Yerel' ?" "Eyalet içinde."

Yüz ifadesi savunmamı artıracak şekilde titredi. İnsanların bana böyle davrandığını görmüştüm. *İşte Isla gidiyor. Anlamadığı bir şey hakkında gevezelik etmesi çok tatlı değil mi?* Ama konuşmaya gerçekten devam etti. "Seçenekler beni şaşırttı ve içki dükkanında kendi altılı paketini kendin yap seçeneği vardı, ben de hafta sonu denemek için bir düzine aldım."

Seçeneklerine tekrar göz attım. "Bu benim en sevdiğim eğlencedir. Gittiğimde genellikle Bismarck ve Fargo'dan bir sürü numune alırım."

"İki yere de sık sık gider misiniz?"

Başımı salladım. "Fargo'da birkaç bira fabrikası var. Bismarck'ta da var. Eyaletteki her büyük kasabada bir bira fabrikası var. Bir tane de Montana-Wibaux sınırında var."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, Isla. Buradaki kasabalar o kadar da büyük değil." Ses tonunda alaycılık vardı ama Coal Haven çevresindeki büyük enerji endüstrileri yabancıları çalışmak için bölgeye çektiğinden, gerçek dünyanın nasıl bir yer olduğunu bilemeyecek kadar küçük olduğumuza dair tavırlara alışmıştım.

"Onlar bizim için öyle. Büyük bir nüfus her zaman kalite anlamına gelmez."

"Genellikle daha fazla yemek anlamına gelir. Bira aldım ama bakkaldaki şarküteri kapalıydı. Benzin istasyonundaki pizza pek çok kişi için

yemek ödülleri." Gömlek giymek için acelesi yoktu ama belki de yemek yemediği ve bir içkiyle rahatlamadığı için rahat olmaya karar verdi.

Uğradığını unuttu mu? Yoksa beni ilgilenecek bir kız olarak mı görmüyordu ya da kimin ilgileneceğini önemsemiyor muydu? Cevabı asla bilemeyecektim. Üzerinde durmaya gerek yok.

"Rattler'ın mutfağı on bire kadar açık." Kapısında ne kadar uzun süre durursam, gitme isteğim o kadar azalıyordu. Yoldan geçen biri beni yerel bir motelde yarı giyinik bir adamın önünde dururken fark etmiş miydi? Yeni bir aracım vardı, yani muhtemelen yoktu. Ama umurumda değildi. McCoy'un daha iyi bir yanını görüyordum ve aramızda iyi bir elektrik olduğundan emin olmak istiyordum. Hepsi bu kadardı.

"Rattler's?" Kasabanın içinden geçen ana yola baktı. "Yolun karşısındaki yer mi?"

"Evet. Yemekler gerçekten çok iyi ve sipariş verebilirsiniz. Teslimat yapmıyorlar." Gömlek yok, ayakkabı yok, servis yok. Ama o muhteşem göğsü örtmek utanç verici olurdu.

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Buradayken onların en iyi müşterisi olabilirim."

Aynen. Kardeşimin kulübesinde bir kişilik yemek pişirmek bana çok fazla taşınyormuşum gibi geldi. "Oradan yeni geldim."

Bakışları bayi plakalı yeni aracıma takıldı. "Range Rover yok mu?"

"Yeni bir yer arıyorum ve bir pikabın daha mantıklı olacağını düşündüm. Eşyalarımı taşıyabilirim ve çim bakımı için kardeşimin kamyonetini ödünç almak zorunda kalmam."

Sanki daha önce kullandığım aracın bana ait olmadığını anlamış gibi iri gözleri anlayışla parlıyordu. Sanki benim de eski bir binam varken, içinde pahalı çim bakım ekipmanları olan pahalı bir pikap kullanmamam mantıklıymış gibi. "Neden kiralamıyorsun?"

"Yapacağım. Eninde sonunda." Çevre düzenlemesi bittiğinde ve başarılı bir iş sahibi olduğumda. O zamana kadar görevlerimden çok zamanım vardı. Bu yüzden anahtarlarımı aldıktan çok sonra bile hâlâ odasının önünde dikiliyordum. "Her neyse. Rattler'ı dene. Şefler buranın sahibi. İyi adamlardır. Harika bir yerdir."

"Elbette."

Bu adamı okumak bilerek mi zordu? Belki de iş ve arkadaşlık arasında sıkı bir çizgi tutturmuştu ve ben kesinlikle iş tarafındaydım. Benim hiç

diğer tarafta olmak için bir sebep. Pek ortak noktamız yok gibiydi. "Tamam. Yarın görüşür müyüz? Dokuz gibi orada olurum."

Ne kadar erken, o kadar iyi. Daire avına çıkmam gerekiyordu. "Sonra görüşürüz, Isla."

Arkamı döndüğümde adımın dudaklarından dökülme şekli aklımdan çıkmadı.

* * *

McCoy

Ben geldiğimde Silverado dökümhanenin önüne park etmişti. O erkenciydi ve ben olduğumdan daha sinirli olmalıydım. Bir işe herkesten önce gitmeyi, kendimi güne hazırlamayı ve sonra da sohbet etmek zorunda kalmayı severdim. Eski iş yerimde tankları temizlemek ve sıcaklıkları kontrol etmek gibi düzenli işlerin içinde kendimi kaybederdim.

Ofis işi istememiştim. Erzak ve sevkiyat umurumda bile değildi. Raflar malt, şerbetçiotu ve meyve püreleriyle dolu olduğu sürece ihtiyacım olan tek şey buydu. Eksik personelimiz olduğunda üretim hattında görevlendirilmeyi bile umursamamıştım. Monotonlukla birleşen koşuşturma, hareketli bir meditasyondur ve bedenime, onlu yaşlarımda ve yirmili yaşlarımda yaptığım inşaat işlerinden çok daha nazik davranıyordu.

Ama dün gece biradan bahsederken Isla'nın yüzündeki heyecan aklımdan çıkmadı. Bira fabrikasında çalışmak, içki içmek yeni bir rol üstlenmişti. İştii ama aynı zamanda sanattı. Dilimin ucuna gelen biranın tadını çıkarmaktan başka hiçbir neden yokken başkalarının el yapımı biralarını tatmaktan ve örneklemekten vazgeçmiştim. Dün gece birayı açtığımda, içkiyi kendi yaptıklarımla karşılaştırmıyor, en çok sattıklarımın neler olduğunu ya da geliştirmek için yapabileceğim değişiklikleri düşünmüyordum. Üvey babamın içki hakkında ne söyleyeceğini düşünmemiştim. Sadece lanet bir biranın tadını çıkarmıştım. Isla'nın zanaata duyduğu heyecan bu sabaha kadar sürece kadar güçlüydü.

Açık duran ön kapıya doğru yürüdüğümde içimde bir umut belirdi. Onun yeniden heyecanlanmasına tanık olabilecek miydim? Yerel bira sahnesi için duyduğu gururun tekrar yayılmasına izin verecek miydi?

Umurumda olmamalı.

Kaşlarını çatarak ve gözlerimin alışmasına izin vererek kapı aralığından süzıldüm. Fıçı yaşlandırmayla ilgileniyorsa mükemmel bir fıçı odası olabileceğini düşündüğüm yan odalardan birinden hafif bir ses yükseldi.

"Merhaba Rudy. Bir ve iki yatak odalı dairelerinizin boş olduğunu gördüm. Bugün onlara bakmak için bir zaman ayarlayabilir miyim?"

Eskiden tren motorlarına ev sahipliği yapan açık bölmenin ortasına doğru yürüdüm. Bir zamanlar buradan iki hat geçiyordu. Motorlar, yerinde dökülen parçalardan tamir edilir ve egzoz, köşedeki büyük bir bacadan dışarı atılırdı; baca artık yoktu ve çatıdaki delik kapatılmıştı. Keresteler tepemizde yükseliyordu. Dün ilk girdiğimde tavana bakarak tam on dakika geçirmiştım.

Bir hareket gözüme çarptı. Yan odada Isla'nın sırtı bana dönüktü. Bol haki kargo pantolonu ve kısa beyaz bir gömlek giymişti. Omuzları kamburlaşmıştı. "Pardon, ne dediniz? Açık olarak ilan edilen dört birim vardı." Tekrar konuştuğunda sesi düzdü. "Hepsi dolu mu? Hepsi mi?" Sertleşti. "Bunun konuyla ne ilgisi var anlamıyorum. Bu işte iyi olduğumu biliyorsun-" Sırtını dikleştirdi. "Hayır, *tamamen* anlıyorum. Teşekkürler Rudy." Bağlantıyı kesti. "Pislik. Pislik. Kibirli, bencil, kızından bile beter." Döndü ve gözleri büyüdü, yüzü soldu.

Suçluluk duygusu içimi kapladı. Neye kulak misafiri olduğumdan emin değildim ama belli ki bu onu rahatsız etmişti. Şakacı biri değildim ama bu kadar üzgün görünmesi hoşuma gitmemişti. "Benim çocuğum yok, o yüzden benimle konuşmadığını biliyorum."

Gerginliği biraz azalmıştı. Telefonunu uzattı ve ağzını açtı, kapattı, sonra bir karara varmış gibi içini çekti. "Ailem hakkında bir şeyler duyacak kadar uzun süredir kasabada mısınız?"

"Evet."

Omuzları çöktü. "Evet, öyle. Küçük bir kasabada bir soyadınız olduğunda ve aileniz belki en popüler insanlar olmadığında, ama paraları olduğunda, halkın saldırganlığını üzerinize çekersiniz. Bir şeyler yapmam gerektiğinde, ben Isla Barron değilim. Cameron'ın kızıyım. Naomi'nin kızıyım. Ben bir Barron'um ama ailenin geri kalanının sahip olduğu finansal güce sahip değilim. Bu yüzden bir daire aradığımda ve ev sahibi ailenizin para yatırmayı reddettiği kredi birliğinde çalıştığımda ..."

"Cameron'ın kızı için daire yok mu?"

"Hepsi birden doldu." Sesinden acılık damlıyordu. Başını arkaya attı ve sanki en sevdiği şeymiş gibi tavana baktı.

onun eğlencesi. "Acaba bunu başka bir yerde mi yapmalıydım?"

Kendimi boynunun ince kıvrımına hayranlıkla bakarken yakaladım, parmak uçlarımla nasıl iz bırakacağımı düşündüm. Bakışlarımı kaçırarak kızgınlığımı dışa vurdum. Bunun gibi eski binalar her otoyolda yoktu ve ailesinin gölgesinden kurtulmak için kendini yerin dibine sokmak zorunda kalmayacak kadar şanslıydı. Annem ve ben, babamdan boşanmadan önce bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorduk. Bizim de onun kadar sefil olmamızı tercih etmişti. Yani hayır denildikten sonra yenilmek mi? "Bir adam yüzünden mi?" Hırladım.

Dikkatini başının üstündeki kirişlerden ayırdı. Bakışları ciddiydi, yirmi beş yaşında biri için fazla yaşlıydı. Ses tonumdan etkilenmemişti. "Daha fazlası olacak. Ya benim yüzümden kimse etkinliklere katılmazsa?"

"Bir yönetici bul."

İşi başkasına devretmeyi hayal bile edemezmiş gibi geri çekildi. Her şeyi kendisinin yapacağını mı sanıyordu?

Bira fabrikamı açtığımda her şeyi yönetemeyeceğimi biliyordum. Benim sorunum, işleri kime devrettiğimdi. "İşin sahibi sensin. İstedğin kadar işin içinde olabilirsin. Ama sonuçta ..." Sanki eski anıları yok edebilirmişim gibi burnumun kenarını sıktım. Gençti ve korunaklı görünüyordu. Tüm sağduyuma rağmen, bilgelik önerdim ve bunun daha önce olduğu gibi beni kıcımdan ısırmamasını umdum. "Tüm iş sahipleri bebeklerinin başarısız olup olmayacağını merak eder. Kapılarını açtıklarında hiçbir şey bulamayacaklar mı? Müşteri yok, ilgi yok ya da daha kötüsü alay konusu olacaklar. Ve ne olur biliyor musunuz? Bazen bu olur. Ya kapılarınızı kapatırsınız ya da bir yolunu bulursunuz."

Ya da halkla ilişkileri karınıza devredersiniz ve herkes onu sever ve sizi ve cazibesizliğinizi unuttur. Sonra tüm övgüyü o alır ve size hiçbir şey kalmaz.

Başını salladı, bakışları kararlı bir hal aldı. "Haklısın. Haklısın. Özür dilerim. Acıma partisi yapmak istememiştin." Telefonu kargo pantolonunun yan cebine soktu. "Her şeyden çok bunun şokuydu. Bunu beklemeliydim, gerçekten."

Ona gösterdiğim ilgiyi emmek yerine hemen canlandığı için minnettar olsam da, söylediklerinin son kısmına takıldım. Neden bir erkeğin ona karşı pislik gibi davranmasını bekliyordu ki?

"Her neyse." Ellerini çırpı. "Nereden başlayalım? Benim büyük fikirlerimden mi? Neyin mümkün olduğuna dair düşünceleriniz?"

"Bir isme ne dersin?"

Sanki ondan ilk çocuğunu takas etmesini istiyormuşum gibi dondu kaldı.

"Buraya ne isim vereceksin?" Ben sordum.

"Ah." Yanaklarında sevimli bir kızarıklık belirdi. Yine sinirlenmem gerekirdi. İşinin adını koymakta bu kadar tereddüt ediyorsa, daha sonra hangi duvarlara çarpacaktım? Ama alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdığında, vücudumda dolaşan son his kızgınlıktı. Şehvet kıvrımları vücudumda dolaştı. Kendi kendime verdiğim kuraklık cezasının kefareti bu muydu? "Rezervuar Fıçısı."

Cevap verdiğine şaşırdım, isim üzerinde çalıştım.

Sessizliğimi bir eleştiri olarak algılamış olmalı. "Ya da belki Rezervuar. Ya da belki evin etkinlik kısmı olabilir. Böylece insanlar, "Resepsiyonu nerede veriyorsunuz?" diye sorduklarında müşteriler "Rezervuar" diyebilir. Umarım akılda kalıcı olur. Bira fabrikası tarafı ise Reservoir Barrel ile daha trend olacak. Rezervuar, Coal Haven çevresindeki ve ailemdeki petrol geçmişine iğrenç olmadan bir selam ve fıçı hem petrole hem de biraya uyuyor. Yani ..." Başını salladı ve bakışları endişeyle etrafta gezindi.

Rezervuar Fıçısı. Lanet olsun, çok modaydı. Hem bira fabrikasına hem de şık bir etkinlik mekanına uyacak markayı hayal edebiliyordum. Fıçıyı tüm ürün isimlerine dahil edebilirdi. Bir etiketin üzerinde, çok havalı görünürdü. Tabii ki bu konuda tam bir dâhiydi. Hayata devam etmek ve her şeyin kolay olması nasıl bir şeydi?

Bana baktı. "Sence sorun olur mu?"

"Burası benim yerim değil," diye homurdandım, sinirlenmem için bir neden olmadığını biliyordum. "Patron sensin."

Doğruldu, uzun saçlarını geriye itti ve bilinçsizce parmaklarını saç tellerinde gezdirmeye başladı. Göründükleri kadar ipeksi miydiler? Çıplak bir göğsün üzerinde kayarken nasıl hissedirdi?

Gözüme takıldı ve yüzü kızardı. Tanrım, umarım dengesiz şehvetim gözlerime yansımamıştır. Profesyonel olduğum için kendimle gurur duyardım. Bu, babamın hayal kırıklığı yaratan ses tonu kadar sağlam bir şekilde içime işlemişti.

"Peki, nereden başlamalıyız?" Uzun saçlarını omzunun üzerinden örerken başı öne eğikti. Bakışlarımı, ince parmaklarının saç parçalarının üzerinde gezinişinden ayırdım.

"Yaşayacak bir yer bulmaya ne dersin?" Çünkü bir dakikaya ihtiyacım vardı. Tuğla bina geceki düşük sıcaklıktan dolayı hâlâ serindi ama sıcaklık yakamın altından sızıyor, kemerimin altından geçmeye devam etmekle tehdit ediyordu. Her zaman en hızlı öğrenen ben değildim ama Isla'yla tanıştığımndan beri geçen iki günde yeterince deneyim kazanmıştım. Sikim onun yanında uslu durmuyordu.

Geçen yıl boyunca, eski sevgilimin yaptıklarının sıcak öfkesi vurmadan hemen önce seks düşüncesi kanımı dondurdu. Bu duygular beni birkaç soğuk duşa ve karşı cinsten sürekli nefret etmeye razı edecek kadar güçlüydü.

Ta ki bir gün ışığı kendi mülkünde benimle ağız dalaşına girene kadar.

"Bu bekleyebilir," dedi, içten içe nasıl tuttuğumu umursamadan. "Kardeşimin kulübesi bende."

"Kliması var mı?" Neden umursuyordum ki? Belki de gelecek hafta hava sıcaklığının doksana ulaşması beklendiği ve ben onun için endişelendiğim için. Onun fiziksel rahatlığıyla ilgili düşüncelerden uzak durmalıyım.

"Evet," dedi dalgınca ve benim yapmam gerektiği gibi dikkatini tekrar işe verdi. "Sınırlı dağıtımı olan bir taproom bira fabrikası istiyorum. İdeal olarak, büyümek için yer planlamak istiyorum." Örgüsünü bitirdi ve omzunun üzerinden sarkıttı. Kollarını iki yana açarak bir daire çizdi. "Bira tanklarının merkezde olmasını istiyorum. Odak noktası. Musluklar bu tarafa, servis tankları da bir bölmenin arkasına doğru uzansın." Uzaktaki pencereyi işaret etti. "Karşılarında bir bar olsun. Üretim hattı diğer tarafta olabilir, satış dışı soğutucular ve bez mağazası tarafından gizlenebilir."

Döndü. "Masalar ve sandalyeler. Belki kafelerdeki gibi bir oturma köşesi. Az önce içinde bulunduğum oda iyi bir fiçı odası olabilir. Bira fiçılama başlamayacağım, ancak odayı birleştirene kadar toplantı odası olarak kiralayabilirim."

"Ben de o alan için aynı şeyi düşünmüştüm."

Gülümsedi ve ben inlemek istedim. Bu bakışı tanıyordum. Hayatımda bunu yeterince hissetmişim ve dün babasıyla karşılaştıktan sonra anladım. Muhtemelen ailesini gururlandırmak isteyen bir çocuktü. Babası da bunu imkânsız kılan bir adama benziyordu. Bu yüzden onay aldığıında, açık bir tarlanın ortasında bir kır çiçeği gibi açtı.

"Peki ya etkinlik merkezi kısmı?" Ona karşı sert davranmaktan duyduğum suçluluk duygusunu bastırarak sordum.

"Tuvaletlerin olduğu yerin diğer tarafındaki oda. Her birine en az dört kabin koyabilir miyiz sizce?"

"Lorraine ve Halle'nin ne diyeceğini göreceğiz. Onlar bu iş üzerinde çalışacak mühendis ve mimarlar." Bahsettiği açık alana doğru yürüdüm. Binanın önceki işlevinden kalan bayat yağ kokusu

havada asılı duruyordu. Belki de bir zamanlar bir parça odasıydı. "Yetmiş beş kişiden fazlasını almaz."

"Başka türlü değerlendirilemeyecek bir alana gelir getirmenin en iyi yolunun bu olduğunu düşündüm."

"Yemek yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Rattler's bazı küçük yemek siparişleri veriyor. Bismarck daha büyük siparişler için yeterince yakın ama ben tam hizmet veren bir restoranda çalışmak istemiyorum. Bir ya da iki şeyde gerçekten iyi olmak istiyorum. Bira ve bir ev için çok büyük ama büyük bir mekan için çok küçük samimi toplantılar."

Zekice. Bu sefer doğal iş anlayışı beni hiç rahatsız etmedi. Yine de bunu ona söylemedim. Kendine güvenmesi gerekiyordu, benim onayıma bağlı kalması değil.

"Köşedeki ikinci kat ofisler olacak," dedi sesinde bir soru işaretiyle.

İkinci kat tuvaletlerin olduğu yerin üstündeydi ve dökümhane açıkken demiryolu ekibinin çalıştığı ofislerin aynısıydı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Lorraine ve Halle'ye neyle çalışacakları konusunda bir fikir vermek için temel ölçüler aldım. O zamana kadar, görünüm ne olacak?"

"Açıkta kalan orijinal malzemenin mümkün olduğunca çoğunu korumak istiyorum." Tavanı işaret etti. "Eğer o kirişleri koruyamazsak, ağlayacağım." Gözlerinin parıltısı doğrudan içime işledi. Heyecan. İyimser bir endişe. Yıllar önce tamamladığım bira fabrikasına ilk girdiğimde de aynı duyguyu hissetmişim.

"Lorraine bize binanın yaşı ve nasıl yıprandığı konusunda daha spesifik bilgiler verecek ama en sevdiği işler restorasyonlar. Elinden geleni yapacaktır."

"Güzel. Bira tanklarının gümüş rengiyle de oynamak istiyorum. Tabure ve sandalyelerde demir işçiliği. Masa ve bar üstleri için ahşap plakalar. Epoksi reçine masalar. Tankların ve üretim alanının etrafında ferforje bir korkuluk." Alt dudağını dişlerinin arasından geçirdi. "Diğer her yerdeki doğal malzemelerle uyumlu olması için sade, sızdırmaz bir beton zemin istiyorum."

Başımı salladım, binayı mümkün olduğunca korumak istediği için rahatlamışım. Elinde tarihin yanı sıra anlayışlı bir tasarım da vardı. Açık tuğla ve borular güncel bir trenddi ve diğerleri kadar hızlı tükenmemişti. Aksine, genel görünüm periyodik olarak geri dönmeden önce bir duraklama yaşadı. "Yapısal bütünlük dışında en büyük endişeler su ve elektrik,

Havalandırma ve drenaj, ama sanırım bu son ikisi endişelerinizin en küçüğü olacak. Buranın inşa edilme nedeni uyum sağlamamızı mümkün kılıyor. Büyük, açık ve inanılmaz ağır ekipmanları kaldırabilecek bir yer. Ekibin gelip bize elimizde ne olduğunu söylemesini beklerken, yerel yetkililerle su ve elektrik imkânları hakkında görüşmeye başlayabilirim."

Derimin altında yıllardır hissetmediğim bir heyecan yanıyordu. Nailer's'ı inşa ettiğimden ve üvey babama onun bira tariflerini alıp ulusal çapta satacağımı söylediğimden beri. Hiç yoktan bir şeye ulaşmak her zaman adrenalinimi yükseltirdi ve bu sefer kaybedecek yerim yoktu. Boş bir binayı alabilir, onu gelişen bir bira fabrikası ve etkinlik merkezi haline getirebilir ve çekip gidebilirdim.

İsla başını salladı. "Bu iki alanın en büyük kumar olmasını bekliyordum. -Şehirden bu kadar uzakta yeterli su ve elektrige sahip olmak."

"Sylvia kumar oynamaz. Size neyin mümkün olup neyin olmadığını söyleyeceğiz."

Geri adım atmasını bekliyordum ama bükülen elleri dışında rahatlamış görünüyordu. "Demir mobilyalar hakkında ..."

"Tamam mı?" Bu adım o kadar geride kalmıştı ki, neden pencereleri, kapıları ve yükleme bölmesi kapılarını özel olarak sipariş etmekle daha fazla ilgilenmediğinden emin değildim.

"Bir . . . Bazı tabure ve sandalyelere kişisel bir dokunuş eklemek istiyorum."

Kollarımı kavuşturdum ve bakışları göğsümden gözlerime doğru fıçalanmadan önce pazularıma indi ve baktığı her yerde bir sıcaklık izi bıraktı. "Ve?" Yine huysuzlanmaya başlamıştım.

"Eski metalleri -tabureler, lambalar, şömineler- yeni eşyalar yapmak için kullanan yerel bir kaynakçı var." Pembe dudakları alaycı bir kıvrıma dönüştü. "Tabureler, lambalar ve şömineler, diğerlerinin yanı sıra, ama gerçekten modern ve havalı."

"Sorun değil. Uygunlukları hakkında onlarla ne kadar çabuk konuşabilirsem o kadar iyi, bana iletişim bilgilerini verin yeter." Projenin önüne olacaktım ama benim için motel odasından başka bir şey yoktu ve geçen yıl boyunca yeterince boşta kalmıştım.

"Muhtemelen ben de seninle gelmeliyim - tabii benimle konuşacaksa." Ellerin birbirine kenetledi ve parmak eklemeleri bembeyaz oldu.

Bu kasabada daha fazla dram mı? "Neden yapmasın ki?"

Bir an için dudaklarını büzdü. "Sanırım kirli çamaşırlarımdan bazılarını duymuşsunuzdur. Ve eminim birileri sana Liam'dan bahsedecektir, eğer henüz bahsetmedilerse."

Tüylerim diken diken oldu. Liam da kimdi? Ve neden onun hakkında konuşmak istemiyordu? "Kim?"

"Liam Barron?"

Rahatladım. Bir Barron, gerçi onun bir erkekten söz etmesine kızacak değildim. Karla'nın motelde saydığı isimleri gözden geçirdim. Liam yok. "Bir akraba mı?"

"O benim kardeşim, üvey kardeşim. Tam zamanlı çalışıyor ve küçük çocukları var. Eğer bir şey yapmak istiyorsa, çok fazla zamana ihtiyacı olacak."

İsteyerek mi? Babasıyla karşılaşması aklıma geldi. O ya da başka bir şeyin ortasına girmeyecektim. "Bir aile meselesine mi giriyorum? Çünkü sana söylemeliyim ki güneş ışını, bundan uzak durmayı tercih ederim."

Yüzünü buruşturdu ve neyse ki ağzından kaçan evcil hayvan ismini fark etmemiş gibi görünüyordu. Ne düşünüyordum ki? "Ben de isterdim ve sorun da bu. Çok uzun süre uzak kaldım. Biz birlikte büyümedik. Annemle aramızda hassas bir konu var."

Soyadından Liam'ın Cameron'ın oğlu olduğunu ve Isla'nın annesinden olmadığını anlamıştım. Kaşlarımı kaldırdım.

Gözlerini devirdi. "Kasabada biraz zaman geçirirsen muhtemelen hepsini duyacaksın. Babamın asistanıyla bir ilişkisi olmuş, kadın hamile kalmış, babam annemi terk etmeyi reddetmiş, annem Liam'ı doğurmuş ve babamın peşini bırakmamış. Bir gün babam onunla işinin bittiğini, onun bir utanç kaynağı olduğunu ve kendisi için karısını ve oğlunu terk edeceğini düşünecek kadar deli olduğunu söyledi ve arabayla uzaklaşıp bir tahıl kamyonuna çarptı."

"Kahretsin."

"Evet. Liam kasabada annesinin ailesi tarafından büyütüldü ve Stetson ile benim onunla bir şey yapmamız yasaklandı." Kendine sarıldı. "Dinledim. Hem Stetson hem de ben. Ama son zamanlarda, Stetson ve Liam konuşuyorlar ve aile içindeki bölünmeden bıktım - kim kimi Liam orada olacağı için ya da ben veya ailem orada olacağı için davet edebilir."

Liam'dan iş almak da onun zeytin dalıydı. "Belki de gidip bunu düşünmeye istekli olup olmadığını öğrenmelisin."

"Orada olman muhtemelen en iyisi olur. Böylece ciddi olduğumu anlar. Onunla hiç konuşmadım. Sadece etrafta gördüğüm iki yeğenim ve bir yeğenim var."

Aile tarafından kuşatılmak nasıl bir şeydi? Hayatımda değişmeyen tek şey annemdi. Ama babamla yeterince çatışma yaşamıştım. Liam ailenin bir kısmıyla konuşurken biraz yumuşak davranmak zorundaydı, ama sadece

Her ihtimale karşı, Isla'nın neye hazırlıklı olduğu konusunda net olmak istedim. "Ya seni kovarsa?"

Acı gözlerine sızmış, maviyi sarıya kıyasla kot gibi daha koyu hale getirmişti. "Hak ettiğim şey bu, gerçekten. Ama o ve kardeşim iyi anlaşıyorlar. En azından denemek zorundayım ve onun kreasyonları göz kamaştırıcı. Aklımdaki görünüme çok uygunlar. Gerçekten."

Tennessee'den kendi dramımdan uzaklaşmak için ayrılmıştım. Başkasınıninkine karışmak istemedim ama davranışını sahiplenme şekli beni etkiledi. Hannah *özür dilerim* gibi basit bir şey söyleseydi, yaptığı şeyle biraz daha iyi başa çıkabilirdim. Isla'nın denemek istemesi bile ziyareti kedi nanesi gibi yaptı. Nasıl gittiğini görmeliydim.

"Pekâlâ. Ne zaman gidiyoruz?"

Dört

Isla

İnşaat planımın bu kısmının bu kadar hızlı ilerlemesini beklemiyordum. Midem bulanıyordu ve ellerim direksiyonun etrafında kenetlenmişti. McCoy'dan benimle gelmesini istememin üzerinden bir gün bile geçmeden Liam'ın evine gidiyordum. McCoy yolcu koltuğunda camdan dışarıyı izliyordu.

Liam'ın evine varıp "Sürpriz!" demekten daha iyisini biliyordum. Affedildim mi? İyi birine benziyorsun. Birlikte çalışabilir miyiz?"

Onun yerine Kennedy'ye mesaj attım. Derek hayattayken ve o aile toplantılarındayken konuşurduk. Onunla sohbet etmeyi özlemiştim. Benden büyüktü ve gençliğimizde bu daha büyük bir fark yaratmıştı. Sanki ben onun ilişki kuramayacağı kadar gençtim ve kuzenimin evlendiği tatlı kıza hayranlık duyuyordum.

Şimdi o aslında bir baldızdı ve Liam ile babam çiftçi pazarında karşılaştıklarından beri benden uzak duruyordu. Bir gece boyunca orada değildim ama ne yapabilirdim ki? Olaya karışmam daha büyük bir olay yaratabilir ve ailem beni marketten kovabilirdi. Yapacak pek bir şeyim yoktu ama ailem tarafından kovulmak küçük düşürücü olurdu.

Kennedy'ye mesaj attığımda Liam'la konuşmuş ve onunla irtibata geçebileceğimi söylemişti. Liam'a Pewter Creations ve eski dökümhane hakkında konuşmak istediğimi ve proje yöneticimi de getireceğimi söyledim. Bu, şeffaf bir "Hey, ben bir pisliğim ve özür dilerim" mesajından daha mı iyiydi?

Titrek bir nefes aldım. Saçlarımı topuz yapmışım ama sinirlerimden kaynaklanan lekeleri örtmek için açık bırakmalıydım. Bir tarlaya yaklaşmak, geri dönmek ve gelecekteki fiçı-ağartma odasına saklanmak istedim. Dün bu konuyu açtığımda bu kadar hızlı ilerleyeceğini düşünmemiştim ama Liam'ın son izin günü bugündü ve bana gelebileceğimi söylemişti. İletişimi açıp sonra da zaman çizelgesi hakkında daha iyi bir fikre sahip olana kadar aylarca beklemesini söylemek istememişim.

Dikkatimi dağıtmak için ufuktaki araziye işaret ettim. "Burası Bruce amcamın evi."

"Bruce'un çocukları kimdi?"

Gülümsedim. Düşündüğüm gibi her şeyi öğrenmişti. "Evander, Coal Haven'a çok az gelir. Kuzenlerin en büyüğü. Ve birkaç yıl önce vefat eden Derek."

"Kahretsin, bunu duydum. Özür dilerim."

"Evet, bir şoktu. Liam onun en iyi arkadaşıydı." Liam'ın Derek'in ölümüyle nasıl başa çıktığını merak ettim. Cenazeye katılması engellenmişti. Bu babamın tek büyük tavizi idi. Bruce ve Willow, Liam'ın yasaklanmasının Kennedy'ye vereceği zararı kaldıramazlardı, bu yüzden herkes Liam yokmuş gibi davranmış, tören bittiğinde de sessizce sıvışıp gitmişti. "Liam'ın karısı Kennedy, Derek'in dul eşi."

McCoy başını bana doğru salladı. "Tanrım, neyin içine giriyorum?"

Güldüm, tam zamanında bir homurtu yakaladım. Endişemin bir kısmı uçup gitti. "İğrenç bir şey değildi, söz veriyorum. Bruce Amca bunu atlattı ve sanırım Liam'la yakınlaşıyorlar."

Başını salladı ve pencereden dışarı baktı. Yeşil yapraklı mısırların sıra sıra dizildiği bir tarlanın yanından geçtik. Sığırlar başka bir otlığı süslüyordu. Liam otlaklarını sığır ve saman için Bruce'a kiralamıştı. McCoy ne görüyordu? Ova olduğunu mu düşünüyordu? Colorado ya da Tennessee'deki dağlar gibi değildi. Coal Haven'da doğup büyümüş olan benim aksime McCoy'un birden fazla eyalette yaşadığını biliyordum. Yabancıların evimle ilgili küçümseyici yorumlarına aldırmazdım ama proje yöneticim

-Eğer McCoy işime dahil edilecek alana saygı göstermezse.

Araba yoluna döndüm ve durmadan nefes aldım. Eski tarz, iki katlı çiftlik evinin karşısındaki dairesel yolun sonunda büyük, dikdörtgen bir dükkan vardı. Hayatım boyunca buradan geçmişim ama hiç bu kadar yakınına gelmemiştim.

Evin yeni siyah panjurları ve yakın zamanda yapılmış bir boyası vardı. Veranda yeni boyanmış sedir rengindeydi ve çoğu eski verandadan daha sağlam görünüyordu. Bahçeye gelince, yıllar içinde ehlileştirilmişti ama hiçbir zaman şimdiki bakımlı olmamıştı. Bunların hepsi Kennedy'nin işi değildi. Liam'ın şehre yakın bir iş bulduğunu ve daha düzenli bir programı olduğunu duymuştum.

Dükkânın açık büyük garaj kapısından iki çocuk fırladı. Yeğenlerim, ama onlarla hiçbir ilgim yokken aramızda bir bağ olduğunu iddia etmek bana yanlış geliyordu. İlişkimizi değiştirebilecek miydim? Rina'nın teyzesi olmak yeni ve heyecan vericiydi ama aslında liseden mezun olduğumdan beri teyzeydim. Liam tam velayeti alıp onları Coal Haven'a taşıyana kadar çocuklar hayatlarının ilk birkaç yılında Williston'da yaşamışlardı. Onlar hakkında fazla bir şey bilmemek, aynı kasabada yaşamadıkları zamanlara kıyasla beni daha az suçluluk duygusuyla doldurmuştu.

Dükkanın yanına park ettim. Liam kaynak yaptığı yerde buluşabileceğimizi söyledi. Beni evden uzaklaştırmadı ama mesafe muhtemelen kasıtlıydı.

Ben park edip dışarı çıkarken çocuklar girişte bekleyiyordu. Pembe şortum yukarı sıyrıldı ve ben de aşağı çektim. Farklı bir şey giymeliydim. Olası bir uzlaşmayı da içeren bir iş toplantısı için iyi olan neydi? Buraya hem müstakbel bir müşteri hem de bir kız kardeş olarak gelmişim. Kennedy kalçasında küçük Ginny ile arkalarında belirdi. Onları daha önce de görmüştüm ama Ginny her seferinde bir adım daha büyüyordu.

Kennedy sırtıttı. "Hey, Isla." Ginny tombul bir kol salladı.

Kennedy'nin rahatlığı midemdeki asidin bir kısmını seyreletmeye yardımcı oldu. Ben tanışma faslını sürdürürken çocuklar etrafımızı sardı ve Liam dükkândan çıktı. Babama olan benzerliği, yapılı ama sırık gibi vücudundan babaminkinden birkaç ton koyu kahverengi saçlarına kadar her zaman en şaşırtıcı şeydi, ama asıl şaşırtıcı olan gözleriydi. Aynı şekilde kurnaz ama daha sıcak, sanki her zaman yedekte tutulan bir mizah gıdıklaması gibi. Babamda bu kesinlikle yoktu.

"Liam," dedim boğazım
düğümlenerek. "Isla," dedi, bakışları
temkinliydi.

Ben resmi tanışma faslını yapamadan çocuklardan biri içeri girdi. "Sen benim teyzem misin?"

"Owen," dedi Kennedy, uyarı tonunda mizah vardı. "Bunun hakkında konuşmamış mıydık?"

"Ama Stetson Amca'nın kız kardeşi mi?" diye sordu diğer çocuk. Bu olmalı Eli.

"Ben onun kız kardeşiyim," dedim, kim olduğumla ilgilendikleri için minnettar olarak. "Yani, evet, ben sizin teyzenizim ve bu konuda gerçekten kötü bir iş çıkartıyorum. Ama duyduğuma göre harika yeğenlermişsiniz."

Owen sırttı ve Eli küçük kovboy çizmesinin burnunu beton zemine soktu.

Liam ocuklara baktığında bakışları ısındı. "ocuklar, Kenny'nin ikramlar konusunda yardıma ihtiyaı var. Ona yardım edebilir misiniz?"

"Seninle yarışacağım!" Owen havalandı. Fırsatını bulmuşken, ikisini karıştırmamak için aralarındaki farkları listeledim. Doğduklarından ve Liam'ın büyükannesi petrol sahalarında çalışırken onunla kalmak için Coal Haven'a taşındıklarından beri kim olduklarını biliyordum ama şimdiye kadar isimleri dışında kimin kim olduğundan emin değildim. Owen'ın kirli sarı saçları vardı, Eli'inki ise Liam'inkinden birkaç ton daha açıktı.

Kennedy tekrar gülümsedi ve Ginny'yi yukarı kaldırdı. Bir yaşındaki yeğenim Kennedy'nin esmer saçlarına sahipti. "Umarım siz ikiniz limonata ve kurabiye bombardımanına tutulmaktan rahatsız olmazsınız. Onlara misafirimiz söylediğimizde eğlenmek için ısrar ettiler."

McCoy'a baktım. Çenesi sürekli gergindi ve kaşları çatık ifadesini terk etmemişti. Bu onun ailesi değildi ve muhtemelen yapması gereken işe engel oluyordu ama reddedemezdim. "Sorun değil."

Eve doğru yürümeden önce Liam'la destekleyici bir bakış alışverişinde bulundu.

Liam başparmaklarını kot pantolonunun içine soktu ama bizi daha fazla içeri davet etmedi. "Peki bu ne hakkında, Isla?"

"Eskisinden biraz daha fazla özgürlüğüm var." McCoy'un önünde uzun süredir devam eden anlaşmazlığa dalmayı beklemiyordum ama herkesin işimizi bilmesine ya da bildiklerini sanmalarına da alışmıştım. Ne kadar garip, hatta utanç verici olsa da, kendim için havayı temizlemek de güzeldi. "Haven Furnishings'de satış yapmaya başladığınızdan beri çalışmalarınıza hayranım ve Reservoir Barrel'da çalışmalarınızdan bazılarına yer vermeyi çok isterim. Bira fabrikası ve etkinlik merkezini böyle adlandırıyorum."

Artık adımı iki kişi biliyordu ve bileceğini düşündüğüm son kişilerdi, bu da daha önce belirsizlik olan yere güven verdi. Hayatımın bu kadar hızlı değişiyor olması çok tuhaftı.

Liam'ın kuşkulu ifadesi daha da sertleşti. "Cameron kömür tuğlalarına sıacak ve annen de ona yüzde yüz destek olacak. Onlar

bundan hoşlanmayacaklar ve müdahale edecekler. Oyun oynamayı göze alamam."

Liam'ın ya da ailesinin benim yüzümden tepki çekmesini istemiyordum. "Onlarla başa çıkabilirim."

"Gerçekten mi?" Konuşup karar veriyormuş gibi duraksarken bakışları McCoy'a kaydı. "Çünkü söz konusu ben olduğunda bunu yapmadın. Aslında, onların isteklerini destekliyor gibiydin."

"Gerçekten ne düşüneceğimi bilemedim Liam." Ailemle aynı fikirde değildim ve korkuyu suçlamak saçma bir hareket gibi görünüyordu ama gerçek buydu. "Her şeyi duyarak büyüdüm ve kendi kararlarımı vermeye çalıştım. Keşke daha güçlü, daha bilgili olduğumu söyleyebilseydim ama değildim. Onların altından kalkmak için güven fonunu alana kadar beklemek zorunda kaldım."

"Kovulduğunu duydum." Bakışları pikabıma kaydı. "Ve aracını da almışlar."

Utanc yanaklarımı ısıttı. Başka kim duymuştu? Yoksa herkes beni yeni bir araçla ailemizin kulübelerinin olduğu göle doğru giderken mi görmüştü? McCoy'un dikkati üzerimdeyken aşağılanma hissim daha da arttı. Tek başıma gelmeliydim. Bu konuşma çok kişiseldi ve şimdi McCoy benim ne kadar çocuksu olduğumu görüyordu. O profesyonel Isla gerçek değildi ve çimleri biçerken üzerine yürüdüğü ateşli pislik birlikte çalıştığı kızdı.

Liam'a göre aramızdaki buzları eritmeden iş yapamayacağımızı bilmeliydim. Kendisini ve mal varlığını ailemden -ailesinden- koruyordu çünkü biz ona karşı adaletsiz ve hatta acımasız davranmıştık. Azmettirici değil, takipçi olabilirdim ama farklı davranacak kadar uzun süredir bir yetişkindim.

"Atıldım," diye itiraf ettim, yüzüm yanıyordu. "Para hesabıma geçene ve satışla ilgili evrak işlerini bitirene kadar oyalandım ve beni aradılar. Ama para çok fazla özgürlük satın alıyor ve ben bunu kullanmak istiyorum."

Liam'ın çenesinin köşeleri büküldü. "Bilemiyorum."

"Biliyorum," dedim sessizce, konuyu açtığım için zihinsel olarak kendimi tekmeliyordum. Kuzenlerim ve benim petrol tröstlerimiz vardı. Bildiğim kadarıyla Evander onunkine dokunmamıştı. O öldüğünde Derek'inki Bruce'a geçmiş, Bruce Amca da Evander'inki onu da atıl bırakmıştı. Geriye bir tek Nora kalmıştı. Archer ve kardeşi Ansen, babaları onlarca yıldır kendilerinden uzakta olduğu için dışlanmışlardı. Liam

gerçek bir Barron olarak kabul edilmedi. Kimin vakıf fonu alıp kimin alamayacağına dair bir sürü saçma parametre vardı. "Özür dilerim. Her şey için."

Bir omzunu kaldırdı. "Onlardan bir kuruş bile istemedim." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Benimle çalışmak senin için sadece sorun yaratacak."

"Sadece annem ve babamla ve onlarla pek çok şey sorun yaratıyor."

Liam'ın ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bu kesin." McCoy'a baktı. "Seni aile karmaşasına sürüklemek istemezdim ama neyle karşı karşıya olduğunu bilmen gerektiğini düşündüm. Muhtemelen sen de Cameron'la karşılaşacaksın."

McCoy cevap vermeden önce bir an tereddüt etti. "Çoktan cevapladım, ama haber verdiğiniz için teşekkürler."

"Yaptın mı?" Ağzımdan kaçırıldım. Onunla daha sonra konuşmalıydım, ama aile saçmalıklarına tanıklık eden bir marka değildim. Neden babamla konuştuğundan bahsetmedi? Ne kadar kötüydü? Utanmaktan vazgeçebilecek miydim?

"Onun aracılığıyla gitmemi istedi." McCoy omuz silkti. "Senden faydalanılacağından endişeleniyor. Anlıyorum ama ben de hakarete uğradım. Sylvia şirketin itibarını ciddiye alıyor, tıpkı benim işimde olduğu gibi."

"Benimle iş yaparsan daha da kötüleşebilir," diye uyardı Liam, sanki geri adım atmam için bana son bir fırsat veriyormuş gibi.

Başımı salladım. "Parçalarını bira fabrikamda istiyorum. Kardeşimi ve ailesini tanımak istiyorum. *Benim* ailemi. Hikayenin sonu."

Liam'ın bakışları sanki bu teklifimi reddetmek için son fırsatıymış gibi benimle McCoy arasında gidip geldi. "Ne düşündüğünüzü bana söyleyin, ben de size ne yapabileceğimi söyleyeyim. Ama eğer sizinle çalışabilirsem, her şeyin bir avukat aracılığıyla yapılmasını sağlayacağım."

"Bence bu akıllıca," dedim, alınmamıştım ve bu ihtimal karşısında neredeyse başım dönüyordu. Bira fabrikamı inşa ettiğim kadar emin bir şekilde yeni bir tane inşa edebildiğim sürece eski hayatım çözülebilirdi.

* * *

McCoy

Biz dükkândan çıkıp geldiğimizden daha bunaltıcı bir havaya girdiğimizde Isla Liam'la konuşmasını bitiriyordu.

Toplantı başladığından daha iyi bitti. Dramadan hoşlanmıyordum ama aynı zamanda her kelimeye de takılıyordum. Babam bizi terk etmeden önce annemden farklı değildim ve okuldan eve gelip gündüz sabunlarıyla tüm pislikleri öğrenirdim. Sonra babam eve gelir ve inşaat işiyle tüm evrakları annemin kucağına bırakırken onu azarlardı.

Isla'nın babası bana onu hatırlatmıştı. Onun çekingenliği de bana annemin ben küçükken, babam bizi terk etmeden önceki halini hatırlatıyordu. Sonra Sylvia, Fergus McDaniel ile tanıştı ve değişti. Annem tanıdığım en güçlü insandı, Tennessee'de olanlardan sonra Denver'a dönmek daha da utanç vericiydi.

Belki de bu yüzden kaldım. Isla her zamankinden daha güçlü bir şekilde ortaya çıkıyordu ve ben gösteriyi kaçırmak istemiyordum. Belki de ben olmasam bile birileri için bunun gerçekleştiğini görmem gerekiyordu. Ya da belki de aylarca kanepesinde üzüldükten sonra annemi hayal kırıklığına uğratmayı reddetmemden başka bir şey değildi.

Ayrıca, yapacak başka bir şeyim yoktu. O da vardı.

"McCoy. Hey, McCoy." Owen bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Atları sever misin?"

Çocuklar limonatalarını ve kurabiyelerini klasik eğitim almış pasta şefleri gibi sergiliyorlardı. Etrafımda çok fazla çocuk yoktu ve genellikle onları görmezden gelirdim. Tek çocuktum ve Isla gibi kardeşler ve kuzenlerle çevrili bir ortamda büyümemiştim. Ev sessiz ve izole bir yerdi. Babam işten eve gelene kadar, o zaman sadece kızgın ve izole olurdu.

Owen'ın gözlerindeki umut dolu parıltı, kalbime doğru ilerleyen tüylü bir yaratık gibi içime işledi. Çok uzun zaman önce değil, şimdiye kadar kendi çocuklarımın olacağını düşünmüştüm. Onun yerine, boşanma belgelerini imzalamıştım ve gerçek bir adresim yoktu.

"Evet, atları ben de kadar severim."

Eli kardeşine çarparak yaklaşmaya çalıştı. "Bir at almaya gidiyoruz."

Kennedy başının üstünü ovuşturdu. "Bir midilli. Tam boy bir atla başınızın ne kadar belaya gireceğini hayal bile edemiyorum. Muhtemelen baban gibi."

Eli yüzünü . "Ama babam bir at alabileceğimizi söyledi."

"Midilli," diye vurguladı.

"Hâlâ bir at," diye homurdandı Owen. "İsla Teyze, hey. Atları sever misin?"

İşıltılı bir sırıtışla Liam'a döndü. Genelde sessiz olan tavrı, çocuklar soru yağmuruna tutunca kayboldu. "Evet, atları severim. Eskiden onlara gösteri yapardım."

"Gerçekten mi?" diye birlikte sordular.

"Ah, evet. Yazın bütün hafta sonu at gösterileri oluyor." "Şu anda hiç atınız var mı?" Owen sordu.

Gülümsemesi bozuldu. Ailesi onu evden atarsa hiçbir şeyi kalmazdı. Para bir ikramiyeydi ve muhtemelen yardımcı da oluyordu ama Sylvia'nın sırf kendi kararlarımı vermeye başladım diye her şeyimi elimden almasını hayal bile edemezdim. O ve Fergus'un desteği olmadan kısa bir süre içinde girdiğim işte başarılı olamazdım.

"Hayır, kendime ait bir tane yok," dedi İsla. "Ama belki kendi evime çıktığımda bir tane almayı düşünürüm." Çömeldi. Çocuklar bu seviyede ondan daha uzun olacak kadar büyüktü. "Ama biliyorsun, ben de bir midilliyle başladım. Adı Whiskers'dı."

"Bu bir kedi ismi," dedi Owen, hiç etkilenmemiş bir halde.

İsla kıkırdadı. "Kedilerin kuyruklarını ısırmayı severdi. Ona isim verdiğimde bir dahi olduğumu düşünmüştüm." Ayağa kalktı. "Şekerlemeler için teşekkürler. Hayatımda içtiğim en güzel limonataydı."

Vedalaştık ve eşyalarımızı yükledik. Yolcu olmak güzeldi. Taşrayı Denver'dan Coal Haven'a arabayla gittiğim zamankinden daha iyi seyredebiliyordum. Geçirdiğim bir yıldan sonra sakinliğe ihtiyacım vardı.

"Düşündüğümden daha iyi gitti," diye mırıldandı kasabaya doğru gitmek için ana yola dönerken.

"Çalışmaları çok iyi." Sadece ne üzerinde çalıştığını ve atılmış hurda metali sanata dönüştürme seviyesini görmekle kalmamıştık, aynı zamanda yaptığı ve sattığı her şeyin titiz kayıtları ve fotoğrafları vardı. "Planladığınız estetikle uyumlu olacak."

Başını salladı ve birkaç dakika boyunca sessizce arabayı sürdük. Bakışlarının kaçamak bir şekilde bana doğru kaymasından, babasıyla olan karşılaşmasını sormak istediğini anladım ama bu bilgiyi vermiyordum. Klimanın sesi yüzüme vuruyor, hoparlörlerden country müzik yayılıyordu ve ben onun beklenti dolu enerjisinden bir pislik gibi besleniyordum.

"Babam sana ne dedi?" İşte . "Neden bana söylemedin?"

Bakışlarımı gökyüzündeki kara bulutlara diktim. Liam'a gitmek için kasabadan ayrıldığımızda karanlık bir ipucu olan mavi bir alan şimdi yakın bir fırtınaydı. "I

Kendi alanımda kalmaya çalışıyorum ve senin ailen benim alanım değil. Ona her şeyin senden geçmesi gerektiğini söyledim çünkü öyle. Çeklerde senin adın var."

"Bu utanç verici," diye mırıldandı.

"Bu benim için bir ilkti." Annemle evlendikten sonra evden ayrılıp Fergus'un inşaat şirketinde çalışmaya başladığımda babamın iş sahalarına kasıla kasıla girmesi dışında. Babam, Fergus'un müşterilerinin önünde ne yaptığımı bilmediğim için yüksek sesle övünürdü. Daha sonra, bira yapımıyla uğraşmaya başladığımda, bitmiş biramı at sidiği ilan etti. Hatlarımdan birine Horse Piss adını vermiştim ve bu benim en çok satan biram olmuştu. Kısa bir süre sonra babam vefat etti. Bazen öldüğünü hissediyordum çünkü bana bok vermek onu ayakta tutuyordu.

Ve şimdi At Sidiği Hannah'nın en büyük satıcısıydı. Hay sikeyim. Elimi yüzüme sürdüm.

Isla başını eğerek ön camdan üzerimizdeki gökyüzüne baktı. "Belki de bu yerin adını Family Drama koymalıyım."

"Bu isimle çok fazla düğün rezervasyonu yapmazsınız. Biranıza isim vermek için saklayın. Ben öyle yaptım."

Kıkırdadı ve bana baktı. "Ne demliyorsun?"

"Artık hiçbir şey." Bir nefes verdim. Hannah hakkında konuşmadım. Annem sorduğunda ona en azını anlattım. Başka hiç kimsenin yapmam gerekenler, kendimi nasıl korumam gerektiği konusunda fikir yürütmesine gerek yoktu. En başta onlarla konuşmuş olsaydım bana söyleyecekleri şeyleri.

Ama annem Hannah'dan hoşlanmamıştı, bu yüzden onu ilişkinin dışında bırakmış ve fikirlerinden kaçınmışım. Nashville, annemin kolayca ziyarete gelemeyeceği kadar Denver'dan uzaktı. Ama annem babamla evliydi. Berbat bir evliliğin nasıl bir şey olduğunu en iyi o öğrenmişti. Fergus'la yeniden evlendiğinde her şeyi doğru yapmıştı.

Ve işte , neredeyse hiçbir şeyim yoktu ve ezik babamın bana öğrettiği eski becerileri kullanıyordum - çünkü annem bana bir kemik atmış ve yapacak bir şey vermişti.

Belki de olanlar hakkında konuşmamı sağlayan şey buydu. Hayatımı kimseyle tartışmamak hiçbir şeyi değiştirmemişti. "Kendi bira fabrikam vardı ve boşanırken onu kaybettim."

Gözleri büyüdü. Bir kalp atışı bana baktı ve sonra tekrar yola döndü. "Hepsi mi?"

"Hepsini." Bina, iş, tarifler, her şey. Babasının işine karışmaya çalışmasından utanıyordu ama bu, benim ihmalkârlığım yüzünden elimden kayıp gitmesine izin verdiklerimin yanında hiçbir şeydi. "Orayı sıfırdan inşa ettim. Tekniğimde ustalaştım. Mükemmel tarifler yaptım. Tüm distribütörlerle ve yerel mikro bira fabrikalarıyla ilişki . Sonra evlendim ve o da katılmak istedi. İşin zanaat kısmını öğrendi ama o ofis işlerini tercih ettiği için ben de mutlu bir şekilde biracılıkla uğraştım ve defterleri ona bıraktım."

"O mu çaldı?"

"Hayır, hepsi bira fabrikasına ait ve şirketin yarısını satmam ya da şirketin ya da benim hayatımın geri kalanında onunla çalışmam gerekiyordu, hangisi önce ölürse. Ve bira fabrikasının yüzü ve sesi olduğu için, kimsenin benimle uğraşmak istemediğini çabucak öğrendim. Dört yıl evli kaldık ve sanki benimle başladıklarını unutmuş gibiydiler." Tüm kartlar Hannah'nın elindeydi ve bu benim hatamdı. "O zamana kadar, kendine güzel bir cankurtaran salı inşa etmişken evi batırıp beni de batırmayacağına dair ona güvenmiyordum." İhanetinin en kötüsü bu değildi ama gerisini yüksek sesle söylemekten çekiniyordum.

Ham, ama garip bir şekilde biraz daha hafif.

"Vay be. Bu korkunç." Burnunu buruşturdu. "Sanırım benim sadece oyun oynayan küçük bir kız olduğumu düşünüyorsun."

Fikrim yavaş yavaş değişiyordu. Deneyimsizdi. Saftı. Ama özel hayatına bir göz atana kadar çekici bulmadığım bir dürtüsü vardı.

"Duruma göre değişir." İlk birkaç yağmur damlası ön cama çarptı. "Birkaç çalışkan işçi tutup sonra da her şey için övgü mü alacaksın?"

Ağzı bir karış açık kaldı. "Kesinlikle olmaz. Baş bira üreticisi olana kadar sürecin her aşamasına dahil olmayı planlıyorum."

"Baş olmak istemezsiniz. Bu sipariş verme, planlama işidir. Malt siparişi vermek seni heyecanlandırmıyorsa eğlenceden uzaklaşırsın." Benim için heyecan verici değildi ve bunun için para ödedim.

Ön cam sileceklerini çalıştırdı. Yağmur şiddetlendi, pikabın sağında şimşekler çaktı ve bir gök gürültüsü gökyüzünde yankılandı.

"Olabilir." Arabayı dökümhanenin otoparkına çekti. "Ama biraz evde bira yaptım ve bu süreçten keyif alıyorum. Kuşkusuz, benim

küçük partiler ama baharatlar ve farklı tatlandırıcılarla uğraşıyorum."

Onun coşkusuna karşılık verebilmeyi dileyerek homurdandım. Bira fabrikasını sattığımda, tutkum da onunla birlikte gitti. Ama bira üretim süreci ve daha da önemlisi bu süreçle birlikte gelen temizlik ve dezenfeksiyon konusunda biraz deneyimi olduğunu duymak güven vericiydi. Kısa bir süre önce beni shoptalk'a başlatabilirdi ve ben de ertesi gün kaldığım yerden devam etmek için tüm günümü harcardım. İnsanların benimle staj yapmak istemesini sağlayan şey buydu. Partinin neşesi değildim ama işimi bilirdim. Birlikte çalışacağım insanları seçme konusunda berbat olmam çok kötüydü.

Heyecanını zapt edemiyormuş gibi koltuğunda kıpırdandı. "Bu, fırtına sırasında içerisinin nasıl olduğunu görmek için mükemmel bir fırsat."

Neden bahsediyordu bu kadın? "Bir asırlık ve bu kadar zamandır iyi durumda."

"Biliyorum." Heves gözlerindeki sarılığı parlattı. "Fırtınaları severim ve burayı kapattığımdan beri tek bir patlama bile olmadı."

Kıkırdadım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Gökyüzü çok kötüydü. Karanlıktı ama bulutların ardındaki gün ışığı sayesinde parlıyordu. Yağmur camları ve kamyonetin kasasını dövüyor, daha da kötüleşeceğini ima ediyordu. "Bence bu yeni kamyoneti bir garaja koymalısın."

Omuz silkti ve kapım iş kamyonumun yanında olacak şekilde park etti. Islanmadan inip içine girebilirdim. "Garajım yok." Elini kapının koluna koyarak durakladı. "Bugün benimle geldiğin için teşekkürler. İşler garipleştiyse özür dilerim ama Liam'ın onunla çalışma konusunda ciddi olduğumu bilmesi önemliydi ve sen olmadan buna inanacağını sanmıyorum."

Bakışlarının ışınlarına kapılmıştım. Bu kızın içindeki ışık ve yaşam beni alçalttı. Onun yanında olmak ve yaydığı enerji, ne zaman bahçesindeki çocuklara bağırان huysuz bir ihtiyara dönüştüğümü sorgulamama neden oldu. "Sorun değil."

Sırıttı, anahtarlarını şingırdattı ve kapıdan çıkıp dökümhanenin girişine doğru koştu.

Gitmem gerektiğini biliyordum. Mimardan gelen e-postalar vardı. Annem güncelleme istedi. Birlikte çalışabileceğimiz yerel işletmeler bulmalı ve alkol üretimi ve dağıtımıyla ilgili eyalet mevzuatının kuru sayfalarını . Federal politikaları uykumda bile ezbere sayabilirdim. Yapacak bir sürü başka işim vardı.

"Siktir," diye homurdandım ve kamyonetten dışarı fırladım. Kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Yağmur yüzüme vurdu. Gömleğim hemen sırlıklam oldu ama iş kamyonuna binmedim. Koştum, sağanakta çoktan oluşmuş su birikintilerine sıçradım.

Gökyüzü aydınlandı ve ben daha hızlı koştum. Gök gürültüsü havada çatırdadı. Kapıyı yırtıp açtım ve binanın serin gölgelerine doğru tökezledim.

Isla ortada dönüp duruyor, çatıya bakıyordu. Bana baktı, kaşları şaşkınlıkla kalktı. Ne yazık ki sırlıklam olan tek kişi ben değildim. Benim gömleğim nasıl göğsüme yapıştıysa, onunki de göğüslerinin üzerine yapışmış ve karnını sarmıştı. Pembe şortunun bel bandının üzerinde bir tutam ten görünüyordu, o da ıslaktı ve tenine yapışmıştı. Şortun kumaşı yukarı kalkmış ve sanki yerine yapıştırılmış gibi duruyordu, bu da bana kalçalarının mükemmel bir görüntüsünü veriyordu.

Isı vücuduma doldu ve soğuğun en kötüsünü kovaladı.

"Kalmak zorunda değilsin," dedi ve duvarları ve zemini inceleyerek dolaşmaya devam etti.

Yağmur çatıyı ve pencereleri dövüyordu. Mekânın içinde yankılanan ses, bira tankları, bir bar ve birkaç iç duvarla doldurduğumuzda hafifleyecekti. Şimdilik gürültü bir koza görevi görüyordu. Sadece ikimiz vardık.

"Bununla araba kullanmak zaten bok gibi olurdu," dedim kabaca.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve karanlığın içindeki lanet olası güneş gibi ışıldadı. "Bu harika değil mi?" Tekrar daire çizdi. "Burası *benim*. Bugün kardeşimle konuştum. *İki* erkek kardeşim var." Parmaklarını dudaklarına bastırdı ve bana baktı. "Bunu ilk kez itiraf ediyorum. Tanrım, ben berbat bir insanım."

"Bunu ilk kez itiraf etmiyorsun. Belki de ilk kez bir beyanat gibi yüksek sesle söyledin."

Dehşet dolu bakışları soldu. "Doğru. Sonunda bunun hakkında konuşmak iyi hissettiriyor." Saçındaki topuzu silkeledi ve nemli telleri parmaklarıyla taramaya başladı. Gelecekteki varil odasına doğru yürüdü.

Pencerelerden ışık sızıyor ve her birkaç saniyede bir cama bir çınlama sesi geliyordu.

Isla'yı takip ettim. Şampuanının çilek ve krem kokusu ona giden sarı tuğlalı yol gibiydi. Yürüyen bir yaz günüydü. "Ben olsam pencerelerden uzak dururdum. Sanırım dolu yağıyor."

Sinyallerin sayısı ve sıklığı arttı. Aracım bir iş kamyonuydu. Dolu yağması sıkıntıdan başka bir şey olmazdı. Onunki kullanılmıştı ama yeniydi. Baş belası bir sigorta talebi.

İsla parmaklarını sıırsıklam gömleğinin eteklerinde dolaştırdı. Bir titreme vücudunu sarstı. Yaklaşırsam, tüylerinin diken diken olup olmadığını görebilir miydim? "Sanırım asıl test bu olacak. Eski sahibi birkaç yıl önce pencereleri değiştirdi ama o zamandan beri büyük bir dolu yağışı olmadı."

Titremesi daha güçlüydü. Sıırsıklam olmuşum ama onun doğaçlama ıslak tişört yarışması beni oldukça sıcak tutuyordu. Sütyeninin iki kopçası ve kuplarının etrafında dantelli süsleri olduğunu bilmem mümkün değildi.

Titremesinden utanıyormuş gibi, "Brr," dedi. "Belki de pikaba geri dönüp ısıtıcıyı açmalıyım."

Dolu çok sabitti, tuğlalardan parçalar fırlıyormuş gibi binaya çarpıyordu ve geriye çukurlu bir dökümhane kalacaktı. İyiydi ama ses yumuşak tenine değil sert bir malzemeye çarpıyordu. "Sanırım dolu giderek ağırlaşıyor."

Tam bunu söylediğim anda gürültü kesildi ve sadece yağmur yağmaya başladı. Şimşekler çakmaya devam etti ve gök gürültüsü etrafımızdaki gökyüzünü salladı.

Çenesi titremeye başlamıştı. Kollarını kavuşturdu ve çok geçmeden. Gömleğinin kumaşı arasından sert meme uçlarının dürtmesi, beynimin mağara adamı kısmına onun mutsuz olduğunu ve tahrik olmadığını söylememi zorlaştırdı.

Hiç battaniye yoktu. Bu yerde sıcak olan tek şey bendim.

"Bu kötü bir fikirdi," dedi bakışları yüksek pencerelerde gezinirken. "Doğruca kulübeye geri dönmeliydim. O zaman belki de şimdiye kadar kuru motel odanda olurdun."

"Yapma." Ona doğru ilerledim ve en iyi kararına rağmen başka bir çözüm görmediğim için kollarımı ince omuzlarına doladım. Sertleşti, bakışları benimkilere kaydı. "Başkalarının eylemleri için sorumluluk alma. Ben seni takip etmeyi seçtim."

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, bir tahta gibi kaskatı kesilmişti ama hâlâ titriyordu.

"Yaz günü hipotermiye girmeni engellemeye çalışıyorum." Sıcak kanımın aletimden uzak durması için giysilerinin ıslaklığına odaklanmaktan daha asil bir girişim.

"Bu mümkün mü?"

"Bilmiyorum ama üşümüştün ve henüz dışarı çıkamayız."

Sonunda , kollarımda eridi. Alnını omzuma dokundurdu ve lanet olsun, kollarımda hissettiklerini sevdim. Kolları hâlâ çaprazdı ve aramızda bir tür barikat oluşturunuyordu.

Onun titremesi azalmıştı ama benim rahatsızlığım artıyordu. Vücudum seksi bir kadının bana baskı yaptığını fark etti ve kas hafızası devreye girdi. Hannah'nın ihanetinin tüm boyutlarını öğrenir öğrenmez kadınlardan uzak durmuştum. Duşta hızlıca otuz bir çekmek, dişlerimi fırçalamak ve tıraş olmak gibi bir görev haline gelmişti. Ama kollarını kavuşturmasına rağmen göğsünün baskısını gizleyemeyen bu kadınla mastürbasyon yapmak yeterli değildi. Arzu damarlarımda dolgun bir viski gibi dolaşıyordu; pürüzsüz ve tatmin edici, daha fazlası için bir talep bırakıyordu.

"Kahretsin." Bunu ağızımdan kaçırmak istememiştim.

Isla yukarı baktı ve boyu sayesinde dudaklarımız çok yakındı. İstemediğim cazibem sayesinde başımı eğdim. Çünkü tadının görüldüğü kadar tatlı olup olmadığını bilmeden bir saniye daha geçiremezdim.

Beş

Isla

Yumuşak ağız sert, için için yanan vücuduyla çelişiyordu ve bu, uzaklaşmamı engellemeye yetecek bir zıtlıktı. Şok içimde yankılandı ama bu duvarların içinde güvenderken dışarıdaki fırtına gibi sönüktü. Daha fazlasını istiyordum.

Tanrım, öpülmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Tutuşu sıkılaştı ama kollarımı açmayı ve ellerimi geniş, sıcak göğsüne bastırmayı başardım. Bu adamın sert olmayan bir yeri var mıydı? Dudaklarından başka? Genellikle ince bir çizgi halinde olan dudakları. Normalde kalıcı bir çatık kaşla şekillendirilmiş bir ağız şimdi benimkine karşı şekillendirilmişti. Ve sıcak dili dudaklarımda gezindiğinde, ona açılmamak için kendimi zor tuttum.

Liam'da yediğimiz kurabiye ve limonata sayesinde tadı tatlıydı. Başka bir çatışma. McCoy sert bir adamdı. Öpücüğü galvanizli bir çivi gibi sert olsaydı şaşırmazdım, ama onun tek boyun eğmeyen yanı vücuduydu ve kalçalarıma bastıran sert çıkıntıydı.

Etkileyici.

Bu durumun yanlışlığı içime yerleşmeye başlamıştı, onu işe almıştım. İşler garipleşebilirdi. Annesini çok severdim ve bana saygı duymasını isterdim, ama burada dilimi oğlunun boğazına sokmuştum.

Ve tanrım, buna bayılıyordum. İçimden bir inilti kaçtı ve hissettiğim son şey ürperti oldu. Vücudum sanki damarlarıma bağlı kendi propan ısıtıcım varmış gibi sıcaklıkla kızardı.

Hırladı ve bizi döndürdü. Sırtım soğuk bir duvara çarptı ama umurumda değildi. Elleri yanlarımdan aşağı kayd ve kıcıımı ve *evetimi* kavradı. Kavrayışı acımasız ve talepkârdı. Beni karşı konulmaz hissettirdi.

Ellerimi gömleğinin içine soktum. Muhteşem karın kaslarını görebilmek için tişörtünü yırtıp atacaktım ama öpüşmeyi kesmek istemedim. Adam ne yaptığını biliyordu. Sanki vücudumun başka bir yerinde neler yapabileceğini gösterirmiş gibi dilini benimkinin üzerinde gezdirdi. Ve o yer çılgına dönmüştü. Karnım sımsıkıydı, enerji göbeğimde o kadar sıkı sarılmıştı ki kalçalarımın arasında sürekli bir zonklama vardı.

Binaya çarpan gümbürtüler ve çınlamalar yeniden kulakları sağır eder hale geldi. Bir dolu yağışı daha alıyorduk ve her yeri öncekinden daha beter vuruyordu.

Fırtınanın şiddetindeki değişiklikten duyduğum endişe, parmak uçları popomun etine değip sürtünmeye başladığında silinip gitti. Kıcıımın hiçbir zaman parlayan bir özelliğim olduğunu düşünmemiştim. Ama parmaklarıyla popomu okşayıp sıkarak masaj yapması, vücudumun her bir parçası hakkında hissettiklerimi değiştirdi. Kıcıımı harika hissettiriyordu. *Beni* harika hissettiriyordu. Üç gün önce tanıştığımızdan beri bir kez bile gülümsememiş olan bu iri yarı, sert adam her yerimdeydi.

Sonra eğildi ve beni kaldırdı. Otomatik olarak bacaklarımı sardım, kotunun nemli, soğuk malzemesi kalçalarımın batıyordu, ama Tanrım, kotunun fermuarının arkasındaki büyük çıkıntı tam doğru yere bastırıyordu-

Camın kırılması şehvetimi tam ortasından kesti. Nefesim kesildi ve ağzımı onunkinden ayırdım, başım taş duvara çarptı. "Ow."

Beni kaynayan bir çaydanlık gibi bıraktı ve aceleyle üç adım geri attı. Göğsü kabarıyordu ve bana dehşetle bakışı duygusal kapılarımı çarparak açtı ve soğuğun tekrar içeri girmesine izin verdi. Onun sıcaklığı olmadan vücudumu bir ürperti kapladı.

Daha fazla cam kırıldı. Onun dehşetinden kaçmak için bulduğum bahaneye şükrederek ana alana koştum. Duvarlardan birinin dibinde beyzbol topu büyüklüğünde bir dolu parçası duruyordu. Yağmur içeriden yere sırıyor ve kırık bir pencereden duvarlara damlıyordu.

"Oh, hayır!" Buz parçasına doğru koştum ama dirseğime dolanan güçlü bir el beni durdurdu.

"Yapma. Hâlâ dolu yağıyor." Elini üzerimden çekti ve saçlarının arasından geçirdi. Islak teller parmaklarının olduğu yerde sıra sıra dizilmişti. "Kahretsin, Isla. Bu ..."

Onun idam cezasına asıldım. Muhteşem mi? Hayatımın en güzel öpücüğü mü?

Unutulmaz mı? Gürültüden onu duyabilecek miydim?

"Büyük bir hata."

Bana tokat atmış gibi geri çekildim. Bu açık ve netti. Kabul etmemin bir önemi yoktu. İçten içe karşı konulmaz olmak istiyordum. Derinlerde, biri için özel olmak istiyordum. Derinlerde, istenmek istiyordum.

Bana bakmıyordu. Bakışları kırık camdaydı, elleri kalçalarında gevşekti. Çenesinin sert yapısı duruşu kadar sağlamdı, ayakları birbirinden ayırıktı ve hatları güçlüydü.

En iyi yaptığım şeyi yaptım; her şey yolundaymış ve kimsenin ne yapacağını bilmediği istenmeyen kız ben gibi davrandım. Ellerimi çırpıttım. "Tamam. Yani bunu aştım." Bakışlarını bana doğru çevirdi ama onu görmezden geldim. "Pencere iyi olacak ve fırtına da geçiyor."

Dolu yağışı durmuştu ve yağmur düzenli olarak yağıyordu ama önceki gibi sağanak değildi.

"Üzerini örtmemiz lazım, yoksa buraya kuşlar ya da yarasalar girecek." Neredeyse klinik bir şekilde konuştu.

"Yarasalar için neyimiz var bilmiyorum ama kuşlar küçük pislikler olabiliyor. Ağaç sıralarımızın arasını biçerken şahin kuşları beni kovalardı. Kasabaya gidip Lyric'in annesinin dükkânında kontrplak bulana kadar kullanabileceğim karton var mı diye bakacağım." Gergin olduğumda gevezelik ediyordum ama öpücük dışında çözmem gereken bir şey olduğu için minnettardım.

"Kim?"

"En iyi arkadaşım. Ve baldızım. Annesi kasabadaki ikinci el mağazasının sahibi." Kapıya doğru ilerlemeye başladım. Saçmalama tehlikesiyle karşı karşıyaydım ve düşüncelerimi toparlamak için zamana ihtiyacım vardı. Olgunlaşmamış küçük bir prenses gibi görünmeden önce incinmiş duygularımı dindirmek için. "Ben halledebilirim. Sen gidebilirsin."

"Kamyonetin arka koltuğunda biraz karton ve koli bandı var. Ben hallederim. Eve git ve ısın." Onun beceriksizliği egomda bir başka bıçak yarasıydı.

"Teşekkürler. Evet. Sana da." Bana verdiği çıkışı aldım. Ona bakmadan kapıyı ittim.

Yüzüme vuran yağmur güzel bir uyanış oldu. Ne düşünüyordum ki? Beni ısıtmaya çalışmasına izin vermemeliydim. Bu kadar muhtaç olmak yerine kendimi itecek kadar güçlü olmalıyım.

Fiziksel arzularımı kontrol edebiliyordum. Coal Haven'a geri döndüğümünden beri yüzeysel flörtlerden fazlasını yapmamıştım ama duygusal boşluğu, birinin insanı olma özlemini inkâr etmek zordu.

Bu yüzden denemezdim. Bunu kafamdan atmalı ve vücudumdaki ateşi söndürmeliydim. Beni anlayan, bana takılıp kalmayan birini bulmak isteyebilirdim ama bu McCoy Cunningham olmazdı.

Bunu açıkça belirtmişti.

Altı

MCCOY

Gözlerimi kapatmayı kabusa çeviren sevişme seansından iki gün sonra -uyanmak istemediğim erotik bir uyku- kamyonetimin ön tarafına yaslanmış, Reservoir Barrel'a bakıyordum. Telefon kulağımdaydı ve gözlerim sıkıca kapalıydı.

"Anne, aşağı gelmek zorunda değilsin. Sorun yok." O zaman Isla'yla aramdaki soğukluğu ve mesafeyi hissetmezdi. İki gün boyunca görmezden gelindi. Biçme işine ne zaman başlayacağını bildiren ve görüşmem gereken belediye ofislerinin adreslerini veren kısa mesajlardan başka bir şey yoktu.

Henüz ayarlamadığım toplantılarda bana eşlik etmesi için bir neden yoktu ama orada olmasını istiyordum. Kasabayı biliyordu. Benden daha çekiciydi. Ben onun gibi gün ışığı saçmıyordum. İnsanların ya benimle bir sorunu yoktu ya da benimle bir daha konuşmak istemiyorlardı. Coal Haven başka bir bağlantı bulmam için çok küçüktü.

Burayı doğru yapma ve Isla'nın hayalinden daha iyi hale getirme dürtüsünün, onun hayallerini mümkün kılma isteğiyle hiçbir ilgisi yoktu. Dilimi onunkinin üzerinde gezdirdiğimde çıkardığı o küçük iniltiyi duymayı istemekle-

"Lorraine ve Halle gecikti," diye devam etti annem, "ve Isla'nın hayal kırıklığına uğrayacağını biliyorum. Sen onunla bir değişiklik emri hakkında konuştuktan sonra bizzat kontrol etmek istiyorum."

"Ama ben buradayım."

"McCoy, yanlış anlama ama Hannah hayatından 5. Kategori gibi geçmeden önce pek de çekici biri değildin." Eski sevgilimin hayatımı buldozer gibi ezip geçmesinin çekiciliğin bir parçası olduğunu düşünürdüm. Ne istediğini bilen biriydi. Ne yazık ki benim olan her şeyi istiyordu.

"Anne-"

"Seyahat planlarım kesinleşti. Motelde Karla ile konuştum ve bir oda tuttum."

"olduğunuz gibi değil."

Cık cık etti. "Yaşlandığım için yumuşadığımı sanmayın. Şirketin başarısı eskiden nasıl yaşadığımı unuttuğum anlamına gelmiyor."

Hayatımın ilk kısmı daha çok motel gibi geçmişti. Küçük, pek fazla imkânı olmayan bir yerdi. Üvey babamın istikrarlı bir işi ve babamdan daha fazla parası vardı ve annem bu fırsatı kendi açmak için kullanmıştı. Ve onu öldürdü. Mikrodalga fırınımız da diğer aletler gibi boktan olduğu için televizyonda soğuk yemeklerle geçen yıllar geride kalmıştı. Bu arada ben de dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmişim.

Ve annem vermişken onunla tartışmamam gerektiğini biliyordum. Bu gezi, proje sekteye uğradıktan sonra bir müşteriye yalakalık yapmak için değildi. Isla'yı seviyordu ve onunla şahsen tanışmak istiyordu.

"Ne zaman geliyorsun?" Ben sordum. "Pazartesi orada olacağım."

"Ona haber veririm." Telefonu kapattım ve büyük, kabarık bulutların süzülüşünü izledim. Ekibin gecikmesi ve annemin ziyareti bana Isla'yı aramam için bir bahane vermişti. "*Şimdi benden nefret mi ediyorsun?*" dan daha fazlasını söyleyecektim. Ya da "*O öpücük harika değil miydi?*"

Onu aradım ve çaldı. Neşeli sesli mesajını almadan kapattım- yine.

Burada yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Kamyonetime atladım ve motele geri döndüm. Odada, birlikte çalışabileceğimiz işletmeler ve taşeronlarla dolu dizüstü bilgisayarına baktım. Ön ofisteki yazıcıyı kullanmıştım, böylece Lorraine ve Halle bize neye ihtiyacımız olduğunu söyledikten sonra Isla ile ekranın başına çömelip kimden teklif alacağımızı tartışmak zorunda kalmayacaktım.

Isla'yı tekrar aradım. Cevap yok.

Hay sikeyim. Beni görmezden mi geliyordu? Onu suçlayamazdım. Bir kız muhtemelen onu öpmenin büyük bir hata olduğunun söylenmesinden hoşlanmazdı ama ben kadınların yanında hiç yumuşak davranmamıştım. Olmama gerek yoktu. İstemedim de.

olmak. Bu yüzden Hannah'nın sonu gelmeyen boş randevu döngüsünü durduracak çözüm olduğunu düşünmüştüm. Benim sessiz ruh hallerime ve inşaat ve bira yapımı dışında hiçbir şeye ilgi duymamama katlanmıştı. Bunun nedeni bencil olmasıydı ama o zamanlar bunu bilmiyordum.

Isla ile neden konuşmak istediğimi açıklamadı. Neden yüzünün aydınlandığını görmek istediğimi. Onun parlak gözlerinden geçen ifadelere nasıl takıldığımı. O, okumaktan asla bıkmayacağım açık bir kitaptı.

Siktir . Onu bulacağım.

Nereye bakacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını fark edene kadar kapıdan çıkmıştım. Ön bürodaki hareketlilik gözüme çarptı ve bir fikir oluştu. Mükemmeldi.

Girişe doğru yürüdüm. Karla başını kaldırıp gülümsedi. "Bugün nasıl gidiyor, McCoy?"

"Güzel. Dinle, sormaktan nefret ediyorum ama programdaki bazı değişiklikler hakkında Isla ile konuşmam gerekiyor. Cevap vermiyor ve acil bir durum da değil ama yine de uğrayabileceğimi düşündüm."

"Ailesinin evini tarif etmemi ister misin?"

Küçük kasaba yardımseverliğini suistimal etme zamanı. "Aslında kardeşinin kulübesinde kalıyor. Nerede olduğunu bilme şansın nedir?"

Yirmi dakika sonra otoyoldan ayrılıp Karla'nın bana tarif ettiği kulübeye giden toprak yola sapıyordum. Isla'nın ailesinin sahip olduğu kulübenin Isla'nın kardeşininkinden ne kadar uzakta olduğunu, kulübenin ne sıklıkla aile dostlarına kiralandığını ve Sakakawea Gölü çevresindeki komşu mülklerin kime ait olduğunu da öğrenmişim.

Mekânın çatısı yapraklı ağaçların üzerinde yükseliyordu ve fonda masmavi bir su vardı. Diğer tarafta kıyıyı oluşturan kısa kayalıklar görünüyordu. Arabaya doğru döndüm ve bir sıra araba ile karşılaştım. İnsanlar suya doğru yaklaşıyordu.

Kahretsin. Misafiri vardı. Bu düşünce aklımdan bile geçmemişti. Günlerin nasıl geçtiğini anlamamıştım, hafta sonu olduğunu bile fark etmemiştim çünkü belediye daireleri kapalıydı.

Geri çekilirsem ne kadar kötü görünürdüm? Sosyalleşmek için kaydolmamıştım ve Liam ve ailesiyle tanışma ve selamlaşma ilginç ve itiraf etmeliyim ki eğlenceli olsa da, beklenen bir konuk değildim. Almamam gereken bir davetiyeyi almadığım için bir yanımin sızladığını kabul edemezdim.

Isla elinde içkisiyle kulübeden çıkarken sarı saçları güneş ışığında parlıyordu. Uzun saç tellerinin kenarlarını açık mavi bir renk kaplamıştı. Ona bakarken neredeyse başka bir pikaba arkadan çarpacaktım.

Tanrım, üzerinde bikini vardı. Sedeften yapılmış gibi parlak, küçük bir üçgen her bir memeyi kaplıyor, minik altların ipi başlamadan önce çıplak bir karın bölgesi bırakıyordu.

Araçların sırasına park ettim ve yazdırdığım kağıtlarla dışarı çıktım. *Dik dik bakma. Sakın bakma.* O öpücükten sonra güpegündüz ereksiyon olamazdım. Ama o bana doğru yürürken bakışlarımı ondan uzak tutmak imkânsız bir görevdi.

"McCoy. Her şey yolunda mı?"

"Evet, uh," dedim enseme kaşıyarak, sesim bir ergeninki gibi çatallaşıyordu. "Bu bekleyebilir. Misafirin olduğunu fark etmemiştim."

"Sadece Stetson ve Lyric var, kuzenim Nora da uğrayabildi." Onu nerede bulacağımı nasıl bildiğimi sormadı. Muhtemelen herkesin onun nerede olabileceğini bilmesine alışkındı. "İçeri girelim mi?"

Kıyıya doğru baktım. Göğsünde bebeği olan iri bir adam bir kamp sandalyesine oturmuş, iskeleden beni izliyordu. Mayo giymiş iki kadın diz boyu suda yüzerken sohbet ediyorlardı. "Bölmek istemem."

"Endişelenme. Buradasınız. İhtiyacın olan şeyi bana söyleyebilirsin." Sesi temkinliydi. İhbarda bulunacağımdan mı korkuyordu?

Annemi bu şekilde hayal kırıklığına uğratamazdım. Onun bana olan inancı beni çoğu zaman hayat oyununa geri döndürmüştü. O ve Fergus bana çivi çakabilen bir adamdan daha fazlası olduğumu göstermişti. O öldü ama onu gururlandırmak için duyduğum ihtiyaç onunla birlikte ölmedi.

Teklifini tekrar reddedemeden, "Bira ister misin?" diye sordu. Nora Wisconsin gezisinden biraz Spotted Cow getirdi."

Kahretsin, Benekli İnek'severdim ve nadiren yerdim. "Elbette."

Gülümsemesi güneşliydi ve gözlerimi göbek deliğinin yaptığı nefis çukurun üzerinde tutmamı kolaylaştırıyordu. "İçeri gelin." Diğerlerine döndü ve "Hey! Bir dakikalığına içeride McCoy'la konuşacağım," diye seslendi.

El salladılar. Ben el salladım. Hoş ve rahatsız edici. Isla'yı içeri kadar takip ettim ve yol boyunca kışının eğimine baktım, kardeşinin beni göremeyecek kadar uzakta olmasını umuyordum.

Eliyle adadaki bir tabureyi işaret etti. Botlarım ahşap zemine ağır ağır vurdu ve oturup bir an inceledim. Kütük duvarlar ve

ahşap iç kısım. Bu da bakımını kolaylaştırıyor. Geçen gün sorduğum klima küçük bir pencere ünitesinden pompalanıyordu ve ana odanın ortasını hareketsiz bir şömine kaplıyordu.

Önüme bir bira koydu, bir tabureyi adanın diğer tarafına çekti, böylece ben teknik olarak ana odadayken o mutfakta oturuyordu. "Ne oldu?" Titredi ve bakışlarım tenindeki tüylerin diken diken oluşuna takıldı. "Bekle biraz."

Birkaç dakikalığına yalnız yatak odasında kayboldu. Kafamı çevirip onu bir tişört giyerken ya da bej keten bir şort giymek için eğilirken yakalamak istememiştim. O arkasını dönmeden önce ben adanın tepesini inceliyordum. Benim yanımda tekrar üşümek istemediği için onu suçlayamazdım. Son seferinde her şeyi berbat etmiştim.

Dönüp oturduğunda, "Teklif alabileceğimiz farklı taşeronların üzerinden geçmek istiyordum, ancak şirketiniz olmayana kadar bekleyebiliriz. Önce aramayı denedim." Sanki bu bir aile toplantısını bölmemi telafi edecekmiş gibi.

Onlar nasıldı?

Saçlarını geriye doğru itti. "Doğaçlama bir göl günüydü. Yazın kulübelerini işgal ettiğim için kendimi kötü hissediyorum." Tezgâhın duvarla birleştiği kenara uzandı ve telefonuna dokundu. "İçeride bırakmıştım."

Vücudum onun çilek ve krem kokusundaki hindistan cevizi ipucu hakkında herhangi bir fikir edinmeden önce işe başladım. Üzerinde güneş kremi var mıydı? Sprey miydi yoksa açıkta kalan saten gibi *tenine* mi sürmüştü?

Boğazımı temizledim. "Sylvia aradı. Bazı kötü haberler varmış -Lorraine ve Halle gecikmişler. Son projeyi bitirmekte bazı sorunlar yaşanmış. Federal bira üretim iznini, eyalet içki ruhsatını ve biracı bonosunu almak için hala ayak işlerini yapabilirim. Ayrıca yerel izinler ve ruhsatlarla ilgili olarak belediye ofislerinden başlayabilir ve atık su sorumlusu ile görüşebilirim."

"Tamam, ama ne kadar gecikmeli?"

Bu yüzden ona yüz yüze söylemek istiyordum. "İki ay."

Ağzı bir *O* harfi oluşturdu. Gözlerinde dehşetle bir yudum aldı. Alnındaki kırıksıklık gitmedi. Haber hoşuna gitmemişti ve onun şaşkınlığını korumak için verdiği mücadeleyi görmek beni bok gibi hissettirdi. Hayallerinizi inşa ederken iki ay sonsuzluk gibi gelebilirdi. "Tamam. Yani, açılış için kesin bir tarih vermedim ve yapacak bir sürü başka işimiz var."

Başımı salladım, profesyonel olarak onun kadar mesafeli olmaya çalışıyordum. İnşaatta sık sık gecikmeler oluyordu ve biz de restorasyon ve bira fabrikası olmak üzere iki bölüm halinde çalışıyorduk. Ama ne kadar uzun sürerse, kârlı olmak için o kadar uzun süre beklemek gerekiyordu. Boş bir bina para kazandırmazdı ve Isla her şeyini bu binaya yatırıyordu. Elbette işler boka sararsa sığınacak bir yeri vardı ama tecrübelerime dayanarak bunun kolay kolay atlatılabilecek bir darbe olmadığını biliyordum.

Ama yapılacak bir şey yoktu. Bir sonraki bölümün zamanı gelmişti. "Ayrıca imzalamamız için bir değişiklik emri hazırlayacağım ve Sylvia ziyaret etmeyi planlıyor. Birkaç gün içinde gelecek."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve gözleri sevinçle parladı. "Gerçekten mi? Bu harika bir şey. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Beklediğimden daha fazla memnun olarak biramı açtım ve uzun bir yudum aldım. Annemi görme konusundaki heyecanı neden bu kadar hoşuma gitmişti? "O motelde kalıyor."

Gülümsemesi düştü. "Yani, yeterince güzel ama muhtemelen alışık olduğu bir şey değil."

Benim de aynı endişelerim vardı ama annem bana unutmaya çalıştığım çok şeyi hatırlatmıştı. "Şaşıracaksın."

Kaşları sanki devam etmemi bekliyormuş gibi kalktı. Böyle bir şey olmaz.

Yine de konuştum. "McDaniel Contractors'ı kurdu ama şirket on yıl öncesine kadar pek kârlı değildi."

"Yani motel çok büyük bir düşüş olmayacak mı?"

"Hayır. Sıfır giriş olduğu sürece." Isla'nın şaşkın bakışları üzerine açıklık getirdim. "Baston kullanıyor. Eski bir araba kazası."

Babamın gitme sebebi. Hastalık ve sağlık sadece onu ilgilendirirdi. Anneme geldiğinde, o gitmişti.

"Oh, hiç bilmiyordum. Özür dilerim. Dökümhanenin etrafından dolaşabilecek mi?"

"Rezervuar Fıçısı" mı? Eğer yaparsan herkes oraya dökümhane diyecek. Markalaşmaya hemen başlamalıyız."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Foundry'nin güzel bir yüzüğü var ama evet, Reservoir Barrel."

"O iyi olacak."

Isla yazdırdığım listeyi çıkardı ve ben de hızla bağımlısı olmaya başladığım yasak bir hobi için birkaç dakika çaldım. Gözlerindeki sarı kıvılcım bana müteahhitler hakkındaki görüşlerine dair bir fikir verdi.

tanıdım. Hepsini tartışacaktık ve bira konusunda olduğu gibi iş konusunda da heyecanlanıp heyecanlanmadığını görmek için sabırsızlanıyordum. Bakışlarımın yüzünde ve saçındaki renk cümbüşünde gezinmesine izin verdim. İnce ama neşeli, tıpkı onun gibi. Kusursuz mavi bir gökyüzündeki güneş ışığı.

Bir kez olsun iş hakkında konuşmak istemedim. "Mavi mi?"

"Hmm?" Siyah mürekkebin içindeki rengi arıyormuş gibi gözlerini kısarak çıktılara baktı.

"Saçın."

Gülerek kâğıtları itti ve saçlarının ucundan tuttu. Saç tellerinin parmaklarının arasından kaymasına izin verdi. Renk blok halinde değildi ama çizgiler halinde yapılmıştı, bu yüzden her yeri kaplamıyordu. "Lyric dün gece geldi ve Rina'yı beslemek için eve gitmeden önce bana yardım etti. Geri kalanını ben bitirdim. Saçımı daha önce bir kez boyatmıştım ama ..." Yüzünü buruşturdu ve bir yudum aldı. "Annem doğal rengime dönmemi istedi. 'Kimse mor saçlı bir kadını ciddiye almaz' dedi."

Muhtemelen çok sık doğru. "Bu sadece saç boyası."

"Evet, ama bu aynı zamanda kendim için düşündüğümün de bir işareti ve nedense bu beni onun gözünde kendim için bir tehlike haline getiriyor."

Onun aile dinamikleri benim babamla yaşadıklarımın farklı değildi. Kontrolcü bir ebeveyn birçok yönden şekil değiştirmişti. "Bu neden tehlikeli olsun ki?"

"Bilmiyorum. Ben annem gibi değilim. Çok sert biri ve sanırım onun gibi olmadığım için hayatımı onun yönetmesine ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Babam da aynı şekilde. Ama işleri halletmek için bir sürtük olmam gerektiğine inanmayı reddediyorum."

Annemin de uyumlu davranarak ezildiğini görmüştüm. "Annem kadınların şirret olarak etiketlendiğini, erkeklerin ise iyi bir iş adamı olarak adlandırıldığını söylerdi."

Gülümsemesi sevinç vericiydi. "Anne' dedin."

"İş hakkında konuşmuyoruz."

"Annem de aynı fikirde olurdu. Ve yapmak istediğim son şey anneme kaltak demek. Sert bir kadındır ama aynı zamanda duyarsız ve istediğini elde etmek için son derece künt olabilir. Ve annen haklı. Babam da tamamen aynı ve o bir CEO."

Kapı açıldı ve içeri sıcak bir hava girdi. Sudan gelen iki kadından biri kucağında bebekle içeri girdi. Onun Lyric olduğunu anladım. "Biz dışarı çıkıyoruz. Rina'nın öğle uykusu yaklaşıyor ve bence beşikte daha iyi uyur."

Stetson karısının arkasından eve girdi ve kapıyı kapattı. "Bu da bize iki ya da üç saat kalacağı anlamına geliyor."

"Tanrım, beni travmatize etme," diye şaka yaptı Isla.

Nora olduğuna karar verdiğim diğer kız, içeri girmek için Stetson'ı kenara itti.

Isla elini bana doğru uzattı. "Siz daha McCoy'la tanışmadınız."

Stetson hızlı bir selamlama olarak çenesini kaldırdı. "Liam bana ikinizin onun evinde olduğunuzu söyledi. Onunla mı çalışacaksınız?"

"Bunu düşünecek. İstedğim şeyin kapsamı konusunda endişeli," dedi Isla. Sesi nötrdü ama parmakları birbirine dolanmıştı. Liam'ın vereceği cevap konusunda gergindi. Aileyle çalışmak böyle bir şey olabilirdi. Benim babamla çalışmaktan edindiğim duygusal nasırlara sahip değildi.

"İşleri çok iyi," dedi Nora. "Ama işi ve çocukları yüzünden özel siparişler almaya vakti olduğunu düşünemiyorum."

Stetson başını salladı. "Eğer bu fırsatı kaçırırsa bu kişisel bir mesele olmayacak." Bakışları McCoy'a kaydı. "Her şey yolunda mı?"

Isla hafifçe, "Evet ama bir gecikme var," dedi. "Ama hâlâ yapılacak işler var."

"Bittiğinde her şeyi görmek için sabırsızlanıyorum." Nora elini geniş bir şekilde salladı. "Ben de gidiyorum. Beni davet ettiğin için teşekkürler. Bir göl molasına ihtiyacım vardı."

O gitti, Stetson ve Lyric de onu takip etti.

"Herkesi korkutup kaçırmak istememiştim." Beklemeliydim. Buraya aceleyle gelmişim ki? Isla ile yalnız kalmak iyi bir karar değildi, yine de kığım tabureye yapışıp kalmıştı.

Gülümsedi. "Sorun sen değilsin. Gece geç saatlere kadar süren partiler eskisi gibi olmuyor. Bugünlerde çok fazla şekerleme ve erken yatma zamanı var. Kuzenim Holden'ın hiç çocuğu yokken beş çocuğu oldu."

Stetson benden daha genç görünüyordu. Holden da muhtemelen öyleydi. Benim o adamlar olmam gerekiyordu. Karım. Çocuklar. Gelişen bir iş. Bunun yerine bir motel odasında yaşıyor ve hafta sonlarımı çalışmak için kullanıyordum.

Isla gençti. Bir hayatı olmalıydı. "Müteahhitleri, onlara gerçekten konsantre olacak zamanınız olduğunda gözden geçirmeniz daha iyi olur." Kendimi geri çektim. "Daha fazla zamanınızı almayacağım."

"Dün bir bira dükkânına gittim," diye ağzından kaçırıldı. Yanakları kızardı. "Bir buzdolabı dolusu tat ve marka denedim. Katılmak ister misiniz? Katılmak istemezsin."

Sanki her birinden çok içebilirmişim gibi, yoksa berbat olacağım. Ve ..." Kaşları çatıldı ve sanki köşeleri görebiliyormuş gibi yatak odasına doğru baktı. "Taşındığımda mayalanmakta olanları atmak zorunda kaldım, ama eğer denemek istersen bitmiş bir kutum var."

Gergindi ve gerçekte ne kadar deneyimli olduğum hakkında doğru bir fikri yoktu. Bira yapmak ve satmak benim geçim kaynağımdı ve bu işte iyiydim. Hatta mükemmel. Yine de kendim için bu işe bir nebze olsun ilgi duyamadım.

Motele uğradığında, bira dünyasında başkalarının sanatından zevk almalı ne kadar uzun zaman olduğunu düşündüm. Artık hiçbir kazığım yoktu ve belki de düşündüğüm gibi gerçek bira yapımını özlemediğimi itiraf edebilirdim. Teklifi kalmam için yeterli olabilirdi, ama kendi birasını tatma şansı bunu pekiştirdi. "Neyin var göster bakalım."

İşıltılı gülümsemesi bana yanlış bir karar verdiğimi söylüyordu ama bunu geri alamazdım.

* * *

Isla

Bir kutu pilsnerden yudumladım, tadını dilimde bıraktım. Dışarısı karanlıktı. İçmeye başlamadan önce McCoy'a bir şeyler yiyip yemediğini sormuştum. Önce yemek yememiz gerekiyordu.

Ben ızgarayı yakmıştım, o da devralmıştı, alışkın olduğum bir özellikti ve açıkçası umurumda da değildi. Stetson genellikle ızgara yapardı, ben de hamburgerleri yakmaya ve sosisli sandviçleri çıtır çıtır yapmaya meraklıydım.

Yemeğimizi yiyip göl çevresi ve ailemin kulübeleri hakkında duydukları hakkında sohbet ettikten sonra, satın aldığım el yapımı biralardan birkaçını çıkardık ve onlarla vakit geçirdik. Onlara bakıyor, şirket hakkında ayrıntılara bakıyor ve birincisi, bira üretim ekipmanının kurulmasına yardım ettiğini itiraf ediyordu. McDaniel Müteahhitleri burayı inşa etmişti.

Onun hakkında bir şeyler öğrenmek hoşuma gitmişti ve artık birkaç kadeh içtiğime göre sonunda "Neden bira?" diye sordum.

Yutkunurken boğazı çalışıyordu ve elimi üzerine koyup o güçlü kasların yukarı aşağı çalıştığını hissettiğimi hayal ettim. "Birayı severim ve

inşaat."

"Annen ikisini de mi yapıyordu? Profesyonel olarak mı yoksa hobi olarak mı?"

Başını salladı ve dudaklarını şapırdattı. Bardağına bakarak, "Karamel. Balın altında tadını alabilirsin."

"Tatlım?" Teneke kutudan uzun bir yudum aldım. Kutuları ve şişeleri bölüşüyor ve acele etmiyorduk. "Mm. Karamel, evet. Balı anlamadım."

"Babam." Yere koyduğum Rattler'ın bardak altlığındaki bardağı çevirdi. "Bir inşaat şirketi vardı. Annem hesap kitap işleriyle uğraşırdı. Üvey babam Fergus'la evlenene kadar bira işine girmedim."

"Ya sen?"

"Aynen. Yeniden evlendiğinde ben daha büyüktüm ve her ne kadar ondan nefret etmek istesem de Fergus babam gibi aşağılayıcı bir pislik değildi."

Yüzümü buruşturdum ama itirafı bana onun hakkında pek çok fikir verdi. "Özür dilerim." Omuz silkti ve kendi içine kapanmasından korktum. "Babam aşağılayıcı bir pisliktir ama genelde bana karşı değil. Beni çok fazla şımartıyor. Diğer herkesi aşağılıyor. Ama gerçekten ustaca."

"Benim babam değil. Hiç nezaketi yoktu ve başkalarını yıkarak kendini yüceltirdi." *Özellikle ben ve annem için* eklentisi söylenmemişti ama yüksek ve netti. "Fergus bitmiş birasını benimle birlikte tadacağı için çok heyecanlıydı. Sonra Denver'da bir bira fabrikası ve bira salonuna yatırım yaptı ve annemle birlikte sürekli oraya gittiler ve gerisi tarih oldu."

"Bu yüzden mi kendi bira fabrikanızı kurmak istediniz?"

"Evet." Bir içki almaya gitti ve bardağını salladı. Boştu. Ayağa kalkıp buzdolabına doğru ilerledi ve ben de sanki bana geleceğimi söyleyecekmiş gibi kışına baktım. Kot pantolonu poposunu ve güçlü kalçalarını sarıyor, eğildiğinde kaslarının demetini görmeme izin veriyordu.

"Bir biraya ne dersin?" Elinde teneke kutuyla döndü ve ben de bakışlarımı zar zor arkasından ayırdım.

"Ooh, bunu daha önce içmiştim. Güzel ama senin ne düşündüğünü duymak istiyorum."

"Detaylar?" Oturdu ve kutuyu açıp yarısını bardağına boşalttıktan sonra kalanını bana doğru itti.

Biranın yapıldığı yerin web sayfasını açarken pilsner'ı bitirdim. "İtalyan maltı ve kuru şerbetçiotu." Öne doğru eğildim ve dramatik bir fısıltıyla "Kremsi köpük kafa" dedim.

Bardağın içine tükürdü. "Tanrım, Isla."

Kıkırdadım ve kutuyu birkaç yudumda boşalttım. Çekingenliğim her geçen saniye azalıyordu. "Özür dilerim. Bir hata mı oldu?" Çok masum bir sesle sordum.

Çenesi sıkılaştı ve parmaklarım o kasların ne kadar sert olduğunu öğrenmek için kaşındı. "İsla. . ."

Başımı salladım ve bir bira daha almak için ayağa kalktım. Yavaşlamalı mıydım? Evet. İstiyor muydum? Hayır. "Mango ananas ekşisi." Ekşilik beni yavaşlamaya zorlayacaktı ve ben de dikkatsizleşmemek için bira içmiyordum. Onun için yeni bir bardak aldım ve adaya döndüğümde düşünceli bakışları üzerimdeydi.

"Geçen gün hakkında konuşmalıyız."

"Duygularını yüksek sesle ve açıkça ifade ettin." İçindekileri karıştırmak için kutuyu yavaşça çevirdim ve buna nasıl hata dediğini unuttum. "Anlıyorum."

"Bunun bir hata olduğunu söyledim. Hoşuma gitmediğinden değil."

Oh. Bunu beklemiyordum. Karnımda bir sevinç çalkalandı ama önemli değildi. "Ama biz iş arkadaşı gibiyiz."

"Bu işi berbat etmek istemiyorum ama mesele o değil." Birayı hiç bitirmediğim kadar hızlı bitirdi. "Bu iyi bir şey." Kutuyu elimden aldı ve açtı, benden çok kendisi doldurdu.

"Sarhoş olacağımdan mı korkuyorsun?"

"Belki."

"Hiçbir yere arabayla gitmek zorunda değilim. Ama sen farklısın." Başımı arkasındaki şilteye doğru eğdim. "Her zaman burada kalabilirsin."

"Bu sadece benim kötü kararlarıma katkıda bulunur, güneş ışını."

İçimden bir kıkırtı koptu. Bunu ilk söylediğinde hayal ettiğimi sanmıştım. "Güneş ışını mı?"

"Sen her zaman güneşlisin ve giydiğin mayo da gün doğumu renginde. Bunu unutabileceğimi sanma," diye hırladı.

Tişörtüm ve şortum yanmış gibiydi. Bu benim en sevdiğim mayomdu. Bronzluk çizgilerimi en aza indirmek istediğimde bunu giyerdim ve bugün burada sadece birkaç kişi olduğu için bunun iyi bir seçim olduğunu düşünmüştüm.

"O zaman beni neden öptün?" Bir içki aldım ve tatlı mango ananası içime çekene kadar ekşinin dudaklarımı büzmesine izin verdim.

"Sen yakındın ve ben zayıftım."

Açıkça konuştu. Bilerek mi duygularını işin dışında tutuyordu, yoksa bu kadar basit miydi - bir öpücük gibi hissetti ve ben de oradaydım? İçmeye devam ettim, çoğunlukla

Yapacak bir şeyim var. "Tamam ama beni neredeyse odanın diğer ucuna fırlatıyordun. O neydi öyle?"

"Sana zarar vermedim, değil mi?"

"Daha çok kendini neredeyse odanın diğer ucuna fırlatıyordun," diye düzelttim.

Açık turuncu içkisine baktı. Denememişti. "Boşanmam birkaç ay önce kesinleşti ama bir yılı aşkın süredir ayırınız. Ben değilim. Bir şey aramıyorum."

"Ben de değilim." Hiç evlenmemiştim ve dolayısıyla hiç boşanmamıştım ama anladığım kadarıyla kadınların sorumlu olduğunu düşündüğü daha fazla karmaşa istemiyordu.

Bir kıkırdamayla beni şaşırttı. "İsla, çok şey arıyorsun ama farkında değilsin."

Savunmaya geçtim. Herkes benden daha iyi biliyordu. "Bu da ne demek oluyor?"

"Hiçbir şey." Bardağındaki sıvının içine baktı.

Ekşi içeceği ondan çekip aldım ve ekşi içeceğin tadını bastırarak içtim. Dudaklarımı şapırdattım. "Bir anlamı vardı."

Oda dönmeye başlamıştı ve benim payıma düşen ekşinin çoğu kalmıştı.

Kutuyu benden aldı ve höpürdeterek . "Gençsin. Açsın.

Kendini kanıtlamak istiyorsun. Ve . . . birini istiyorsun. Ben o adam değilim."

Kaşlarımı çattım ve başka bir kutu almak için taburemi ittim, açıklamasıyla beni nasıl çıplak bıraktığına aldırmadım. "Bir ilişki aramıyorum."

"İsla, sanırım yeterince içtin."

Buzdolabını açtım ve başımı geriye attım, onun önünde sendelemek için dengemi korudum. "Ah, ailemin evinden yeni taşındım. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden bıktım. Şimdi ne düşünmem gerektiğini söylemek ister misin?" Bir kutu aldım, herhangi bir kutu.

"Hayır, orada gayet iyisin."

Tabureye yığıldım, bir baş dönmesi nöbeti beni vurdu. kısarak buzdolabından aldığım kutuya baktım. "Sert elma şarabı. Her neyse"-Üstünü açtım

-"Yüzük ya da erkeklerin korktuğu bir şey aramıyorum."

"Çok şeyden korkuyoruz." Elma şarabının yarısını ilk bardağına doldurmamı izledi. "Özellikle de uğruna çalıştığımız her şeyi bir anda elimizden alabilecek zeki, hırslı ve seksi kadınlardan."

Durakladım. Boşanırken işi de dahil olmak üzere her şeyini kaybetmişti. Benim de aynısını yapacağımdan korkuyordu.

Ben daha alınmadan, "Bu işten başka hiçbir şeyim yok. Annem hayatım boyunca arkamı kolladı. Bunu ."

Onu suçlayamazdım. Bir şey yapsam da yapmasam da ailemi sürekli hayal kırıklığına uğratiyordum. Bir kez olsun onları gururlandırmak isterdim. "Rezervuar Fıçısı'ndan başka bir şeyim yok, bu yüzden beni temkinli kabul edin."

"Söylentilere göre petrol paranız varmış. Hepsi Rezervuar Varil'e mi pompalanıyor?"

Yatırımcıların ne yaptığım ve nasıl çalıştığım konusunda söz sahibi olmalarına karşı mı? Kesinlikle. "Büyükbabam ve büyükbabam bana bir vakıf bıraktı. Bir sürü lanet para. Bunu yaşayacak bir yer bulmak için kullanmam gerekiyor ve bu restorasyon ve inşaatın sonra geriye ne kaldıysa, burası para kazanana kadar onunla yaşamam gerekiyor. Başarısız olursam, o zaman ne olacak? Bakalım, özgeçmişimde ailemin benim için kurduğu ve babamın canı ne zaman isterse devraldığı çiftçi pazarı olacak. Sonra da başarısız ve çok pahalı bir iş ekleyeceğim. Hiç sokağa çıkacak mıyım?" Etrafımızdaki kulübeyi işaret ettim. "Sırtımı dayayabileceğim bir ailem var ama proje yöneticimle uğraşıp zaman, para ya da saygı kaybetme riskine girmek istemiyorum."

İçimi çektim ve elma şarabına vurdum. Sadece yarım kutu kalmıştı ve alkol beni sert bir şekilde etkilemeye başlamıştı. "Hafif gövdeli, elma çiçeği aromalı ve ağızda öksürük şurubu tadı bırakmıyor. Fena değil."

Odadaki gerginlik azalıyordu. Öpücüğün bir hata olduğunu söylediğinde beni gücendirdiğinden mi endişelenmişti? Yoksa bana aşık olacağından ve yüzük parmağımı sallayarak elimi uzatacağımdan mı endişeleniyordu? Ailemin yönetimi altında yaşadıktan sonra, yuva kurmakla ilgilenmiyordum.

McCoy'un yatakta iyi olacağını düşünmüş müydüm? Tabii ki evet. Bilmek isterdim ama bu işleri karmaşıktır. Karmaşıklığı sevmezdim. Ben açıklık istiyordum. Kolay ya da özgür olanı aramıyordum.

"Denemek için kendi içkini hazırladığını söylediğini sanıyordum." Konuyu değiştirmesi damarlarımda adrenalin patlamasına yol açtı. Ona partimden bahsettiğimde kim olduğunu düşünmemiştim.

Bira dünyası hakkında okuduklarımdan yola çıkarak ikiye ikiye bir araya getirdim. Craft bira endüstrisinin sevgilisi Hannah Cunningham ve Nashville'deki bira fabrikası - McCoy'dan bahsedilmiyordu ama tesadüfler çok fazlaydı. Bira fabrikası adını sahibinin inşaat geçmişinden almıştır. Tarifler

sahibinin ailesinden. McCoy'un adının geçmediği ama Hannah'nın bira dünyasının kahramanı gibi görünmesini sağlayan belirsiz bir boşanma.

McCoy doğruyu söylüyorsa, kızın başarıları aslında onun başarılarıydı. Dünyanın en büyük bira festivalinde finalist olmuştu. IPA'sı - yoksa onun muydu? - ödül kazanmıştı. Craft bira yayınları ve sosyal medya, festivallere götürdüğü bira kadar kabarcıklı bir gülümsemeye sahip siyah saçlı, zayıf güzelliği sevdi. Eğer o yüz olsaydı ve o da yetenek olsaydı? Malımın tadı hoppy suyu gibi olurdu.

Onu evimin bir mil yakınında bile istemiyordum. "Bu gece yapmak zorunda değiliz."

Bakışları sabitti. "Git getir."

Bira fiçileri yapıp satmak istiyordum. McCoy için bir şişenin kapağını açamazsam, kendi yerimi nasıl açacaktım? Boyun eğerek buzdolabından kehribar rengi bir şişe çıkardım. Adaya koydum ve birkaç taze bardak aldım. Döndüğümde şişeyi ışığa tutmuş, dibindeki tortuyu inceliyordu.

Beni beklemedi. Şişe açacağını kullanarak şişenin kapağını açtı ve derin bir nefes aldı.

"Bu bir bira. İlk başladığımdan beri bu tarif üzerinde çalışıyorum. Vanilya ve kakule karışımını mükemmelleştirmek istiyorum, böylece bir ikram gibi olacak ama çok tatlı olmayacak."

Birayı taze bardaklara doldurdu. Benimkine dokunmadan bıraktım, o bardağını koklayıp dudaklarına götürürken zar zor nefes alabildim. Bir yudum alıp dilinin üzerinde bekletirken bakışlarını benden ayırmadı.

Ona bağırarak istedim. *Ne düşünüyorsun?*

Çenesi çalıştı. Yutkundu ve gözleri uzaklara baktı. "Tanrım, Isla. Bu gerçekten çok iyi."

İçimi coşku kapladı. "Ciddi misin?"

"Adını koymanız gerekiyor. Not aldın mı? Tam olarak ne yaptınız ki ölçeği büyütebilirsiniz?"

Başımı salladım, mavi uçlu saçlarımın uçları görüş alanımın çevresinde uçuşuyordu. "Gerçekten o kadar iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Yani, ödüller kazandın." Yüz ifadesi o kadar çabuk değişti ki paniğe kapıldım. "Eğer o senin biransa. Tabii o yapmadıysa, yani-" Tanrım, durumu daha da kötüleştiriyordum.

"O benimdi," dedi sessizce, bardağı yere bırakarak. "Araştırmanız sırasında onu incelediğinizi varsayabilir miyim? Sektördeki başka bir kadın bira üreticisi mi?"

Başımı salladım, izinsiz girdiğim duygusu göğsümü sıkıyordu.

Dudakları inceldi. "Ben festivaller ve ödüllerle uğraşamazdım ama Hannah bu konuda çok başarılıydı. İş için iyi olduğunu söyledi."

"Eminim öyledir ama onu Nailer's Brewery'nin yüzü yaptığı da kesin." Nailer's ile ilgili her şeyi incelediğim sırada Hannah Cunningham'dan bir şeyler öğrenmeye çalıştığımı düşünüyordum. Sahneye çıkan başka bir kadın tarafından cesaretlendirilmiş ve büyülenmişim. İçimde kıvrılan ihanet, onun yaşadıklarına hiç benzememeliydi.

Hâlâ biramın tadına bakıyormuş gibi dudaklarını yuvarladı. "Beni arıyormuşsun."

"Onu senden önce tanıyordum. Sadece herkesin düşündüğünü düşündüm, sanırım."

"Hepsi onun muydu?" Başımı salladığımda bir kadeh daha içti ama bardağı devirmedi. Tadını çıkarmak ister gibi içti. "Ona her şeyi ben öğrettim ve dağıttığımız bazı ürünler onun ürünleriydi. Ama festivallere götürdükleri onun değildi. Nailer's adına gitti ve herkesin ürünün arkasındaki beynin kendisi olduğunu düşünmesine izin verdi."

Düşündüğümden çok daha fazlasını paylaşmıştı. Gerçeği kaç kişi biliyordu? Onun kadar ağız sıkı olsa da, benden, annesinden ve eski sevgilisinden başka bilen olduğundan şüpheliydim.

Konuştukça suratı daha da asıldığı için konuyu değiştirdim. "Onun yerine tarçınla nasıl olur sence?"

"Dene ama bence kakule ile doğru kararı verdin." Çenesini buzdolabına doğru kaldırdı. "Başka var mı?"

Yedi

MCCOY

Üzerime saldıran iğrenç güneşe göz kırptım. Gözlerimi kısarak odanın etrafına bakındım. Neredeydim ben? Hannah'yla işler kötüye gittiğinden beri yabancı bir yerde uyanmak çok sık rastlanan bir durum olmuştu. Motel odaları, otel odalarına ve ara sıra da bir arkadaşın kanepesine karışıyordu. Ama bir kulübedeydim ve nedenini bilmiyordum.

Oturur pozisyona yuvarlandım. Şiltenin sert çerçevesi kıçıma battı. Dudaklarımı birbirine vurdum, vanilya ve şerbetçiotunun hafif tadı dilimde hâlâ güçlüydü.

Güneş kulübenin içinden süzülüyordu ve ben de bir anlığına sıcaklığın, vınlayan klimanın soğuğuyla mücadele etmesine izin verdim. Nasıl olmuştu da bütün gece Isla'nın kulübesinde kalmıştım?

Boş teneke kutular adanın üstüne saçılmıştı. Tadım için kullandığım bardaklar lavabonun yanında duruyordu ama yaptığımız temizlik bu kadardı.

Dün gece ayağa kalkana kadar o kadar kötü olduğumu düşünmemiştim. Alkolle iç içe çalışmak beni hem içki içme konusunda temkinli hem de beni ne kadar etkilediğinin ve ne kadar zorladığının farkında yapmıştı. Bütün gün içkinin etrafında çalışırken, onu yaparken, tadına bakarken, sevk ederken, zevk için içmiyordum. Meşe veya hatmi gibi alt tonlara neyin sebep olduğunu belirleyerek tatları çözdüm, ama çoğunlukla yudumladım.

Bir elimle yüzümü ovuşturdum. Hafif bir baş ağrısı şakaklarıma vuruyordu, ama muhtemelen her şeyden çok susuzluktan kaynaklanıyordu.

Ayağa kalktım, boynumu ve omuzlarımı sıvazladım. Kanepe sörfü benim yaşımda katılmak istediğim bir spor değildi ama son zamanlarda çok yapıyormuşum gibi görünüyordu. Mutfakta temiz bir bardak daha buldum ve birkaç bardak su içtim. Küçük bir bulaşık makinesi vardı. Açtığımda boş olduğunu gördüm ve şakaklarımda daha ağır bir yük oluşturmak ya da Isla'yı uyandırmak istemediğim için sessizce akşam yemeğinden ve tadımımızdan kalan bulaşıkları doldurdum.

Kehribar şişelerini hızlıca yıkadım ve düşündüğümde daha fazla boş şişe vardı. Ama lanet olsun, birası çok iyiydi. Sinirlenmişim ama bana notlarını gösterdiğinde ne kadar sıkı çalıştığını görebildim. Tutkusunu. Ve içten dışa doğru yanmasını görmezden gelmek zordu - bu yüzden araba kullanmak kötü bir fikir olana kadar bir bira daha içtim.

Mutfağın köşesinde küçük bir dolap vardı. Çöpü ve geri dönüşüm için bir kutu daha buldum. Tezgahlar temizlendikten sonra banyoya gittim. Isla'nın yatak odasının kapısı kapalıydı. İçtiklerini atması için biraz daha uyuması gerekecekti.

Diş macununu yağmalarken, gözlerimi kısarak aynaya baktım. Saçlarım parça parça alnıma ve bir kısmı da arkada kalmış olmalıydı. Kibirli bir adam değildim ama Isla uyanmadan önce sıvışamazsam, beni tüm buruşuk ihtişamımla görecekti. Beni zaten kaba ve asık suratlı görmüştü. Biraz gururum vardı.

Pes ederek bir havlu ve el bezi buldum. Soyunduktan sonra duşa girdim ve soğuk su yüzümü yıkamasına izin verdim.

Buna ihtiyacım vardı.

Sırtımı spreye döndüm ve suyun ısınmasını bekledim. Küçük kare banyonun geri kalanı pleksiglasın arkasından görülebiliyordu. Su ısındı ve Isla'nın çilek ve krema kokusunu ortaya çıkararak en kötü kâbusum oldu. Elime bir topak şampuan sıktığımda kokunun nereden geldiğini anladım.

Şampuanı saçlarıma sürdüm ve hain zihnim onu duşta çıplak hayal etti. Bu görüntüyü hayal etmek bu kadar kolay olmamalıydı ama mayosunun ortaya çıkmasından sonra fantezinin oluşmasını engelleyemedim. Dilimi onun bronz çizgilerinde gezdirmek istemiştım ve onları yakından görmüştüm. Dürtü daha da güçlenmişti.

Spreyin şampuanı temizlemesine izin vererek vücut yıkayıcısına uzandım. Görüntüyü temizlemek zorunda kaldım. Kan aletime doğru hızla akıyordu.

başkasının banyosunda mastürbasyon yapmak için geç kaldım. Hayır. Hayatta olmaz. Motel banyomun karanlık mahremiyeti yeterince kötüydü. Ona aramızda bir şey olma ihtimali olmadığını söyledikten sonra Isla'nın kendi banyosundaki fantezileriyle kendimi okşamayacaktım.

Köpükler göğsümden aşağı yıkanıp taşaklarımı okşarken inledim. Onun kokusuyla birleşen yumuşak, sabunlu köpük, erotik işkencenin özel bir biçimiydi. Arkasında hafifçe sallanan uzun, altın bacaklarının görüntüsü anılarıma hükmediyordu.

Neden dün buraya gelmiştim ki? Bu lanet ereksiyonun geçmesi için daha ne kadar banyoda kalmam gerekecekti?

Bir iniltiyi daha bastırdım ve suyun beni dövmesine izin verdim. Kolu soğuğa çevirdim ve tatlı bir rahatlama bekledim. Ne yazık ki aletim inatçıydı, sanki diğer odadaki benim için fazla genç kıza sansür uyguluyordu.

Ne yapmalıyım?

Gözlerimi kısarak iğrenç herife baktım. Dimdik ve gururlu bir şekilde duruyor, suyun ritmine ayak uydurmaya çalışıyordu.

Bir ton suyu ziyan etmediğimi umarak derin bir iç geçirdim ve elimi saftımın etrafına sardım. Sabun yıkanıp gitmişti. Tenim kaygan değildi. Kendimi bu şekilde okşarsam en kötü şekilde yara olacaktı ama umurumda değildi. Ereksiyonumun geçmesine ihtiyacım vardı. Isla'nın vücut yıkayıcısını kullanmak uygun ama yanlış olurdu. Aklımda ondan başka bir şey olmayacaktı, sanki duşta benimle birlikteymiş gibi.

İşimi olabildiğince verimli bir şekilde yapabilmek için ayaklarımı destekleyerek pompaladım. Bikinisinin üçgenleri beynime vuruyordu. Ben bir sürüngendim. Beyninin ve bu küçük banyonun sınırları içinde genç bir kadın hakkında onurlu düşünceler düşünemeyen yaşlı bir pisliktim. Beni nasıl etkilediği yüzünden ona yüz yüze bile doğru dürüst davranamıyordum.

Bir vuruş daha, yumruğumu sıktım. Evet, bu uzun sürmez.

Kapı patlayarak açıldı ve Isla'nın şok olmuş, kocaman gözleri elimdeki taş gibi sert alete düşmeden yarım kalp atışı önce bana dikildi.

Ağzımdan "Siktir," diye bir söz çıktı ve ellerimi havaya kaldırarak sanki soygundaymışım gibi elimi çektim.

Saçları başının etrafında dağınık bir haleydi ve üzerinde dün geceki kıyafetleri vardı, sanki yatağa yığılıp sızmış gibiydi. Bakışları benimkine değil, ereksiyonuma takılıp kalmıştı.

özel bir kaya oluşumuydu ve kendisi dünyaca ünlü bir jeologdu. Sonra ciyaktı, şaşkın gözleri benimkilere kaydı.

"Özür dilerim!" Kapıdan geri geri çıktı ve çarparak kapattı.

"Aman Tanrım." Bir nefes verdim ve suyu kapattım. Kan yeniden yönlenmeye başladı. Görünüşe göre aşağılanma, mahrem yerlerimin uslu durmasını sağlamakta etkiliydi.

Olabildiğince hızlı bir şekilde havluyla kurulandım, tek bir dokunuşla yeniden alevlenme ihtimaline karşı ereksiyonuma geniş bir alan bıraktım. Giyinirken aptallığım için kendime lanet ettim. Gitmeliydim. Duş almak ve temizlenmek için motele gitmeliydim. Boş bir kabin ve sapıksız bir duşla uyanacaktı.

Sert bir nefes alarak kapıya yöneldim. Annemin müşterisinin, proje yöneticisinin duşta bir tane okşaması hakkında ne düşündüğünü öğrenme zamanı gelmişti.

* * *

Isla

Yüzüm bundan daha sıcak yanamazdı. Bir ateş çukurunun içinde lokum kızartıyor olsam bile bu kadar yanmazdım. Utanmıştım ve aman tanrım, tahrik olmuşum.

Daha önce hiç tanık olmadığım bir görüntünün içine daldığım anda şakaklarımdaki çarpıntı kesilmişti. McCoy'u eli sikinde görmek sadece erkeklerle birlikte olduğumu kanıtlıyordu, yetenekleri egolarına yetişemeyen üniversiteli erkeklerle. Sonra benim yaşında ve yatakta yeterince iyi olan birkaç bira fabrikası adamı vardı, ama o değil... o değil...

McCoy'un büyük elleri vardı ve çok zorlanmıştı. Peki ya ceset?

Suyumu yudumlamayı bitirdim ve bardağı temizlenmiş tezgâhın üzerine koydum, zihnim mutfağı toplamış olması gerektiğini zar zor kaydediyordu ve bu ne kadar düşünceliydi? Bunun yerine beynim dalgalı karın kaslarına kilitlenmişti. Onunki kadar zorlanan güçlü bacaklar Evet. McCoy Cunningham'ın güzel bir vücudu vardı ve bu yetersiz bir ifadeydi.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak tezgâha yaslandım ve bacak bacak attım. Çok fena işlemem gerekiyordu. Temiz kıyafetlere ihtiyacım vardı ama önce temizlenmek de istiyordum.

Yanağımda yastık kırıksıklıkları var mıydı?

Sanki sabahın ana meselesi buymuş gibi.

Banyo kapısı açıldı. Ne aradığıma dair hiçbir planım olmadan buzdolabına doğru sıçradım. Birkaç gün önce aldığım tek tek paketlenmiş et ve peynir kaplarını gördüm. Elimde atıştırma ve bir sürahi portakal suyu ile buzdolabından çıktım.

McCoy kısa koridorun sonunda durdu. Islak saçları geriye taranmıştı. Yüzünün düzlemleri betonu ama yanaklarına bir parça pembe dokunmuştu. Yüzü kızarıyor muydu?

"Bunun için üzgünüm." Sesi hırıltılı bir gürültüydü.

"Evet, hayır. İçeri daldığım için özür dilerim. Genelde kapıyı kapalı tutmam ve bilmem gerekirdi, ama kimsenin gelmesine alışık değilim." Bir hafta öncesine kadar ailemle yaşıyordum ve şimdi duşumda çıplak bir proje yöneticisi vardı.

"Bu bir İstemedim. Bilirsin işte. Erkeklerin sabahları uğraşması gereken normal şeyler."

Oh. Utanç . Benim için zor olmasını mı bekliyordum? Dün gece bana ilgilenemeyeceğini ve çalışamayacağımızı söylemişti.

"Neyse," diye devam etti, durumu açıklamaya çalışırken beni nasıl harap ettiğinden habersiz. "Kabalık ettim, artık gitmeliyim."

Kaçmak istediği için onu suçlayamazdım ama sözlerinin yarattığı hayal kırıklığı güçlüydü. Mesanemin aralıksız uyarısı da öyle. Elimdeki yiyecekleri adanın üzerine bıraktım. "İşemem lazım."

Banyoya koşarken ona çarpacaktım ama sanki ölümcül, bulaşıcı bir cilt rahatsızlığım varmış gibi yana atladı. Banyoda yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Tuvalette işim bittikten sonra saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. Duş da alabilirdim. Muhtemelen kulübeden fırlamış ve iş kamyonunu unutarak eve koşmuştu.

Hayır, geri gelmek istemezdi. O ve kamyon muhtemelen gitmiştir.

Soyundum ve duşa girdim. Fayans alışılmadık derecede soğuktu, ama sonra onun soğuk suya olan ihtiyacını hatırladım ve tekrar aşağılandım. *Erkeklerin sabahları uğraşması gereken normal şeyler.*

Benimle bir ilgisi yok. Neden olsun ki? Başlamak istediğim bir kariyer için bira tadımı yaparken çakırkeyif oldum ve araştırma adına evde bira içmek ve dışarı çıkmak dışında hiçbir deneyimim yoktu.

Sıfırdan inşa ettiği kendi yeri vardı. Yapıp sattığı ve ödüller kazandığı birası.

Suyu kapattım ve saçlarımı sıktım. Eski sevgilisi popüler ve saygın bir bira üreticisiydi. Nashville'deki restoranı ve bira fabrikası şehirde ziyaret edilmesi gereken yerler listesindeydi. Ürünlerinin kalitesini öven pek çok makale okumuştum.

Gerçekten her şeyi McCoy mu yapmıştı? Yoksa tüm işi o yaptığı halde kurban olduğunu mu düşünüyordu? Ben öyle bir izlenim edinmedim ama onu da Hannah'yı tanıdığımdan daha iyi tanı mıyordum.

Yine de okuduğum tüm makaleleri düşündüğümde, Hannah'nın açıklamaları muğlaktı. Yorumları, okulda bir ekip projesini sunan kişinin sanki tüm işi kendisi yapmış ve ekibin geri kalanı tanınmamış gibi tüm sorumluluğu üstlenmesi gibi spesifiklikten yoksundu. Büyük olasılıkla McCoy'un üvey babasına ait olan aile tarifleri. Büyük ihtimalle McCoy'a ait olan inşaat geçmişi. Bodrum katında evde bira yapımına dair anılar ona ait olabilir ya da doğrudan McCoy'un deneyimlerinden geliyor olabilir.

Duştan çıktım ve saçlarımı havluya sardım. Üzerime sarmak için bir banyo çarşafı aldım. Koridora adım attığımda durdum. Kulübe sessizdi ama yalnız olmadığım hissi içime sızıyordu.

Sağ tarafımda, McCoy adadaki bir taburede oturmuş bana göz kırpyordu. Sıçradım ve bir çığlık attım. "Gittiğini sanıyordum!"

Ayağa kalktı, onu duşta yakaladığımda verdiği pozun aynısını takındı. "Kahretsin, yine yaptım. Bunu yapmak istememiştim. Sadece iyi olduğundan, aramızın iyi olduğundan emin olmak için yeterince uzun kalmak istedim."

Havlu kanadının göğüslerimin arasında sabitlendiği noktayı sıkıca kavradım. Onu çıplak görmüştüm. Ben çoğunlukla örtülüydüm. Görünüşe göre pazarlığın iyi tarafını ben almıştım. Kahkahalarım gergin çıktı, lakayt değil. "Hayır, sorun değil. Bırak da giyineyim. Buzdolabında ne varsa al."

"Aç mısın?"

Yatak odasına giderken omzumun üzerinden baktığımda bana bakmıyordu. Sorduğunu mu hayal etmişim? Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, gözlerini tezgahın üstüne dikmişti.

"Evet. Gitmeden önce biraz yumurta yapabilirim."

Odama girdim, kapıyı kapattım ve serin ahşaba yaslandım. Gözlerimi tavana çevirerek günün tuhaflığına hayret ettim ve daha yeni başlamıştı. En azından çıplak değildim. Elbiseyi düşürmeden önce

Havlu, kapının gerçekten sıkıca kapalı olduğundan emin oldum. Bugün yeterince mahremiyet talihsizliği yaşanmıştı.

Daha çok eteğe benzeyen dantel püsküllü gri bir şort ve tüllü beyaz bir tişört ile mavi bir üst giydim. Yazlık ve biraz da profesyonel. Ciddiye alınmak için yeterince zor zamanlar geçiriyordum; Perşembe ve Pazar günleri rolümü oynamaya çalıştım. Pazar günleri.

Saçımı taramak için aceleyle banyoya girdiğimde McCoy'u görmedim ama burnuma lezzetli kokular geldi. Acaba . . . Hâlâ burada mıydı ve yemek mi yapıyordu?

Kontrol etmem gereken daha acil meseleler olduğu için saçlarımı nemli bir örgü haline getirdim -mutfağında yemek pişirmemle ilgilenmeyen seksi bir adam var mıydı- McCoy'u küçük kulübe ocağının başında buldum.

"Yemek mi yapıyorsun?" Geniş sırtına doğru söyledim.

"En azından bunu yapabilirim." Yumurtaları tavanın etrafına iterken kasları dalgalanıyordu. "Umarım çırpılmış seversin."

"Bütün yumurtalarım çırpılmış oluyor."

Et ve peynir paketini almak için döndüğünde ağzının köşesi yukarı kalkmıştı. İçindekileri tavaya boşalttı. "Onlarda oldukça iyi olduğum zaman ..."

Bekledim ama devam etmedi. Yüzüme kapattığı mecazi kapılardan bıkmış bir halde, dumanı tüten bir yığının içine girme riskini almaya karar verdim.

"Nailer'ın da bir restoranı vardı, değil mi?"

Ocağı kapattı ama yumurtaları itmeye devam . "Evet. Hâlâ da öyle."

"Bu berbat."

"Bir de bana sor." Sonunda döndü, bir elinde tava, diğerinde spatula vardı. "Şimdi bilge olanın sözü mü? Her şeyi kendi adınıza saklayın. Senin için çalışan herkesin ne yaptığını bilmek senin işin olsun. Evlendiğinizde kimseyi hesaplarınıza eklemeyin ve Tanrı aşkına, eğer bir işiniz varsa evlilik öncesi bir anlaşma yapmanız çok önemli."

Acı bir şekilde söylenmiş olsa da sağlam bir tavsiye. "Evlilik sözleşmem olmasaydı annem koridorda yürürken bana çelme takardı. Evlilik sözleşmesini reddettiği için kardeşimi neredeyse evlatlıktan reddediyordu."

"Neden reddetsin ki?"

Omuz silkdim. "O aşık ve Lyric de onun hiçbir şeyini alamayacak kadar gururlu. Ayrıca, evliliğe kendi mal varlığını da getirdi. Bu benim

Ebeveynler konuyu tartışmalı hale getirdi." "Aynı olmayacak mısınız?"

"Hayır. Ailem bana iyi bir hayat verdi ama bu hep onların hayatıydı ve ben de onların istediği hayatı yaşamak zorundaydım. Ne yaptım, nasıl isterlerse öyle davrandım. Ama onların dersleri sayesinde, benim olan her şey kesinlikle benim olarak kalacak."

"Keşke bunu öğrenmiş olsaydım."

Açıkça meraklı davranarak şansımı zorladığımı biliyordum ama bu adamı çıplak da görmüştüm. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum. "Annen yüzünden mi?"

Başını kaldırdı. "Peki ya annem?"

"Ona baban tarafından nasıl davranıldığını gördün ve eski karınla tanıştığında baban gibi olmak istemedin ve bunun yerine tam tersi yönde ilerledin. Sadece sen her şeyi aldın."

Kaşlarını çatı. "Kahretsin, hiç böyle düşünmemiştim. Daha çok annemin Fergus'la tanışması ve Fergus'un anneme şirkette gelişene kadar yardım etmesi gibi bir şeydi ve ben de ona hayranlık duydum, bu yüzden onun gibi olmaya çalıştım."

Çünkü McCoy iyi bir adamdı. "Ebeveynler, haksız mıyım?"

Homurdandı ve yemekleri ayrı tabaklara dağıttı. "Gerçek bu değil mi?" Tencereyi lavabonun yanına koydu ve her zaman onun yeri olarak gördüğüm adaya doğru yuvarlandı. Önceki gece oturduğum tabureye oturdum.

"Bugün nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Bir çatal dolusu peynirli yumurta aldım. "Çiftçi pazarı. Öğle yemeğinden sonra başlıyor ama oraya erken gitmeye çalışıyorum ve bu sabah yer sorunuyla ilgili bir mesaj aldım." Bir ısırık aldım ve bir iniltiyi bastırdım. Bu adam her şeyde iyi miydi? Ben ne istersem pişirebilirdim ama o basit çırpılmış yumurtada seviye atlamıştı. "Becca Hansen yine Henrick Spiel'in yanına atandığı için üzgün."

Çiğnerken McCoy'un yüzündeki ifade bunun neden bir sorun olduğunu soruyordu.

Konum, konum, konum sadece emlakta önemli değildi. Çiftçi pazarı dünyasında da oldukça kritik olduğunu öğrenmiştim. "Henrick, ürünlerini standının Becca'dan uzak tarafına koymayı ve konserve ürünlerini Becca'nın masasına komşu masada satmayı reddediyor. O organik bir üretici ve Henrick, Becca'nın sözleriyle, 'o kadar çok kimyasal kullanıyor ki raventleri kızdırma çubuğu olarak kullanılabilir."

McCoy'un ağız bir karış açıldı. Neredeyse gülümsemelerinden biri.

Bıktığım dramaya devam ettim. "Tabii ki önce benimle konuşmadı. Henrick'i azarladı, gerçekten de Miracle-Gro ve Roundup'ta hissesi olmalı. Onu daha önce bahçelerini ıslatırken görmüştüm ve su kullanmıyordu. Sonra babama gitti, babam da ona umursamadığını, isterse bununla başa çıkabileceğini isterse pazarda satmayabileceğini söyledi."

"Güzel." Dudakları, olaya karışan kişileri tanımasa da sonuçlarını hayal edebilecekmiş gibi kıvrıldı.

"Evet, bunun ne kadar iyi gittiğini tahmin edebilirsin. Henrick'in yerini değiştirebilirdim ya da onunla konuşabilirdim ama şimdi önce Becca'yı ikna etmem ve tüm satıcıların bu konuda ne kadar bölünmüş olduğunu öğrenmem gerekiyor." Bir yığın yumurtayı bıçakladım. "Bu hafta geçen haftaya göre beş daha az satıcı kaydı aldım. Bu yüzden insanları kaybediyoruz." Eğer pazar başarısız olursa, bu benim sorumluluğum olacaktı. Ailemi ve kasabayı hayal kırıklığına uğratmış olurum ve toplumda oluşturduğum güveni kaybederdim. Reservoir Barrel'da benim müşterim olmak istemezler.

"Çözümünüz nedir?"

"Babamın tam tersi olmak. Herkesle konuşacağım, biraz yalakalık yapacağım, sonra Becca'ya istediği yeri verirken Henrick için de uygun bir alan bulacağım çünkü sadece ürünleri için gelen özel bir takipçi kitlesi var."

"Kabaklarının karanlıkta parlamasını umursamayan müşteriler mi?"

"Onun tereyağlı kabağının tadı tereyağlıymış gibi olduğunda değil. Ne kullandığı umurumda değil, harika."

"Herkes babana gitmeyi bırakmalarını mı söyleyeceksin?"

Keşke hepsi bu kadar olsaydı. "Çok fazla kelimeyle değil. Onlara herhangi bir sorunları olduğunda bana gelebilecekleri konusunda güvence vermeye devam ediyorum."

"Bazen bundan daha fazlası gerekir."

Kınayıcı tonu sinirlerimi bozdu. Annem ya da babam gibi içeri girip bana müdür gibi davranmalarını talep edemezdim. Bu tam tersi bir etki yaratırdı ve o zaman annem gibi olduğum konuşulurdu.

Annemi seviyordum ama onun gibi olmak istemiyordum. Onun gibi davranmak istemiyordum ve çiftçi pazarı hem iş yapabileceğimi hem de kibar olabileceğimi kanıtlamanın bir yoluydu. "Bazen nazik ve tutarlı olmak istediğim sonuçları verir." Bir gün olacaktı.

Homurdandı ve yemeye devam etti. "Eski sevgilim tüm restoranı ele geçirdi." "Ne demek istiyorsun?"

Bunu yüksek sesle söylediğine inanamıyormuş gibi başını kaldırıp baktı. "Her şeyle başa çıktım. Sanırım senin babandım. İşe alma ve işten çıkarma işlerini yapan adam. Herkes Hannah'ya ağılardı ve o da onlara duymak istediklerini söylerdi. Zor kararları ben vermek zorundaydım. Ve her şey patladığında, tek başıma kaldım. İnsanlar Hannah'nın tarafındaydı ve benim tarafım gözle görülür şekilde boştu. Satmamın nedenlerinden biri de buydu." Büyük bir omuz kaldırdı. "Adil ve saygılıydım. Ama sert olan bendim ve bu da sonuç verdi. Ağırlığınızı ortaya koymanız gerektiğini söylemiyorum ama bazen arılar ballarını korumak için iğnelerini kullanmak zorunda kalırlar."

Haklıydı ama o da Coal Haven'da ailemin insanları aşağıladığını ve buna normal bir Salı günü dediğini duyarak büyümemişti.

Tabağımı lavabonun yanına koydum. "Tamam, yeniden düzenlemem gereken biraz ravent var, o yüzden çıkarken kapı kolundaki kilidi çevir. Telefonumdan güvenliği etkinleştirebilirim."

Birdenbire izlenmekten korkmuş gibi gözlerini dört bir yana dikti.

"Kameralar dışarıda." Kapıda, içinde tüm pazar evraklarımın bulunduğu çantayı aldım.

"Ne istediğinize ve kimlerden teklif almamız gerektiğine ilişkin ayrıntıları gözden geçirmemiz gerekiyor."

Onunla kasabada buluşabilirdim ama motel odasındaki masa yatağın hemen yanındaydı ve onu kendini okşarken gördüğümde beri bu işe yaramazdı. Rattler'da buluşabilirdik ama gölün dolu olduğu Pazar günleri öğleden sonraları çok meşgul oluyorlardı. Reservoir Barrel'da masa yoktu.

Benim fikrim çok saçmaydı ve onun burada kalması için bir bahaneye benziyordu. "Burada bekleyebilirsin. Ya da işim bittiğinde benimle buluş. Umurumda değil." Tabağını benimkinin yanına koyuyordu ki ben daha düşünmeden ağzımdan bir sonraki kelimeler döküldü. "Ya da sen de gelebilirsin, biraz yemek yer ve geri dönüp bunları gözden geçiririz. Pazara sadece birkaç saat var."

Ellerini fırçalayarak durakladı. Onu neden davet etmişim? Çaresiz mi görünüyordum? Evet, kulübede olmasından hoşlanmışım. Dün gecedен keyif almışım ve sabahki garip aksiliklere rağmen onun yanımda olması hoşuma gitmişti. Uğraşmam gereken bir pazar draması vardı ama belki de tuz yerine balla yolumu bulduğuma tanık olabilirdi.

"Karanlıkta parlayan raventlere karşı koyamıyorum" dediğinde zor geçeceğini düşünmüştüm.

Sekiz

MCCOY

Isla'yı kalabalığın arasında çalışırken izlemek Nashville'e geri gibiydi. Gerçekten nazik ve insanların sorunlarını çözmeyi önemsiyor gibi görünüyordu. Aradaki en büyük fark, satıcılarının babasına başının üstünden gitmesini istememesiydi. Anlaşmazlıkları kendisi çözmeyi tercih ediyordu.

Yine de ne kadar etkili olduğundan emin değildim. Becca, Isla'yı görür görmez şikâyetlerine başlamıştı. Isla ise pazarın her türden yetiştirici için olduğunu ama Henrick'i taşıyacağını söyledi. Sonra da Henrick'i tatlı dille otoparkın hemen dışındaki en iyi standlardan birine yerleştirdi. Onu tam gelirken yakalamış ve Becca'dan, onun patronluğundan ve organik ürünlerle ilgili doğruculuğundan şikâyetlerini dinlemişti. Deneyimini iyileştirmekle ilgilendiğini vurguladı ve ona en yoğun trafiğin olduğu köşedeki yeri verdi. Henrick mutluydu ama arkama baktığımda Becca hem Isla'ya hem de Henrick'e ters ters bakıyordu.

Pazarın bitmesine bir saat vardı ve sekiz farklı turta dolgusu konserveleyen ve ondan fazla şurup çeşidi olan yaşlı bir kadınla sohbet ettim.

Konu yerel meyve çeşitlerinin neler olduğunu ve bunların bir ürüne nasıl dahil edilebileceğini öğrenmeye geldiğinde yaratıcı beynimi kapatamıyordum. Fergus yeni tatlar için yerel ürünleri kullanmayı seviyordu ve ben de Nailer's'taki ürün serileriyle onu taklit etmeye çalışmışım. Her ne kadar kurduğum başarılı şirketten uzaklaşmak istesem de, eski işimi bırakamazdım.

istediğim kadar tutkulu değildi. Isla dün gece bir parçasını canlandırdıktan sonra olmaz.

Biraya olan ilgim mi artmıştı yoksa ona mı?

"Ravent var tabii ki." Sonya daha da yaklaştı, elleri de konuşması kadar hızlı hareket ediyordu. Henrick'e sert bir bakış fırlattı. "Raventimi eve yakın ve rüzgârdan uzak bir yerde yetiştiriyorum. Tam güneş alıyor ve doğal olarak odunlaşmadan Henrick'inki kadar büyüyor."

Henrick'in malları söz konusu olduğunda Becca'nın tarafında olduğunu bildiğim için kıkırdadım. "Bildiğim iyi oldu."

"Yetiştirme şeklimden dolayı tarlalarımın yaz boyunca iyi ravent elde edebiliyorum. Bir de bufalo meyveleri var." Parmaklarını bir sıra turuncu-kırmızı şurubun kapaklarına vurdu. "Yağmura bağlı olarak iyi ya da kötü olabilirler. Chokecherries genellikle iyidir. Ayrıca üzüm asmalarım, yaban mersini çalılarım ve frenk üzümü çalılarım var." Sesini alçalttı. "Kimseye söylemeyin, bunlarla ve yabani çileklerle haşere kontrolü yapmak zorundayım. Ve tabii ki elma, armut ve erik ağaçlarım var. Birkaç çeşit bizim bölgemizde iyi sonuç veriyor."

"Becca'ya söyleme" demek istedi ve ben de söylemedim. Bana duyduğu güven sayesinde kendimi neredeyse buranın yerlisi gibi hissederek cüzdanımı çıkardım. "Buffalo berry şurubunu denemeliyim."

Paramı alırken "Sek" dedi. "Çok fazla şeker onu tatlı yapar, ama ben biraz acılığı tercih ederim, bu yüzden başka bir meyve eklemiyorum. Bu geçen yılın partisi. Sonbaharın başlarında olgunlaşıyorlar."

Bir ekşiye katmak isteyeceğim bir şey gibi geldi. Bunu çilek gibi daha tatlı bir meyveyle karıştırırsam özel bir mevsimlik ürün elde edebilirim.

Ama artık o işte değildim. Belki konuyu Isla'ya açabilirim. Gelecek yıl bu zamanlar, mevsimlik bir ekşi veya hatta bir shandy planlıyor olabilir ve-

Ben ne halt ? Ben proje yöneticisiydim. Başka bir şey değil.

Isla park alanının pazar için kordon altına alınmış kısmının ortasındaydı. Ondan çok da yaşlı olmayan bir kadın konuşurken başını sallıyor ve çeşitli stantları işaret ediyordu. Önce Henrick'e ve onun karanlıkta parlayan ürünlerine kızgın olduğunu düşündüm ama sonra parmağını turta standına doğru uzattı. Şeftalili turta almak için can atıyordum. Annem her yıl okul başladığında turta yapardı ama McDaniel Müteahhitleri'ne başladıktan sonra turta yapması seyrekleşti.

Kadın düz bir eliyle el yapımı önlükler, bulaşık bezleri ve fırçalarla dolu bir standı gösterdi. Isla'ya yaklaştım, merakım görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü.

Yabancı ellerini kalçalarına koyarak konuşma sırasının Isla'da olduğunu işaret etti. Dinlemek için yeterince yakındım.

"Hayal kırıklığınızı anlıyorum, ancak topluluğumuz çiftçi pazarını küçültmek için çok küçük, bu nedenle her türden yetiştiriciyi ve standı ağırlıyoruz. Satıcı ürünü üretiyorsa, burada satmasına izin verilir."

"Çiftçi pazarlarının sağlıklı olması gerekir," dedi kadın. "Şu masada yüz tane turtta var."

On tane vardı ve bir notta dondurulmuş turtaların da satıldığı yazıyordu. İyi ki derin dondurucum yoktu. Turtayı özlemiştim.

"Ve bunları o yapıyor," dedi Isla sabırla. "Ne ? Sizi bir satıcıyla eşleştirebilirim-"

"Bir satıcı. Belki bir tane? Bu bir rezalet."

"Biz küçük bir topluluğuz." Isla'nın gülümsemesi anlayışlıydı ama yerinden kıpırdamıyordu.

"Küçük ve cahil," diye homurdandı kadın.

Bu benim sabrımın sonu olurdu. Hakaret eden insanları işimden kovmakla ilgili sorunum yoktu ama Isla'nın tolerans çıtası daha yüksek olmalı.

Çantasından küçük bir kâğıt parçası çıkardı. "Size on piyasa doları vermeme ne dersiniz? Aradığınızı bulamamanın verdiği hayal kırıklığını telafi etmeye yardımcı olabilir. Sizi Becca ile tanıştırmak isterim. Kendisi organik üreticilerimizden biri ve en başından beri pazarda. İlgilendiğiniz şey kendisinde yoksa sizi kime göndereceğini bilir."

Bedava paranın cazibesi, öfkeli müşterinin Isla'yı Becca'nın istasyonuna kadar takip etmesi için yeterliydi. Satıcının kalemle çizilmiş kaşları çizdiği kavisten daha yukarı kalktı ve sanki Isla'ya olan düşmanlığı eriyip gitti. Yüz ifadesi şaşkınlıktan minnettarlığa, dertleşebileceği bir pazarcı arkadaşını tanımaya dönüştü. Becca, Isla'nın başının üstünden geçmeye çalışmasına ve geldiğinden beri Isla'ya ters ters bakmasına rağmen pazar fonundan küçük bir destek .

Akıllıca ama ne kadar etkili olacağını zaman gösterecek. Ben yine de müşteriye oradan alışveriş yapmamakta özgür olduğunu söyledim.

Isla döndü ve beni onu izlerken buldu. Bana doğru geldi, yüzünde acı dolu bir ifade vardı ve bu ifade kaybolana kadar onu okşamak için büyük bir istek duydum. "Tüm bunları duydun mu?"

"Duymadığım şey vücut dilinden anlaşılıyordu."

Kıkırdadı ve aniden hızlı arkadaş olmuş gibi görünen kadınlardan uzaklaştık. "Becca onunla ilgilenecek. Aynı duyguları paylaşıyorlar - daha özel olmamız gerektiği konusunda." Isla omuz silkti. "Coal Haven'da üç bin kişi yaşıyor ve çevredeki topluluklarla birlikte bile, haftada iki kez buna değecek kadar yaya trafiği almakta zorlanıyoruz. Daha fazla ilgi çekmek için birkaç yerel grupta konuşmayı düşünüyorum. Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum."

"Para her zaman en inatçıların bile fikrini değiştirir."

"Önce bir grubun para getireceğini kanıtlamam gerekir." Gözlerini devirdi. "Bu ikisinin arasında kalmak beni delirtebilir."

"Herkes, eğer sevmiyorlarsa yönetmen olabileceklerini söyledim. o."

"Bu da piyasanın sağlamak için iyi bir yol," dedi tatlı tatlı. Kollarını kavuşturdu ama yürümeye devam etti. Ben de ona ayak uydurdum. "İlk pazarımız, bagaj kapağında oturup mısır ve domates satan iki kişiydi. Sonra geliştik ve şimdi haftada iki kez en az on satıcı var." Gururlu olduğu her halinden belliydi. "Bunda benim de payım olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor ama insanlar hala bunun babamın benim için yarattığı kolay bir iş olduğunu, böylece üniversiteden sonra işletme diplomamla bir şeyler yapabileceğimi söylüyor." Sesini komplocu bir fısıltıya düşürdü. "Bu annemin fikriydi."

Kendini dürüstçe yansıtmayı beklenmiyordu. Güldüm ve gözleri parladı. Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

"Ne?"

Başını salladı ve başka tarafa baktı. "Bir şey yok."

"Hayır, bir şey var."

İçini çekti ve yüzündeki kızarıklığın günün sıcağından mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını anlayamadım. "Seni ilk kez gerçekten gülümserken görüyorum."

"Gülümserim."

Hafifçe kaşlarını kaldırdı, ben de kaşlarımı çattım. "Seninle daha bir hafta önce tanıştık." Tanıdık bir adam Becca ve Isla'ya şikâyetle bulunan kadınla konuşuyordu. Bu dikkat dağıtıcı fırsatı değerlendirdim. Isla'nın yanında kendimi daha çok kendim gibi hissettiğimi kabul etmekten daha iyiydi. "Bu senin baban mı?"

Isla bakmaya zahmet etmedi. "Muhtemelen. Ortaya çıkıyor, dedikodulara karışıyor, beni kontrol ediyor ve tamamen geçerli satıcıları kovalıyor."

"Öyle mi?" Onun hakkında söyledikleri ve Cameron'la hızlı görüşmem arasında bunu görebiliyordum.

"Liam'ın bir gün burada bazı eşyalarını satmaya çalıştığını ama babamın onu nasıl kovaladığını anlatmıştım. Yani şimdi Liam'ın stant ücretini alamıyoruz ve mobilya mağazası onun kaynağının getireceği tüm trafiği alıyor. Kuşkusuz çoğunlukla internet üzerinden satış yapıyor ama yılda birkaç kez stant açabilirdi."

"Sana geri döndü mü?"

Başını salladı. Biraz daha dolaştık ve Isla bize doğru gelmekte olan babasına doğru eğildi. Bizi fark etti ve bakışları bana takıldığında yüzünden kara bir bulut geçti.

"Merhaba baba. Annem seni daha fazla çilekli raventli turta dolgusu alman için mi gönderdi?"

Başını salladığı neredeyse fark edilmiyordu. "Becca size bir müşterinin şikayetlerinden bahsetti mi?"

"Müşteri bana kendisi söyledi." Isla etrafına bakındı. "Hâlâ burada mı?"

"Becca market parasını kullandıktan sonra ayrıldığını söyledi. Ama söylediği şey ilgili ve o da müşteri."

Isla'nın konu hakkında söyledikleri de öyleydi. Kollarımı kavuşturdum, bunun nasıl sonuçlanacağını görmek istiyordum. Isla her şeyi kendi istediği gibi yapmaya niyetliydi ama o bana bunun olmasına izin verecek bir adam gibi gelmiyordu. Aksi umurunda olmaması gerekirken onun kazanmasını istiyordum.

"Aslında o bir müşteri değil," dedi Isla. "Şehirdeki ailesini ziyarete geldi, ona verdiğim hediye çekini harcadı ve gitti. Becca'ya sorsaydım eminim bir kuruş daha harcamazdı. Bazı şehir insanların buraya geldiklerinde nasıl olduklarını bilirsiniz. Hiçbir destek sunmadan bizi aşağılamak için yaşarlar. Geri dönmeyi hiç planlamadı, sadece kendini daha iyi hissetmek için."

İyi bir noktaya değindin.

Cameron konuştuğunda bakışlarım tenis maçı izler gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Isla, daha önce de aynı şikâyetle bulundun ve görmezden gelmeye devam ediyorsun. Becca'ya pazarın odağını daraltmaya çalışacağımızı söyledim, böylece bu kadar çok şey olmayacak" - sert bakışları pasta ve dikiş stantlarını taradı - "ıvır zıvır ve çeşitli şeyler."

"Buradaki hiçbir şey muhtelif değil." Çantasını karıştırıp panosunu çıkardı. "Aslında, bir gelir anketi yaptığımda, düzenli olarak

en çok para getirenler-"

Cameron dilini dişlerine vurdu ve bu Pavlov'un köpeğini izlemek gibiydi. Isla hemen konuşmayı bıraktı. Ne oluyor be?

"Daha tecrübeli insanları dinlemeye başlamalısın, Isla." Ses tonundan hayal kırıklığı damlıyordu. "Özellikle de kendi başına bir iş sahibi olabileceğini düşünüyorsan."

Küçümseyici ses tonu beni seyirci konumundan çıkardı. "Yine de verilere bakıyor. İyi bir işletme sahibi böyle yapmaz mı? Rakamları değerlendirmek?"

Isla alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Minnettarlık beklemiyordum ama endişesi şaşırtıcıydı. Söylediklerimden mi, yoksa babasına meydan okumamdan mı?

Cameron'ın gözleri kısıldı ve etrafımızdaki hava durgunlaştı. "Siz proje yöneticisisiniz, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdi Isla ve onunla daha önce konuştuğumuzu bilmiyormuş gibi davrandı. "Bu McCoy Cunningham ve hem restorasyonu hem de bira fabrikası inşaatını denetliyor. McCoy, bu benim babam Cameron."

"Ve piyasa da buna dahil mi?" Bakışları kızını görmezden gelerek benim üzerimdeydi ve sorusu açıktı. *Onunla burada ne halt ediyorsun?*

Onun düşünde çırılçıplak olan ve onu düşünmekten ereksiyona geçen adam olduğumun, sonra da onu sadece bir havluyla gören ve yumurta yaparken sertleşmek için savaşıyor adam olduğumun farkında olarak cevap vermedim.

"Benimle geldi." Isla geceyi onun evinde geçirdiğim gerçeğine de dokunmuyordu. "Bir süre kasabada kalacak, o yüzden Coal Haven'ın neler sunabileceğini de görebilir."

Cameron'ın dar bakışları üzerimde yoğunlaştı. "McCoy Cunningham mı? Nashville'deki Nailer'dan mı?"

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Daha önce kızının önünde benimle yüzleştğini kabul etmiyordu ve ses tonu benim hakkımda proje yöneticisi olduğumdan daha fazlasını bildiğini ve bunu bana karşı kullanmaktan çekinmediğini gösteriyordu.

Endişeli değilmişim gibi cevap vermeye çalıştım. "Evet."

"Eskiden Nailer'la ilişkili olduğunuzu söylemeliyim." Kelimeler daha da yumuşaktı. "Taciz suçlamaları bunu biraz zorlaştırıyor sanırım."

Isla'nın çenesi düştü. Kulaklarımın arasında kan kükredi. Lanet Hannah ve onun ikiyezli saçmalıkları. Not almalıydım. Cameron da aynı oyun kitabından çalışıyor gibiydi.

Yavaş bir nefes aldım ve tansiyonumun düşmesini diledim. Saklayacak hiçbir şeyim yoktu ve her ne kadar olanları anlatmak içimi burksa da, senaryodaki suçlu ben değildim. "Bu benim açımdan bir yanlış anlaşılmaıdı. Nailer'ın yarısını satın alan şirketin aslında eski arkadaşım ve çalışanıma ait olduğunu fark etmemiştim. Ona bildiği her şeyi öğrettim ve o da bildiklerini beni en kötü durumuma düşürmek için kullandı."

İçimdeki öfkeli duygularla çelişen tembel bir omuz silkme hareketi yaptım. "Öğrendikten sonra ona 'ne oluyor' diye sormak için işyerine girmeme izin verilmeyeceğini de bilmiyordum. Bir sürü cevapsız arama ve mesajdan sonra, satın aldığım, parasını ödediğim ve boşanırken kaybettiğim eve gittiğimde kamyonetini garaj yolunda park halinde gördüm. Sonunda ikiye ikiye bir araya getirerek cevap almak için kapıyı yumrukladım ve ben eski koca olduğum için ve eski eşim de soğuk, duygusuz kocası terk ettikten ve tüm işi ona yıktıktan sonra kendi ayakları üzerinde durmaya çalışan bir kadın olduğu için kötü adam bendim. O ve eski en yakın arkadaşımın ifadeleri tesadüfen tacizi destekliyordu. Ayrıca bir tesadüf mü? Babası bir avukat ve eski arkadaşım benimle çalışmaya başlamadan önce hukuk fakültesine gitmişti."

Isla'nın gözlerinde şefkat fırıl fırıl dönüyordu. "Bu korkunç bir şey."

Berbat bir şeydi. Aşağılayıcı. İç burkucu. Dünyam paramparça olurken seyirci kalmanın tüm kelimeleri. Hepsi çok güvendiğim içindi.

Cameron basitçe, "Bu hikâyenin onun tarafı," dedi. Dikkatini ona yöneltti. "Bunların hiçbirini bilmiyor muydun? Durum tespiti yapmadın mı?"

"Evet," dedi sıkıca. "Dikkatimi çektiğin için teşekkür ederim." Neden ona teşekkür ediyordu ? Bunun planın bir parçası olduğunu görmüyor mu? Güvenilirliğini ortadan kaldırmak ve kendini sorgulamasını sağlamak mı?

"Isla," dedi babası, sesinde aciliyet vardı, "insanlarla konuşmalısın. Bunu tek başınıza yapamazsınız. Bu şekilde dolandırılırsınız."

Isla'nın yüzünde kararsızlık ifadesi belirdi. Sonunda çenesini kaldırdı. "Tüm gücü başkasına vermek, hepsini kaybetmek için de iyi bir yol gibi görünüyor ve sanırım ben de bu temkinliyim. İzin verirseniz, bir şey yapmam gerekiyor.

McCoy ile konuşacağım ayrıca pazar verilerine bir kez daha bakıp müşterinin şikayetinin işleri nasıl yürüttüğümle bir ilgisi olup olmadığını göreceğim."

Cameron'ın yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. Bakışları bana yöneldi ama ben damarlarımda kaynayan öfkeyi kontrol altına almaya çalışmakla meşguldüm. Babasına haddini bildirirken aynı zamanda onu lanet pazar konusunda yatıştırmıştı. Söyle gitsin artık.

"Beni bu gece ara." İsteği daha çok bir emir gibiydi.

Başını salladı ve otoparkın sonuna doğru yürüdü. Onu takip ettim, geçmişten gelen ihanet ve aşağılanmanın tanıdık yakıcılığı yeniden ortaya çıktı. Isla bu duyguların hiçbirini hak etmemişti. Onlarla başa çıkmak bana düşerdi. Ve bir gün bunu yapmak zorunda kalacaktım.

* * *

Isla

Otoparkın en uzak köşesinde, satıcılardan ve müşterilerden uzakta durdum. Babam kamyonetine binmiş ve gitmişti. Buraya beni kontrol etmeye mi gelmişti, yoksa McCoy'un geçmişiyle ilgili o küçük bombayı patlatmamı mı bekliyordu?

McCoy'un ifadesi fırtınalıydı ve onu suçlayamazdım ama yüzünde öfkeden başka bir şey vardı. Saklamaya çalışıyordu ama yıkım oradaydı. Reservoir Barrel'ı saygın bir mikro bira fabrikası haline getirdikten sonra babam tarafından elimden alındığını hayal etmek zor değildi. Bu yüzden planlarımı kendime saklamıştım, sanki elimde para ve evrakları imzalamak için kalem olmadan önce bunları söylemek her şeyimi elimden alacakmış gibi.

Ama bir eş ve en iyi arkadaş tarafından kazıklanmak? McCoy soğuk ve duygusuz biri değildi. Onu önemsemesi gereken kişiler tarafından incitilmişti. Korunaklıydı. Arada bir fark vardı ve kendi çıkarları dışında bakmaya özen gösteren biri bunu görebilirdi.

"Bakın, taciz suçlamalarını daha iyi açıklayabilirim." Ellerini gevşekçe kalçalarına dayadı ve gözlerini asfalta dikti. "Hannah'nın beni aldattığından şüpheleniyordum. Bu yüzden boşanmak istediğini söylediğinde karşı koymadım. Bu yüzden evden taşındım ve bu yüzden

Nailer's. Biz hâlâ birlikteyken onun hayatına devam etmesini sorun etmiyormuş gibi davranamazdım. Ama bunu öğrenmek ..." , kendini nasıl kaybetmeyeceğini anlamaya çalışıyormuş gibi çalışıyordu. "Bunu planlamışlardı. Onlar için her şey o kadar temiz ve düzenli oldu ki, bunu açıklamanın başka bir yolu yok. Zaman ayırmışlar ve planlamışlardı. İşin kötü tarafı da bu. Hâlâ hamım ve bir daha da ham olmayacağımı sanmıyorum. Hannah beni mahvetti."

Mantıksız bir kıskançlık içimi parçaladı. Onu mahvedemezdi. Onu ben istedim.

Bu düşünceyi zihnimin derinliklerine gömdüm. O benim değildi. Benim için bir proje yöneticisinden başka bir şey olmaması gerekiyordu, romantik bir ilgi değil, hatta bir kaçamak bile değil. Annesini, onun yanında olan birkaç kişiden birini hayal kırıklığına uğratmak istemeyen, güvenmem gereken bir adamdı.

"Böyle bir güce sahip olmamalı." Annemden bir ders. *Onlara güç verme, Isla. Hassas bir kalbin var ama insanlar bunu istediklerini elde etmek için kullanacaklar ve sen perişan olacaksın. Onlara bu gücü verme.*

"Her şeye sahipken söylemesi kolay. Avukatım taciz suçlamasıyla mücadele ederek geri kalanını aldı."

Ahh. Hâlâ canı yanıyordu ve bunu daha iyi hale getirecek hiçbir şey söylenemezdi.

"Onunla hiç konuşma fırsatın oldu mu?"

"Yasaklama emrini riske atmak istemedim." İstifası açıktı. Gözlerindeki acı fısıldayabileceğim bir şey değildi. "İtibarım zaten sıfıra indirildi. Onu çöpe atmama gerek yoktu."

İyi bir noktaya değindi. Onun mantığı, taciz suçlamasının kasıtlı olarak kendisine karşı uydurulduğuna inanmayı kolaylaştırdı. "Tamam. Durum tespiti yapmam ve geldiğinde Sylvia'yla bu konuyu konuşmam gerekecek ama işlerin her zamanki gibi değişeceğini sanmıyorum."

Sylvia'nın McCoy'un oğlu olduğundan neden bahsetmediği konusunda biraz kafam karıştı ama profesyonelliğini korumaya çalıştığını görebiliyordum. Hakkında taciz suçlamaları vardı. Düşürülmüş ve gömülmüş olsalar bile, yine de. Boğazıma bir parça ihanet düğümlendi ama belki de onun yerinde olsaydım farklı bir şey yapmazdım.

"Minnettarım." Vücudu kaskatı kesilmişti. Çenesini sıktı ve sonra "Buffalo berry" dedi.

"Ne?" Konu, tartıştığımız şeyin bir sekseni bile değildi. Bufalo meyveleri başka bir alemdeydi.

Arka cebinden küçük bir şişe çıkardı. "İşe başladığınızda, yeterince bulabilirseniz bu meyvelerle bir şeyler denemelisiniz. Sadece şirket içinde servis edeceğiniz bir şey için olsa bile, müşteri çekecek kadar benzersiz olacaktır."

Oh. Bana tavsiye mi veriyordu? Bunu yapabileceğime inandığı anlamına mı geliyordu? Karnımın derinliklerine sıcak bir ısıltı yerleşti, oraya koyduğu her zamanki sıcaklıktan farklıydı.

Meralarımızın birçoğunda bufalo meyveleri vardı. İlçenin her yetişirlerdi ama hasat ne zaman olacağı belli olmazdı. "Bunu düşüneceğim. Yine de toplaması çok zor."

"Nasıl yani?"

"Dikenler. Diken batmasın diye eldivenle her seferinde bir dut. Meditatif bir şey ve bazen Eylül ve Ekim aylarında Nora ile birlikte çıkıyorum. Bir parti şurup yapmak için yeterince büyük miktarda hasat yapmak saatler, hatta belki günler alır. Ama bakmaya değer."

"Gerçekten mi, yoksa pazarınızın sunduklarını gibi mi bakacaksınız?"

Babamın istediğini yapmayı planlıyordum, sırf onun yanıldığını kanıtlamak için bile olsa. "Evet," dedim temkinli bir şekilde. "Babama siktir olup gitmesini söylemediğim için kızgın mısınız?"

"Adam benim güvenilirliğimi zedelemeye çalıştı, bu yüzden evet, ona nasıl davranıldığı konusunda biraz üzgünüm."

Buna hakkı vardı ama içinde bulunduğum durumu göremiyor muydu? "O benim babam."

"Ve sen bir iş yönetiyorsun. Özel hayatıma burnunu soktuğu ve işe aldığı müteahhidin önünde seni küçük düşürdüğü için ona teşekkür edemezsin, sonra da açıkça kabul etmediğin ve zaten hallettiğin bir değişiklik hakkında düşüneceğini söyleyemezsin."

Yorgunluk üzerime çökmüştü. Geç bir gece, iyi bir şey olduğundan emin olmadığım heyecanlı bir sabah ve yorucu bir öğleden sonra geçirmiştım. McCoy hayatımdaki diğer herkes gibi beni de sorguladığının farkında değildi. Tıpkı ailem gibi kendi düşündüğü kadar yükseğe zıplamamı istiyordu.

Saati kontrol ettim. "Yarım saatim kaldı ve hâlâ yemek yememiz ve planların üzerinden geçmemiz gerekiyor. Senin için uygun mu, yoksa başka bir gün mü yapalım?"

Kamyoneti kulübedeydi, yani ona yardım edecek bir yabancıyı işaretlemediği sürece, bir süre daha birlikte sıkışıp kalacaktık.

Konuyu zorlamaya devam edeceğini, babamı arayıp geri çekilmesini söylememi isteyeceğini ve bir açmaza gireceğimizi düşünmüştüm ama gerginliği azaldı. "Evet, ben

bir şeyler atıştırabilirim. Şehir merkezindeki lokanta pazar günleri açık mı?" Ben başımı sallayınca o da aynısını yaptı. "Neden bana ne istediğini söylemiyorsun, ben de oraya gidip bizim için sipariş verebilirim."

Ve işim bittiğinde lokantaya gidip yemeğimi yiyebilirdim. Sakinleşmek için zamanım olurdu. "Izgara peynir ve domates çorbası lütfen."

Başını eğdi ve arkasına bakmadan arsayı geçmeye başladı.

İşletmek istemediğim bir pazar ve omurgasız olduğumu düşünen bir müteahhitle baş başa kalmıştım. Onunla aynı fikirde olmamın bir faydası olmadı ama sert olmanın bedeli neydi? Coal Haven'da param ve gücümle konuşan klişeleşmiş Barron'a mı dönüşecektim?

Hayır, teşekkürler. Aynı zamanda, işleri yürütme biçiminin karşılığını da göremiyordum. Farklı insanları yabancılaştırmışım gibi görünüyordu.

* * *

McCoy

İçeri girdiğimde lokantanın kapısı çaldı. Sıra sıra dizilmiş kahverengi kabinler bir duvarı kaplıyordu ve da siyah taburelerle dolu uzun bir tezgâh duruyordu. Arka tarafa doğru, alan dört ya da altı kişilik masalar için yeterince genişliyordu. Mekân belli ki bir süredir buradaydı ama yeni bir kat boya, güncellenmiş duvar sanatı ve eski kahverengi değil, modaaya uygun bir toprak tonu olan kabinlerle iyi bakılmıştı. Kafalar bana doğru döndü ama göz teması kurmadım, sadece başımı eğdim ve kaldırıma bakan büyük pencerenin yanında açık bir kabin buldum.

Ben menüye bakarken kapı tekrar çaldı. Ayak sesleri ve erkek sesleri yaklaşıyordu, ama iki figür üzerimde yükselene kadar hiçbir şey düşünmedim. Yukarı bakınca inlemek istedim.

Isla'nın erkek kardeşi ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuştu ve eski bir Coal Haven Madencileri gömleği iri bedenine yapışmıştı. Yanında durmak korkutucuydu ama ben oturuyordum. Dünyayı engelliyordu ve gömleğinin kollarının kaslarını sarması da bu etkiyi artırıyordu.

Diğer adam Stetson'a benziyordu ama onun kadar uzun değildi ve daha zayıf bir vücudu vardı. Koyu sarı saçları beyaz ve lacivert bir kasketle örtülüydü.

Stetson'ın saçları, şapka takmış ama şapkayı çıkarıp saç tellerini parmaklarıyla gelişigüzel bir yığın halinde taramış gibi bir görünüme sahipti.

İfadeleri düşmanca değildi ama Stetson'ın gözleri dün olduğundan daha değerlendirciydi.

"Yine karşılaştık," dedim ve menüyü ittim. Zaten üzerindeki tek bir kelimeyi bile okumamıştım.

Stetson'ın başını sallaması neredeyse belli belirsizdi. "Holden, bu Isla'nın müteahhidi. McCoy, bu benim kuzenim Holden."

Parmaklarımı şıklattım. "Nora'nın kardeşi."

"Senden bahsetti." Holden karşımdaki koltuğa kaydı ve pencereye kadar ilerledi. Stetson da onun yanına bindi ve artık akşam yemeği misafirlerim vardı.

Stetson yerleştikten sonra, "Babam aradı," dedi.

Tanrım. "Ne dediğini tahmin edebiliyorum."

"Evet, ama merak ediyorsan söyleyeyim, bu yüzden burada değiliz. Holden ve ben bir şeyler atıştırıyorduk." Stetson az önce durduğu yerde elinde üç bardak suyla beliren garsona başıyla işaret etti.

"Bugün ne yiyorsunuz çocuklar?" Tableti yoktu. Ya siparişleri ezberliyordu ya da çocukluklarından beri bu adamları bekliyordu ve yaşımdan ve diğer ikisinin ona sevgiyle bakışından hangisinin olduğunu anlayabiliyordum.

Sipariş verdiler. Ben burger ve patates kızartması aldım ve ızgara peynir ve çorba sipariş ettim.

"İsla geliyor mu?" Stetson sordu.

Başımı salladım. "Marketten sonra. Taciz suçlamasını açıkladım. Bu artık Sylvia ile onun arasında."

"Ve Sylvia ...?" Holden suyuna bir pipet soktu.

Kirli çamaşırlarımın çoğu ortaya döküldüğu için gerçeği söylemeye karar verdim. "Annem. Şirketin sahibi o ve birdenbire boş bir tabağım olduğu için annem bana bir kemik attı ve hem restorasyon hem de bira fabrikası inşaatında deneyimli olduğum için bu işi bana verdi."

"Peki ya suçlama?" Stetson sordu. Babası muhtemelen geçmişimin bu kısmına odaklanmıştı.

Onlara Isla'ya ne söylediğimi anlattım. Olanlardan sadece Denver'a geri döndüğümde bahsetmiştim. Şimdi bugün iki kez hikâye ortaya döküldü ve her seferinde omuzlarımdaki yükü silkmiş gibiydim.

"Eski sevgiline hikayeyi sorsak ne derdi?" Stetson sordu.

Homurdandım. "Google'da aratın. Boşanma ve tacizden sonra hayatına devam etmek için nasıl çabaladığını her yayında anlatmaktan mutluluk duyuyordu. Benim için en iyisini diliyor ama sadece hayatına devam etmek istiyor" - tırnak işareti yaptım - "'o pis iş'." Bir yudum su aldım ve sert bir içkiymiş gibi tısladım. "En iyi arkadaşımı nasıl becerdiğinden ya da anlaşmanın boşanırken vermek zorunda kaldığı evdeki payıma eşit olduğundan bahsetmeyecek. Aslında, benim adımla Nailer'inkine yakın bir yerde bulmakta zorlanacaksınız. Benim hakkımda konuşurken muğlak konuşuyor, yoksa insanlar onun bir şehit olduğunu düşünmeyebilir."

"Kahretsin," dedi Holden.

"Bu düpedüz soğuk," dedi Stetson. Yüz ifadesi rahatladı. "Kız kardeşime karşı korumacıyım ama bu babamın nasıl biri olduğunu bilmediğim anlamına gelmiyor. Acaba sana onun aracılığıyla gitmeni söyledi de sen mi reddettin?"

Başımı salladım.

"Bu yüzden senin geçmişini araştırdı." Pipetinin ucunu kopardı ve ambalajı Holden'a doğru üfledi, ıskalayıp cama çarptı. "Annem senin hakkında muhtemelen senin annenden daha çok şey biliyordur."

Kıkırdamam beni şaşırttı. İsla için de böyle miydi? Nereye gidersen git herkes seni tanıyor muydu? "Sanırım ben açık bir kitabım. Bu kötüsüydü. Gerisi sadece acele etmek, nefret etmediğim bir şey yaparak hayatımı kazanmaya çalışmak olacak." Nefret ettiğim şeyi Hannah'ya vermiştim ve o da bunu bana karşı kullanmıştı.

"Birkaç ay burada kalacak mısın, kalmayacak mısın?" Holden, Stetson'ın ona fırlattığı saman paketini çevirerek sordu. Konuşkan biriydi ve ben de sohbet etmeyi çok uzun zaman olmuştu. Coal Haven'da bunu çok yapıyordum.

"Sanırım öyle." Mürettebat geciktiği için motel dışında başka seçenekler de bulmam gerekebilirdi. Denver'a dönebilir, Lorraine ve Halle'le birlikte dönene kadar acımı devam edebilirdim. Ama kalmak bana daha cazip geliyordu ve bunu sorgulayacak enerjim yoktu. "Birkaç aylığına kiralayabileceğim düzgün bir yer biliyor musunuz?"

Holden Stetson'ı dürttü. "Peki ya geçen kış Lyric ile bir süre yaşadığınız aşk yuvası?"

Stetson'ın kaşları birbirine çatıldı. "Aslında açık olabilir. Kira kontratımızı devralan kişiler orada sadece birkaç ay kalmayı planlıyorlardı. Size Zelda'nın numarasını verebilirim."

Eğer bu Zelda ona kiraladıysa, belki Isla'ya da açık olabilirdi. "Bırak kardeşin denesin."

Stetson'ın bakışları keskinleşti. "Neden?"

Ah, cehennem. İçine girmiştım. Isla ailesinden çok şey saklamıştı. Babasıyla tanıştıktan sonra nedenini anlayabiliyordum. "Ona sorman gerekecek."

Holden'ın bakışları kapıya yöneldi. "Hey, bunu hemen şimdi yapabilirsin."

Omzumun üzerinden baktım. Isla garsona gülümsedi ve bakışları bize takılınca, bize doğru yürümeye devam etmeden önce duraksadı. "Siz burada ne yapıyorsunuz?"

"Lyric annesinde," diye cevap verdi Stetson. "Erin'e torununu boğması için bir oda vereyim dedim."

Holden, "Emery de aynı şekilde," dedi.

"Erin'in evinde mi?" Isla şakacı bir tonda sordu. Bana dokunmaktan korkuyormuş gibi kabinin kenarına oturdu ama çilek ve krema kokusunun etrafımı sarmasını engelleyecek kadar uzakta değildi. Oturuşumu ayarladım ve zihnimin bu sabaha ve onun kokusunu ne kadar yakından tanıdığımı kaymasına izin vermek yerine havadaki kahve kokusuna odaklandım.

Stetson kıs kıs güldü. "Holden'ın tüm çocuklarının onun dairesine sığacağını sanmıyorum."

Holden kıkırdadı. "Lynnie'de Grady ile birlikte. Büyük çocuklar önümüzdeki birkaç hafta boyunca babalarıyla Arizona'da olacaklar. Kiralayacak bir yer bulmakta zorlanıyor musun?"

Isla bana *gerçekten mi* der gibi baktı, ben de omuz silktim.

"Kardeşin, mürettebat geciktiği için benim kalabileceğim bir yer olabileceğini söyledi." Kendime ait diyebileceğim başka bir yerim yoktu, bu yüzden hiçliğin ortasında yaralarımı sarabilirdim.

"Sizi Zelda'ya yönlendirmemi söyledi ama nedenini söylemedi." Stetson, "*Paylaşmak ister misin?*" diye sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

Isla kullanmadığım pipetle oynadı. "Evet, Rudy bana Alpine komplekslerinin hiçbirinde açık yer olmadığını söyledi."

"Her zaman boş daireler vardır," dedi Stetson. Şaşkınlık kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Tam zamanlı olarak bir tabela asıyor."

Isla pipeti açtı ve suyuma soktu. "Evet. Ama bir Barron için değil sanırım." Bir yudum aldı.

Eğlenerek bardağımdan içmesini izledim. Henüz dokunmamıştım, ama o kadar otomatikti ki bunu yaptığını fark etmedi.

Kafamı kaldırdığımda Holden bizi izliyordu, yüzü ifadesizdi. İçimi bir telaş kapladı. Farkında olmadan tadını çıkardığım yakınlık anına tanık olmuştu. Başka bir kadının sahip olduğum şeyin onun olduğunu düşünmesini ne kadar da kolay umursuyordum.

Sadece bir bardak su, ahmak.

Ama uyarı zili çalmıştı. Stetson Isla'ya istediği sürece kabinde kalabileceğini söylerken bakışlarımı pencereden dışarı çevirdim.

"Yeni doğmuş bir bebeğim var," dedi. "Lyric tam zamanlı çalışmaya alışıyor. Bu yıl herhangi bir göl planımız yok. Belki gelecek yıl."

"Tabii onu tekrar hamile bırakmazsan," dedi Isla. Bir saptırma gördüğümde anladım.

Holden kıs kıs güldü. "Benim odamdan uzak durursan sana bir şey olmaz."

Stetson ona hoşnutsuz bir bakış fırlattı. "Bunu yaşamama asla izin vermeyeceksin."

"Hayır. Tarih yazdınız ve onun adı Rina."

Stetson'un ağzının köşesi kalktı. "Bir sonraki biraz daha planlı olacak ve hazır olduğumuzda ahırına gizlice gireceğimden emin olacağım."

Isla artık benim olmayan bardağın içindeki buzu karıştırdı. "Bir numara almanız gerek. Muhtemelen Holden ve Emery'nin yalnız kalabilecekleri tek yer orası."

Holden'in gözlerinde neşe parlıyordu. "Gayet iyi idare ediyoruz."

Isla ürperdi. "TMI. Proje yöneticimi korkutup ." Ürkmem gerekirdi ama büyülenmişim. Büyük bir aileden gelmiyordum ve çok fazla akraba çevresinde büyümemişim. Isla birini görmeden arkasını dönemezdi.

Aralarındaki rahatlık, şakalaşmaları ve hayatlara karışmaları Nashville'de inşa ettiğimi düşündüğüm şeydi.

Arkadaşlıklarım, ilişkilerim, ağım hep bir yüzdü ama bu gerçektir.

Isla benim olsaydı, herkesle akraba olduğu için kimseyle kaçması konusunda endişelenmeme gerek kalmazdı.

Kendime zihinsel bir sarsıntı verdim. O benim değildi. Ne düşünüyordum ki ben? Buraya ait değildim. Hiçbir yere ait değildim. Ve Isla gibi genç ve iyimser birine de ait değildim.

Dokuz

Isla

Rattler'ın girişinde gergin bir şekilde bekledim. Sylvia'nın gelmesi gerekiyordu. Heyecanım dün gecedan beri dinmemiştii. Lokantada yemek yedikten sonra McCoy'la birlikte derlediği bilgilerin üzerinden geçmek için kulübeye gitmiştik. Süreç hakkında çok klinik bir tavır , sürekli ayakta durup her noktayı gözden geçiriyor, sadece sürece ekleyeceğim bir şey olmadığından emin olmak için duraklıyordu. Sonra da denememiz için bir kutu bira daha önermeme fırsat vermeden gitti. Bitmiş ürünlerimden bir tane daha önermeden önce.

Anlaşıldı.

Aynı kulübede uyanmak, onu çıplak görmek? Hiçbir şey ifade etmiyordu ve sadece profesyonel bir ilişkiyi geride bıraktığımızı düşünmekle hatalıydım. Ama babam kendi özel geçmişini ortaya dökmüş ve bunu herkesin önünde dile getirmiş, hatta kardeşimi bile aramıştı. Küçümsenmiş bir babanın öfkesi cehennemde bile yoktur.

Telefonum çaldı. Kapının camından dışarı bakmak için boynumu uzattım. Hiçbir araba içeri girmiyordu ve otoparkta yürüyen gümüş saçlı bir kadın da yoktu.

Mesajı kontrol ettim. **Biçme makinesini getirebilirim.**

Ugh. Kendi ekipmanımı almak zorundaydım. Kardeşimden ödünç almaya devam edemezdim. Bugün bunu yapacak zamanım var mıydı? Ve nerede saklayacaktım?

McCoy Zelda'nın numarasını almadı, ben de bu sabah onu aradım. Şu anki kiracının altı yıl daha kiralamayı planladığını söylemişti.

aylar. Şehirdeki diğer açık yerleri gezdim ve hiçbirisi ihtiyaçlarıma uymuyordu, bu yüzden kiralık evlere geçtim. Stetson kulübede kalmama aldırmaıabilirdi ama ben aldurdım. Onun sırtından geçinen Bayan Bağımsız olamazdım.

Öğleden sonra kiralık bir evi görmek için bir randevum vardı ve sabah için de başka bir göz atma randevusu ayarlamıştım.

Stetson'a bir mesaj gönderip ayağımı vurdum. **Hayır. İhtiyacım olmayabilir.**

Sana haber veririm.

Eve baktıktan sonra, çiftlik aletleri satan yerin çim biçme makinesi için benimle bir anlaşma yapıp yapmayacağına bakacaktım. Satın alabileceğim bir römorkları bile olabilir. Her şeyi kulübede depolamaktan nefret ediyordum ama Stetson'ın mülkünde yaşarken ondan sürekli eşyalarını ödünç istemek de canımı sıkıyordu.

"Ah, canım," dedi zengin bir ses. "Umarım sizi bekletmemişimdir."

Döndüğümde Sylvia'yı pişman bir gülümsemeyle koyu renk bir bastona yaslanmış halde buldum. Baştan aşağı siyah giyinmiş ve beyaz ipek bir gömlek giymişti. Tam bir güç takımıydı, bense beyaz keten pantolon ve turkuaz bir gömlek giymiştim, sanki daha sonra bir aile pikniğine gidiyormuşum gibi.

Bastonuna yaslandı ve gülümsemesi genişledi. "Özür dilerim. Erken geldim ve sizi aramayı akıl edemedim."

Lanet olsun. Erken gelen bendim, geç kalan ben oldum. "Sorun değil. Seni aramak aklıma gelmedi. Özür dilerim."

Elini restoranın etrafında salladı. "Burası küçük bir kasaba olduğu için dikkat çekeceğimi düşündüm."

"Rattler's'a yoldan geçen ya da sadece burada yemek yemek için gelen çok sayıda insan geliyor."

"Seni aramak için dışarı çıktığıma sevindim." Döndü ve ben de onu takip ettim. Bastonu kauçuk uçluydu ve parke zeminde hiç ses çıkarmıyordu. Topallayarak yürüyordu ama bu onun hızını yavaşlatmıyordu.

İki menü ve iki bardak buzlu su bulunan bir masanın köşesinde duruyordu. Onunkinin yarısı boştu. Üzülerek oturdum ve o da sandalyesine yerleşti. Zaten burada olup olmadığını kontrol etmeliydim.

Aynı anda oturduk. Koyu renkli McDaniel Contractors çantasından okuyucular çıkardı. "Korkarım menüye bakma fırsatım olmadı. Ofisten uzakta olabilirim ama akıllı telefonlar gerçekten uzakta olmayı neredeyse imkânsız hale getirdi."

"Gelmek zorunda değildiniz ama sizinle şahsen tanışma fırsatı bulduğum için mutluyum." Menüye bakmama gerek yoktu. Bu noktaya kadar ezberlemiştim.

Okuyucularının üzerinden baktı ve yüz ifadesi bana annemi hatırlattı. Evden ayrıldığımdan beri onunla konuşmamıştım. İçimdeki özlem duygusunu bastırdım. Annemle böyle öğle yemekleri yiyebilecek miydik, yoksa ben yalvar yakar dönene kadar beni hayatından çıkarmış mıydı?

"Ne tavsiye edersiniz?" Sylvia düşüncelerimi başka yöne çevirerek sordu.

Fikrimi sormasına sevindim ve Rattler's'da yıllarca yemek yeme deneyimimi hatırladım. "Dürüst olmak gerekirse her şey güzel. Alfredo çok popüler ama biftekleri o kadar iyi ki çiftçilikle uğraşan ailem burada biftek yemekte hiçbir sorun yaşamıyor. Şefler tavuk konusunda da bir o kadar yetenekli. Ben tavuk parmesan yiyorum ama canınız pizza isterse onu da çok iyi yapıyorlar. Sanırım odun ateşinde pişiriyorlar."

Harika bir fıkra anlatmışım gibi kıkırdadı. "Çorba ve salata yapacağım."

Oh. Sohbet ediyordu, aslında tavsiye istemiyordu. Tanıdık bir sıcaklık boynumdan yanaklarıma doğru tırmandı. Bu bir görüşme değildi. Olsa olsa Sylvia'nın kıcımı öpmesi gerekirdi ama ben öyle hissetmiyordum. O daha yaşlıydı. Tecrübeliydi. İşini benim istediğim şekilde yapan biriydi - profesyonelce nazik ama bilgili ve kendinden emin.

"Bununla yanlış yapamazsın," dedim.

Menüyü bıraktı ve beni değerlendirdi. "Dürüst olmanızı isteyeceğim, McCoy'la herhangi bir sorun yaşadınız mı?"

Yüzümdeki sıcaklık azgın bir hendek ateşine dönüştü. Ellerinin kıcımnda nasıl hissettirdiğinin hatırasıyla kış yanaklarım karıncalandı, tıpkı banyomda çıplak ve eli sikine sarılmış mükemmel görüntüsünün aklımdan geçtiği gibi. Özel bölgelerinin neye benzediğine dair bu kadar net bir resme sahip olmamalıydım, ancak beynime damgalanmayan ayrıntılar, kristal netliğinde bir görüntü oluşturmak için hayal gücü tarafından sağlandı.

Onu düşümde hayal etmeden düşünmekte zorlanıyordum. Dudaklarıma nasıl sahip olduğunu ve beni nasıl yuttuğunu hissetmeden.

Sırlarımı açığa vurmadan cevap verebilmek için annemin vurdumduymazlığından yardım istedim. "Hayır. Neden? Herhangi bir endişen mi var?"

"Kaba olabiliyor." Sevecen bir gülümsemeyle rahatladı. "Bazıları somurtkan diyebilir ama bu her zaman onun kişiliği olmuştur." Onun için bahaneler uyduruyordu ama kişiliği zehirli bir ebeveynle büyümekten kaynaklanıyordu.

"Ve bu sabah onunla konuştuğumda dünkü olaydan bahsetti."

Ugh. Müşterilerinin aileleriyle ne kadar sık muhatap olmak zorunda kalıyordu? Utanç verici. "Ah. Evet. Bunu konuşmuştuk. Korkarım babam babam olmaktan başka bir şey yapamıyor."

Sevecenlik kahverengi gözlerini aydınlattı ama endişesini bastıramadı. "Üniversite mezunundan işinin ehli bir iş sahibine dönüştüğünü görmenin onun için zor olduğunu tahmin ediyorum."

Üniversiteyi bitireli birkaç yıl olmuştu. Bu kadar büyük bir sıçrama olmamalıydı. "Evet, kesinlikle." Aklıma gelen bir şey vardı ama onu susturmaya çalıştım.

"Bir sorunuz mu var?"

Annemden farklı olmaya çalışarak geçirdiğim uzun yıllar, aklımdan geçenleri saklamamı zorlaştırmıştı. Şüpheli görünmemeye çalıştım ama yine de sormak zorundaydım. "McCoy gelmeden önce onu araştırdım ama hakkında pek bir şey göremedim."

"Doğru, şu. Dışarıda bir yerde." Küçümsüyordu ama bu projede kimin çalıştığıyla ilgili durum tespiti yapmaya çalışmışım. Bilgileri şirketin web sitesinde yoktu ve benzer isimlere, soyadlara veya ordu üssüne sahip kişilerin bağlantılarını incelemek verimli olmamıştı. Hannah'nın ödülleri ve tanınırlığı diğer her şeyin önüne geçmişti.

Sylvia ne yaptığını biliyordu ve ondan şüphe etmemem gerektiğini biliyordum. Ani kişiliğini bir kenara bırakırsak, deneyimi ve bilgisi bir avantajdı. Sylvia bu konuda yalan söylememişti.

Tanıdık bir parfüm üzerime sinmişti ki, annem yanımdan geçerken yere baktı bir kez daha baktı. Durdu ve yüzünü memnun ama endişeli bir ifade kapladı. "İsla?" Birlikte öğle yemeği yediği kadınlara, iş arkadaşlarına el salladı.

Sanki onu çağırışım gibiydi. Arabasını otoparkta fark etmemiştim. Biriyle olmalıydı. Birkaç blok ötede şık ve fit bir takım elbise ve Kate Spade ayakkabılarıyla yürüdüğünden şüpheliydim. Bakışları Sylvia'ya kaydı ve buz gibi maske yerine oturdu. Annemi gördüğüm için duyduğum kısa süreli sevinç, sinirlerim tarafından yok edildi.

Tanıştırma faslına geçtim. "Anne, merhaba. Bu McDaniel Müteahhitlik'ten Sylvia McDaniel. Başlamadan önce benimle görüşmek için Coal Haven'a uçu. Sylvia, bu benim annem Naomi."

"Sizinle tanışmak ne güzel." Sylvia'nın gülümsemesi genişti ve ayağa kalkmak için sandalyesini geri çekti.

Annem Sylvia'yı koltuğunda tutmak için elini kaldırdı. "Merhaba." Bir kar fırtınasını içine çekebilecek tek bir kelime. "Adını duyduğum proje yöneticisinin annesi siz misiniz?"

O anda sandalyemin altında bir kapak açılıp beni yutsa çok hoşuma giderdi. Önce babam, benim için çalışmak üzere Coal Haven'a gelen Sylvia'nın oğluna saldırdı. Şimdi de annem sanki Sylvia yanlış bir şey yapmış gibi tavır takınıyordu.

Sylvia'nın bir an için nutku tutuldu. "Neden, evet. McCoy benim oğlum. Ben işe başladığımda o da şirkette çalışmaya başladı. Sıfırdan başladı ama masa testere kullanabilecek yaşa geldiğinden beri inşaat işinde."

Annemin cevabını duymak umurumda değildi. Masadan geriye doğru itildim. "Öğle yemeği molası için mi buradasın? Seni dışarı çıkarabilirim."

Annemin gözleri kısıldı. Ne yaptığımı biliyordu ama toplum içindeyken olay çıkarmaktan çekindiği için bilinçli bir şekilde geri adım attı ve geniş topuklarının üzerinde döndü. Ben de onu takip ettim.

Kapıdan çıkmadan önce sarı, röfleli saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "İş toplantınızı bölmenize gerek yoktu." Ses tonu soğuktu.

Dışarıdaki çıkıntının altında durduk. "Hayır, seni görmek güzeldi." Tamamen yalan değildi. Onu her gün görmeye alışmıştım ve çoğu zaman onun yanında olmak yumurta kabuklarından oluşan bir dans pistiyle yüzleşmek gibi olsa da, aniden onu özlediğimi hissettim.

Yüz ifadesi söylediklerime inanmadığını gösteriyordu. "Kendine dikkat etmelisin."

"Araştırmamı yaptım-"

"Böyle insanların senden daha fazla deneyimi var." Daha yakına eğildi ve ilk kez ailemizin yaptıklarını herkesin öğrenmesini istemediği için minnettar oldum. "O adamın onun oğlu olduğunu biliyor muydun?"

"McCoy mu? Hayır, ama ilk geldiğinde bana söyledi." Sylvia'yı onun tutumunu tartışmakla tehdit ettikten sonra.

"Peki neden bekleyelim? Aile şirketleri genellikle aile statüleriyle gurur duyarlar. Diğer CEO'lar bu bağlantıyı bir nimet olarak lanse ederdi."

Haklıydı. "Anne, ona güveniyorum. Onu işe almadan önce bir sürü ayak işi yaptım."

İfadesi yumuşadı, ama altında yatan *tatlı yaz çocuğu* bakışı hâlâ oradaydı. "Olabilir, ama o aynı zamanda imaj konusunda da bir uzman - şirketinin imajı. O yüzden belki de kendine neden sana karşı dürüst olmadığını sorabilirsin. Aklınıza gelen ilk bahane muhtemelen aklından geçtiği ise, tekrar deneyin. Sence baban onun izinden gitseydi Stetson'ın oğlu olduğu gerçeğini gizler miydi?"

Ağabeyim rafinerinin C-suite'sine kadar yükselmiş olsaydı babam Stetson'a sonsuz derecede sert davranırdı, ama eğer yükselmiş olsaydı babam soyadımızı düşürmekte tereddüt etmezdi.

Hayır. Bu annemin her zamanki haliydi. Beni baltalıyordu. Durumu anlamıyordu. Aylar önce Sylvia'yı işe aldığım da McCoy işsiz kalmayı planlamamıştı ve kirli çamaşırlarını ortaya dökmüyordu. Annem ve babamın buna saygı duyması gerekirdi.

"Her şey kontrolüm altında anne."

Yüzü şüpheyile doluydu ama daha rahat duruyordu. "Hâlâ Stetson'ın evinde misin?"

"Kiralayacak bir ev bulana kadar."

"Shelly kayınvalidesinin satmayı düşündüğünü ama önce kiralamak istediğini söyledi."

Shelly şehir ofislerinde resepsiyon görevlisiydi. Annem onu yıllardır tanırdı, ben de Shelly'yi tanımaya başlamıştım ve onu şehirde görüyordum. Kayınvalidesi golf sahasının yanında şirin bir evi olan iyi insanlardı. Yine de evden atılıp annemin bana kalacak bir yer bulmasını bekleyemezdim. O ve babam Sylvia ve McCoy'la o şekilde yüzleştikten sonra olmazdı.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Dediğim gibi, ben her şeyi hallettim."

Annemin iç çekişi keskindi. Hayal kırıklığı gözlerinden okunuyordu. "Tamam o zaman. Sanırım toplantınıza dönmenize izin vereceğim."

"O iyi bir insan." Bunu iğnelemek için söylememiştim ama öyle anlaşıldı.

Annem kaskatı kesildi ve yüzünde incinmiş bir ifade belirdi. "Eminim öyledir." Otoparka doğru yürüdü ve ben dışarıda kaybolmuş küçük bir kız gibi kalakaldım. Aracının olup olmadığını görmek için bekledim ama evet, Range Rover park ettiğim yerin karşısındaki köşeye park etmişti.

İç çekerek, Sylvia ve annemin giydikleriyle tam bir tezat oluşturan yazlık kıyafetimin üzerinde ellerimi gezdirdim. Misafirimın yanına dönsem iyi olacaktı. Her şeyi hallettiğimi iddia ettiğime göre, bunu kanıtlamanın zamanı gelmişti.

McCoy

Lokantanın kapısını açık tuttum. Annem içeri girdi. İçeri girdiğimde, geçen günkü garson yanımdan geçti.

"Günaydın McCoy," dedi, Barron'lara yönelttiği hoş geldiniz bakışının aynısını bana da yöneltti. "Bugün sadece ikiniz mi varsınız?"

"Evet, sadece ben ve annem." Kahretsin, Sylvia demek istemiştim ama kasaba benim bir kayırmacılık bebeği olduğumu bilmiyor değildi ve şimdi muhtemelen taciz suçlamalarıyla karşı karşıya kaldığımı biliyorlardı. Ya da . Barronlar da kişisel işlerinin dışarıda olmasından en az benim kadar rahatsızdı. Lokantadaki hiç kimse bana farklı gözle bakmadı, sadece anneme hafif meraklı bakışlar fırlattılar.

"Hemen geliyorum." Garson kız mutfığa doğru koştu.

Annem bir kabin seçti ve içeri girmek için bastonunun üzerinde döndü ve bastonunu masanın altına sıkıştırdı. "Uçağım şu ana kadar zamanında kalktı ve Dickinson'a bir saat var. Ne şirin küçük bir kasaba. İnsanlar son petrol patlamasından bu yana gerçekten büyüdüğünü söylüyor."

Annemin Isla hakkında daha fazla fikir sahibi olmasını istiyordum, lanet olası bir kasaba hakkında değil. Dün Isla'yla tanıştıktan sonra bana söylediği tek şey, onun tatlı bir kız olduğu ve omuzlarının üzerinde iyi bir kafaya sahip olduğuydu. Sonra annem seyahatten sonra dinlenmek istemişti.

"Oraya hiç gitmedim," dedim, dışarı çıktığımda kahvaltıda hep aynı şeyi yediğim için menüyü atlayarak.

"Yapmalısın." Okuyucularını taktı, menüye göz gezdirdi, sonra içini çekti ve gözlüklerini kaldırdı. "Lorraine ile konuşuyordum. Springs'teki proje daha fazla pürüzle karşılaşmış."

"Eminim buraya gelip en azından başlamamızı sağlayabilir?" Lorraine'in incelemesi olmadan planlama açısından durma noktasındaydık. Binanın neleri kaldırabileceğini bilmeden ancak bir yere kadar gidebilirdim.

"Peki ya Deagan? O iyi biri." Yeni mezun bir mühendis ama yetkin olmasaydı annem onu işe almazdı. İki ay azımsanacak bir süre değildi. Isla sözleşmesinde belirtilen ilk tarihten önce durmamalıydı.

"Kuzey Dakota'da lisansı yok. Lorraine öyle. Buradaki üniversitelerden birinden mezun olmuş. Deagan'ı Springs'e gönderin."

Bana düz bir bakış attı. "Orlanlar ve onlara yeni adamı gönderemem."

En uzun süreli müşterilerinden biri olan Dev Orlan, Denver'da ilk bira fabrikasını kurmuş ve anneme büyük çıkışını yaşatmıştı. Başka müşteriler edindi, adam büyüdü ve şimdi başka bir şehre doğru genişliyordu. Ve muhtemelen daha fazlasını inşa edecekti. Annem onu üzme istemiyordu, bu diğer ekipleri geciktirmek ve değişiklik siparişleri almak anlamına gelse bile.

Ama o Dev'e hizmet ederken, Isla bir gölün ortasında dümensiz oturuyor, hiçbir yere gitmiyor ve para kazanmıyordu. "Affedilemez bir gecikme yaşıyorsun."

"O anlıyor. Dün bunun hakkında konuştuk." Ellerini kavuşturdu ve bana sert bir bakış attı. Tartışma bitti. "Annesiyle tanıştım."

"Nasıl bir şeydi?"

"Biraz soğuk ama annesinin Isla için neden endişelendiğini anlayabiliyorum."

Yorumundaki kabalığı beklemiyordum. Isla'yı annemin tam da bu yüzden endişelendiği konusunda uyarmamış mıydım? Isla çok nazık olamazdı. Yatıştırıcı politikacı rolü oynamak yerine kendini daha fazla savunmalıydı. Onu canlı canlı yerler.

Oysa birkaç yıldır marketin yöneticiliğini yapıyordu ve market büyümekten başka bir şey yapmamıştı. Kapsamlı bir iş planı ve şirketi için net bir vizyonu vardı.

"Ee," dedi annem düşüncelerime müdahale ederek, "burada ne kadar kalacaksın?"

Gitmeyi, kalmayı düşündüğümünden daha az düşünmüştüm. Gidecek başka bir yerim yoktu. "Odayı kartıma yükleyebilirim ve benzin parasını kişisel hesabımdan ödeyebilirim." Çalışmıyorken Isla'nın parasını emecek değildim. Uğruna çalıştığın her şeyi birinin sağmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Isla'nın bir vakıf aldığını biliyordum ve lisede ya da üniversitede çok fazla işi olduğundan şüpheliydim. Parayı kendisi için ama topluma fayda sağlayacak şekilde kullanıyordu.

"Bu basit yer seni etkiliyor mu?" diye masumca sordu ama annemi daha iyi tanıyordum. Belli etmeden merak ediyordu.

"Burada kimse beni tanımıyor." Isla'nın ailesi dışında. Karla. Carlton dün beni benzin istasyonunda gördü ve birkaç dakika sohbet ettik. Burada bir garson vardı. Adı neydi? Evet. Jocelyn. Muhtemelen o da karşılaştığım herkes gibi hikayemi biliyordu. Yine de hiçbiri bana farklı davranmadı. Aksine, daha da açıldılar ve ben buna aldırmadım. Sonlara doğru kendimi Nailer'inkiyle o kadar tamponlamıştım ki bağlantıları kaçırdığımı fark etmemiştim.

"Denver olmadığı kesin. Ya da Nashville." "Hayır, değil." Coal Haven lehine iki puan. "Ama bu tam olarak hayata devam etmek sayılmaz."

"Beni bir süre idare edecek kadar var."

Bilmiş bir bakışı vardı. Beni idare edecek kadar param vardı, daha fazlası değil. Yasal faturalar canımı sıkıyordu, anlaşma canımı yakmıştı ve ondan önce her şeyimi Nailer'ı büyütmek için harcamış, emekliliğimi feda etmişim. Yanlışlıkla zamanım olduğunu düşünmüştüm.

Jocelyn elinde su bardaklarıyla uğradı. Siparişimizi verdik. Aynı şeydi - ironik bir şekilde, mücverli Denver omleti. Annem bunları babam gitmeden önce yapardı ve Fergus'la evlendikten sonra dışarıda yemeye paramız yetmeye başladı.

"Diyelim ki proje kadar burada kaldınız ve kök salmaya karar verdiniz. Sonra ne olacak?"

"Kök salmıyorum. Burada bana göre bir şey yok." Reservoir Barrel bittiğinde ben de bitmişim ve arada ne yapacağımı ve nerede yapacağımı düşünmek için zamanım vardı.

"Çok sayıda yeni inşaat ihtiyacı var ve eyalet büyüyor. İnsanlar buraya akın etmeye devam edecek." Dirseklerini masanın üzerine yerleştirdi ve onlara yaslandı. "Yeniden başlayabilirsiniz."

"İmkânım yok." Ne inşa etmek istediğimin bir önemi yoktu, herhangi bir şey beni cezbetmiyordu. Tekrar bira üretip satmak istiyor muydum? Dürüst olmak gerekirse hayır. El yapımı biradan keyif aldım. Isla'nın coşkusuna tanıklık etmek hoşuma gitti, ama her şeyi yeniden yapmak? Hayır. Peki ya restoran tarafı? Kesinlikle olmaz. Tam bir baş ağrısıydı. Bir şeyler inşa etme fikri damarlarımda bir ateş yakıyordu ama son çivi de çakıldıktan sonra burada kalmamı sağlayacak şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

"Daha önce de yatırımcı bulmuştunuz. Sermayeyi artırdınız."

"Fergus hayattayken ve bağlantıları varken. Benim payımı satın alan adam bana karşı taciz suçlamasında bulunmadan önce

Nailer's."

"Bu halledildi."

"Bu da beni suçlu gibi gösterdi." Birikimlerimi tüketmekle birlikte.

"Herkes bunun nasıl işlediğini biliyor. Herkes Hannah'nın ki öyle olduğunu çok iyi biliyoruz."

"Ya da herkesi olabildiğince çabuk susturmak istediğimi düşünecekler." Başımı salladım. "Bak Coal Haven'da nasıl ifşa oldum. Bir dahaki sefere, beni işe almak isteyen kişi gerçek pisliği aramak için doğru yerleri biliyor olabilir." Isla bilmiyordu ve annem de bu bilgiyi vermemişti. Tedirginlik iştahımın bir kısmını kaçırdı. Teknik olarak annem profesyonelce davranmıştı ama içimdeki yanlışlık duygusu gitmemişti.

"Yani burada kalıp gecikmeyi mi bekleyeceksin?"

Omuz silktim. Kendi evimi bulmamı haklı çıkaracak kadar uzun bir zamanım olmamıştı ve anneminkiyle doğrudan rekabet edecek bir şirket kuracak değildim.

"Bu o mu?" Annem sessizce sordu. "Kim?"

Bana "*saçmalama*" der gibi baktı. "Gitmemenin sebebi Isla mı?"

"Bu uygunsuz olurdu." Onun havlulu görüntüsü kafamda yanıp tutuşurken küçümser bir ses çıkarmayı nasıl başardım, bilmiyordum.

Gözleri kısa süreliğine kısıldı ama Isla'nın benim gibi bitkin bir adama gitmeyeceğini ya da benim ilgilenmediğimi düşünmüş olmalıydı. Kız beni büyüledi, ama bu benim sorunumdu. Annem her ne sebeple olursa olsun geri çekildi, umurumda değildi.

"Neden burada bir bira fabrikası açmıyorsunuz?" diye sordu.

Bu fikre karşı direncim sarsılmadı ve bir bira fabrikası kuracağım son yer Isla'nın hayalinin tepesiydi. "Ve onunla rekabet mi edeceksin? Bu aptalca bir hareket olur."

"Coy." Başımı salladım ama beni susturmak için parmağını kaldırdı. "Ne zamandan beri rekabetin hayatta kalıp kalamayacağı konusunda endişeleniyorsun?"

Sözlerimi şekillendirirken bir an düşünmem gerekti, yani *Isla'ya bunu yapamamdan* fazlasını söylüyordum. Bir kere bu konuyu düşünmek bile ona pek çok açıdan hakaretti. Ama aynı zamanda güzel bir kızın duygularını incitmek istememekten daha iyi bir nedenim olmalıydı. İnsanlar dünyayı yerle bir ederken endişelenmemişlerdi ve ben de kalbim fark edemeyeceğim kadar yumuşadığı için fırsatların geçip gitmesine izin vermeyi reddediyordum.

"Nashville'de bir aç oluşturmak için çok çalıştım." Pek arkadaş canlısı biri değildim, bu yüzden bağlantılarım zanaat sevgisi ve karşılıklı saygı üzerine kurulmuştu. "Birbirimize rakip olsak da birbirimizi destekledik çünkü ne kadar çok insanı bira içmeye ve sosyalleşmeye gtrebilirsek o kadar çok müşterimiz oluyordu. Bahsettiğiniz şey bu değil."

Arkasına yaslandı, gözlerinde memnun bir parıltı vardı. "Tamam." "Beni test mi ediyordun?"

"Boşanma ve ardından gelen karmaşadan sonra oğlumdan geriye ne kadar kaldığından emin değildim. Ama sen hâlâ oradasın. Sana güveniyorum ve bu yüzden bu iş için en uygun kişinin sen olduğunu düşündüm."

Yemeğimiz teslim edildi. Jocelyn'e başımı salladım.

Annem dumanı tüten omletini kesti ama ben ne düşüneceğimi bilemeden bekledim. İçimdeki küçük ocuk annemin övgüleri karşısında gururlandı ama annemin beni hâlâ takdir ediyor olması Coal Haven'da hiçbir şey yapmadan oturmak istediğim anlamına gelmiyordu. "şimdi tek yapman gereken diğer doğru insanları işe almak."

Gözlerini devirdi. "Gecikmeler normaldir, Coy. Bunu sen de biliyorsun. Isla anlıyor."

Isla annesinin birden fazla hesapla uğraşmadığını, birine diğerinden daha fazla öncelik verdiğini ve Isla'nın saf doğasını manipüle ettiğini bilmiyordu. Annemin reklamlarının temeli McDaniel Müteahhitlik'in çalışabileceği tüm eyaletlerdi, ama işte buradaydık, suda lmştk.

Buna katılmıyordum ama annem dn Isla ile görüşmüştü ve onun iş anlayışına kendiminkinden daha çok güveniyordum. Bu noktada, eşi ya da güvendiği en iyi arkadaşi tarafından kovulmayan herkes benden daha iyi durumdaydı. Ama her ihtimale karşi Coal Haven'da kalacak ve hayatımda yapacak bir şeyler bulmaya alışacaktım.

On

Isla

Sylvia'nın şehre gelişinden bu yana dört hafta geçmişti ve ben lanet olası bir ev satın almıştım. Annem bana iş arkadaşının kayınvalidesinin kiralık evle ilgili bilgilerini göndermişti. Aynı zamanda, yükseltilmiş bahçeden kaldırıma çıkan ön basamakları yıkılmış, sürekli ıslak bodrumundan küf kokusu yayılan ve ya gizli bir kamera yerleştireceğinden ya da günün istediği saatinde girebileceğine karar vereceğinden endişe ettiğim bir ev sahibi olan kiralık bir evi kontrol ediyordum. Bundan sonra kiralamamaya karar verdim. Vasatın altında bir yaşam alanı için başkalarının cüzdanına para pompalamayacaktım.

Üç yatak odası, bir banyosu ve bitmemiş bir bodrumu olan oldukça ucuz, köhne, çiftlik tarzı bir evi yeni kapattım. Bir şeyleri değiştirebileceğimi düşünecek kadar HGTV izlememiştim ama ne yaparsam yapayım değeri artacaktı ve McDaniel Contractors'ın restorasyonun fiziksel aşamalarına başlamasını beklediğim için durma noktasındaydım.

Zamanımı değerlendirmek için bir şeyler yapmam gerekiyordu ama çalışabileceğim çok fazla iş yoktu. Görüştüğüm herkes dökümhane planlarını biliyordu ve son mayalama tankı kurulur kurulmaz başka bir işi bırakacağımdan şüpheleniyordu. Ki öyle de olacaktı. Bu ev başka bir gelir kapısı olacaktı.

Müfettiş büyük yapısal sorunlar bulmamıştı ve ben de duvarları sökmeyi ya da dolapları söküp yeni dolaplar takmayı planlamıyordum. Ben bir partiydim.

boyundan büyük bir işe kalkışıp kalkışmadığını merak eden biriydi. İki yüz bin doların altındaki küçük bir evin, yedi haneli rakamlara ulaşacak bir restorasyon ve bira fabrikası inşaatından daha fazla endişe yaratması komik.

Ama dökümhanede yaşamıyordum. Bu proje için uzmanlar tutmuştum. Hayatımda boyacılıktan başka bir şey yapmamıştım. Babamın evdeki ve çiftlikteki rastgele şeyleri tamir etmesine yardım ettiğim zamanlar seyrekti. Stetson'a her şeyi öğretmişti ve benimle kendini tekrar etmemeyi ve beceriksiz girişimlerime katlanmayı tercih etti.

Telefonumda bir mesaj çaldı. McCoy'un adını gördüğümde nabzım hızlandı. Annesi gittikten sonra, daha fazla kıyafet almak için Denver'a geri dönmüş, motele geri döneceğini ve evlerle uğraşmak istemediğini mırıldanmıştı. Gittiği günleri falan saymamıştım.

-Ama şehre döndüğünde, geri döndüğünü ve yine beş numaralı odada kaldığını bildirmek için bana mesaj atmaktan başka bir şey yapmamıştı.

İki haftadan fazla zaman geçmişti ve onu görmemiştim. Reservoir Barrel'de her ot biçişimde onu yakalamayı umuyordum. Yakalayamadığımda da kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim. Onunla ne konuşacaktım ki?

Bazı izinler için imzanıza ihtiyacım var. McCoy'un mesajı yüz yüze görüşmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

Alt dudağımı ısırarak gülümsememi engelledim. McCoy'u görmeyi dört gözle bekliyordum çünkü yalnızdım. Aynı numarayı ev konusunda da yapmış ve satın alma işlemini kendime saklamıştım. Annemle babamın muhtemelen *fikirleri* olacaktı ama onlarla uğraşmaya hazır değildim. Lyric ve ben birkaç hafta önce bir kez dışarı çıkmayı planlamıştık ama Rina hasta olduğu için Lyric iptal etmek zorunda kaldı. Sonra o ve Stetson bir hafta sonu için şehir dışına gittiler ve ondan sonra Lyric iş yerinde yetismeye çalışıyor ve iş arkadaşlarının tatillerini karşılamak için biraz fazla mesai yapıyordu.

Liam henüz birlikte çalışma konusunda bana geri dönmemişti ve diğer kuzenlerim ve eşleri de aileleriyle meşguldü. Nora bile yüksek lisans derecesi için yaz okulunda ders alıyordu ve Aspen ailevi acil durumlar için birkaç kez Kansas City'ye geri dönmüştü. Bu yüzden uzun geceleri kulübede tek başıma, iskelede oturup planlarımı yazarak geçiriyordum.

McCoy bunu ilk bilen kişi olabilir. Rezervuar Fıçısı'nın adını duyurmakla güzel bir paralellik. Mühendis yakında burada olacaktı ve McCoy'la daha fazla birlikte çalışacaktık. Geçen seferki gibi cevap vermezsem beni nerede bulacağını biliyor olmalı. Artık bikinili olmayacaktım.

Kabin ama soyulan Masonite dış cepheyi yeniden boyamak için dirsek derinliğinde. Ya da bir kapıyı değiştirmek. Ya da daha önce hiç yapmadığım şeyler.

Daha sonra yapmayı planladığım bahçe işleri için terli kıyafetler yerine kaşkorse ve keten şort giydiğime şükrederek ona adresi verdim. İçeri girmeliydim ama bunun yerine bekledim. İmzayı atana kadar kendimi bunaltmaya ve beynimi NEDEN BUNU YAPABİLECEĞİNİ DÜŞÜNDÜN sorularıyla sıkıştırmaya gerek yoktu.

Aynı beyaz iş pikabıyla geldi ve indi. Gözlerini kısarak eve baktı ve ben de onu içime çektim. Standart McCoy giysileri içindeydi; üzerinde Nashville'deki bir bira dükkânına ait olduğu anlaşılan ama Nailer's'a ait olmayan bir logo bulunan soluk bir tişört giymişti. Üzerinde eski mekânının amblemi olan bir şeye sahip olduğundan şüpheliydim. Yıpranmış kot pantolonu ve atletik ayakkabıları onun sert, işçi görünümünü tamamlıyordu. Görünüşe göre oldukça hoşlandığım bir şeydi.

"Mavi yok mu?"

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü. Saçımın uçlarına dokundum. "Rengi soldu. Başka bir renge karar vermedim." Annemin onaylamaması olmasaydı, isyan etmekle o kadar ilgilenmezdim.

"Kiraladığın yer burası mı?" diye sordu ve saçlarını geriye doğru itti. Denver'da her ne yaptırdıysa saçını kestirmemişti.

"Aslında ben satın aldım."

Başını sallamadan önce kaşlarını hafifçe kaldırdı ve kollarını kavuşturarak yanımda durdu. "Taşındın mı?"

Hareket edecek fazla bir şeyim yoktu. "Henüz değil. Daha bu sabah kapattım." Anahtarları şingırdattım. Sinirlerim de aynı sesi çıkarıyordu. Heyecanlı olmak istiyordum ama burada yaşamak zorundaydım. Eğer evimde başarısız olursam, bu benim hakkımda ne söylerdi? "Biraz boş vaktim olduğu için burayı tamir edip ne kadara satabileceğime bakabilirim diye düşündüm. Ya da belki kiraya veririm. Kasabaya fabrikalardan birinde çalışan ve ev ararken kalacak bir yer isteyen yeterince aile geliyor."

"Şimdi de emlak işine mi giriyorsun?"

Ses tonundan bunun iyi mi kötü mü olduğunu anlayamadım. Konsantre olabildiğim tek şey, etrafımı saran odunsu narenciye kokusuyla tekrar onun yanında olmanın ne kadar güzel olduğuydu. "Sanırım öyleyim."

"Peki, bana bir tur attır."

Resmi olarak benim olduğu için henüz içeri bile girmemiştim. "Sen benim ilk misafirimsin."

Gözlerinin kenarları keyifle kırıştı. "Bunu da mı gizlice yaptın?"

"Stetson ve Lyric'e söyledim." Söylemedim ama McCoy gittikten sonra onlara mesaj atmıştım. McCoy babamla tanışmıştı. Satışı da tamamen kendi başıma yaptığımı itiraf etmekten korkmamalıydım. Muhtemelen beni herkesten daha iyi anlayacaktı ama sahibi olmak hakkında hiçbir şey bilmediğim bir evle karşı karşıya kaldığım için bunu kendime saklamıştım.

"İsla, kendi işini yapmaya kararlısın."

Kapıya doğru ilerlemeye başladım, her adımda daha da güvensizleşiyordum. İçeriye gördüğünde, hızlı bir boya işinin satıştan fazladan altı rakam kazandıracağını düşünen küçük bir kız olduğumu düşünecekti. "Bunun kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Çalışırken burada mı yaşıyorsun?" Başımı salladığımda, "Hayır, eğer bunu yapacak paran varsa akıllıca bir plan. Hiçbir şey olmasa bile, yaşayacak bir yerin olur."

Kapının kilidini açtım ve derin bir nefes aldım. Onun teyidi itiraf etmek istediğimden daha fazla yardımcı oldu. "Kamyonette yeni kapı kolları ve sürgüler var. Önce bunları yapacak, sonra da eşyalarımı kulübeden taşıyacaktım." Kamyoneti yüklememiştim. Sanki satışa uğursuzluk getirmek ya da ailemi çok parayla düşüncesizce bir şey yaptığım konusunda uyarmak istemiyormuşum gibi, hayatıma normal bir şekilde devam ettim.

İçerideki bayat hava endişelerimi azaltmadı. Eski, keçeleşmiş halı duvardan duvara uzanıyordu. Oturma odasının bir tarafındaki duvar kâğıdı, sökülmesinin zor olacağını vaat ediyordu ama banyodaki duvar kâğıdının disko görünümüne ya da mutfakta asılı olanın lekelerine sahip değildi. Yatak odalarının hepsi duvar kağıdıydı. Her yerde duvar kağıdı vardı.

McCoy girebilsin diye kenara çekildim. "Yaşlı bir çift yıllarca buranın sahibi olmuş. Kocasını bir süre önce vefat etti ve karısı güncellemeleri ve onarımları takip edemedi. Çocukları sonunda onu Sioux Falls'ta kendilerine yakın bir yere taşınmaya ikna etmişler. Sanırım çoğunlukla kozmetik güncellemeler yapılmış."

"Bu iyi." Oturma odasında dolaştı ve mutfakla arasındaki duvara vurdu. "Yemek odası yok mu?"

"Hayır, daha çok uzun bir mutfak gibi. Buradayken fermantasyon şişelerim için bu alanı kullanabileceğimi düşündüm. Büyük bir yemek odasına ihtiyacım olmayacak." Evim yenileme aşamasındayken büyük gruplar ağırlayacak değildim. Ve evde mayalamak için sırayı kaynatacak bir ocağa ihtiyacım vardı.

Mutfağın girişine oturdu ve bir ileri bir geri baktı. Bir sonraki sorusunun ne olacağını biliyordum. "Açacak mısın?"

"Duvar yük taşıyor." Rattler'ın sahiplerinden birinin eşi benim emlakçımdı. Tenielle şu anda şehrin diğer yakasında bir ev üzerinde çalıştığı için evi kendisi çevirmek istememişti. Fikirlerini benimle paylaşmıştı ve belki de ona emlakçım olması için para ödediğimden, onun tavsiyelerini almak farklı bir etki yaratmıştı. Sanki iş arkadaşımıyız gibi hissetmiştim. Kendi başına tadilat yapmaya başladığında benim yaşımdaydı ve ciddiye alınma konusunda kendi zorluklarıyla yüzleşmişti.

"Sen açabilirsin." Arkasındaki kapı çerçevesine vurdu. "Bu duvarı inşa edin ve aletleri bitişikteki duvara taşıyın. Burayı gerçekten aydınlatır."

"Evet, ama o zaman birini tutmam gerekirdi. Önemli olan masraflarımı en aza indirmektir. Çok gerekli olmadıkça her şeyi kendim yapacaktım." "Yeniden satıştan en fazla parayı kazanmak istiyorsanız bu duvar."

Onun için kolaydı belki. Kaç tane duvar sökmüştü? Birine zamanı ve işi için ödeme yapmak zorunda kalsaydım, yeniden satış değerini kaybedebilirdim, ama açık davranıyordu ve küçümsemiyordu. Sanki bunu yapabilirmişim ya da nasıl yaptıracağımı bulabilirmişim gibi konuştu. Bunu fark ettiğimde ilk söylediğim kişinin o olmasına sevindim. "Biraz piyasa araştırması yapmam gerekecek. Ne kadara mal olur ve satışa ne kadar eklenir."

Kehribar rengi bakışları, kendi başıma bir cumbaya dönüştürebileceğimden emin olmadığım resimli pencereden içeri süzülen güneşle daha da parlaklaşmıştı. Tadilatçı olmaya niyetim yoktu ama paramı büyütmeye çalışmadan da oturamazdım.

"," dedi. "Bodrum bir yer?" "Merdivenler mutfağın içinden geçiyor."

Alt katta, temiz bir mağara bulmuş bir çocuk gibi dolaştı. Beton duvarlar serinlik yayıyordu. Temiz ve kuruydu ve eski bir ev alırken en büyük endişem buydu. Duvarlarda benim yaşımdan daha uzun süredir var olan birkaç kılcal çatlak dışında bodrum gerçekten iyi durumdaydı.

"Lütfen bana en azından bodrumu bitireceğini söyle?" İlham perisi tarafından kutsanmış bir tuvale bakan usta bir ressam gibi bakıyordu. Heyecanını gördüm, sanki nihai sonuç gözünün önünden akıp gidiyordu.

"Bunu kesinlikle tek başıma yapamam ama bu, değerlendirmem gereken şeyin bir parçası."

Büyük pencereler olmadan bakışları daha karanlık, daha derinliksizdi ve yüksek sesle ama söylenmeden "*O zaman burada ne yapmayı planlıyorsun?*" diye soruyordu.

"Evi gördüğümde yeniden satışta para kaybetmeyeceğimi biliyordum ve Coal Haven'dan ayrılmayacağım için satıcı piyasasını bekleyecek zamanım var. Kendim yapabileceğim her türlü küçük iyileştirme kâr marjını artıracaktır. Duvarları yıkmadım ya da inşa etmedim, bu yüzden daha kolay iyileştirmelere odaklanıyorum."

Başını salladı ama bakışları mesafeliydi, sanki akıllı çoktan odanın dışına çıkmış gibiydi. "Burada çalışan bir su tesisatı var mı?"

"Bir çamaşır odası var ve çamaşır makinesi ile kurutma makinesini bırakmışlar. Orada bir tezgahтан başka bir şey yok."

Bakışları keskinleşti. "Bir lavabo var mı?"

"Evet. Neden?"

Başını salladı ve yüzünde eğlenen bir ifadeyle çamaşır odasını aramaya başladı. Belli belirsiz yumuşatıcı kokan odanın ortasında durup kollarını uzattı ve bana sorgulayan bir bakış attı.

"Kayboldum." Ama onun iyimserliği içimde dolaşan endişeyi hafifletti.

Kollarını indirdi ama dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İsla. Beni öldürüyorsun. Görmüyor musun?"

"Hayır," dedim gülerek, neye varmaya çalıştığından tamamen habersiz bir şekilde.

"Burası sizin hazırlık odanız. Sürahileri taşımak ve doldurmak için geniş bir alana sahipsiniz ve hatta dökülenler için yer süzgecini kullanabilirsiniz."

"Ama soba yok."

"Sadece şıra kaynatıyorsun. Davlumbaza ya da fırına ihtiyacın yok. Tezgah üstü bir ocak alın. Sıcak bir tabak bile işe yarayabilir." Bu kadar basit olabilir mi? Sanki ben yüksek sesle konuşmuşum gibi cevap verdi. "Ticari bir mutfığa ihtiyacınız yok, sadece temiz tutabileceğiniz bir yer."

Zihnimde süreci haritalandırarak yavaş bir daire çizdim. Bunu tamamen görebiliyordum. Hoşuma giden bir hobi, daha önce hiç denemediğim şeylerle uğraşırken nasıl yapılacağını bildiğim bir şeyi yapabilecektim - duvar kağıdını sıyırmak, halıyı değiştirmek ve yeni bir lavabo ve tuvalet kurmak.

"Önce bira üretim ekipmanımı taşıyacağım. Oturacak yerimin olmaması umurumda değil." Kıkırdamaya başladım ve küçük bir dans yaptım. "Aman Tanrım, McCoy. Son bir aydır ne kadar sinirli olduğumun farkında mısın? Benim

Hayaller durma noktasında ama mühendisin nihayet Coal Haven'a varışını kutlamak için zamanında bir parti hazırlayabilirim."

Sırtışı bozuldu ve yüzüne bir gölge düştü ama gecikmeye neden olan o değildi. "Evet, beklemek berbat."

"Çok kötü." Hafif ruh halim ölmeyi reddetti. "Bahse girerim kasabada yemek pişirmek için taşınabilir bir şeyler bile bulabilirim, çünkü çok fazla kampçı geliyor. Sadece eşyalarımı taşımak için zamana ihtiyacım var. Bu hafta sonu bir parti hazırlamama yardım etmek ister misin?"

Teklif elimden kaçtı, ancak tadımımızdan sonra, en basit ev yapımı demleme sırasında deneyimini iş başında görmek istedim. Verdiği ipuçları nelerdi? Zaman içinde öğrendiği püf noktaları var mıydı? Çalışırken hala huysuz muydu, yoksa gevşemiş miydi - sevdiği bir şeyi yaparken gözlerindeki umutsuzluk kayboluyor muydu?

Sorularımın cevaplanma şansı yoktu. Yüz ifadesi bodrum duvarlarından daha az çizgiyle sertleşti. "Hayır."

İlk baştaki incinmişliğim endişeye dönüştü. Onu aşağılamış mıydım? Üç eyalete daha dağıtımı olan büyük bir yer işletiyordu. Neden benimle bir bodrum katında oyun oynamak istesin ki? "Tamam. O zaman tadım testi için seni arayacağım."

"İmzalaman gereken kağıtlar var." Etrafımda dolandı ve merdivenlerde ağır ayak sesleri duyuldu.

Kağıtlar. Gelme sebebi. Benimle dalga geçmek için değil. Son birkaç haftadır nasıl olduğumu sormamak için. Ve Denver'a dönmenin nasıl bir şey olduğunu konuşmak için değil.

İlişkimizin ne olduğunu bildiğimden emin olmuştu ve ben bir unutmuşum. Aynı hatayı tekrar yapmayacaktım.

* * *

Gerçek bir işimin olmamasının bir avantajı da mesai saatleri dışında markete gidebilmemdi. Dezavantajı ise yaz olması ve öğretmenlerin de aynı anda alışveriş yapıyor olabilmesiydi. Çiftçiler için de aynı şey geçerli. Kennedy gibi öğretmenler ve kuzenim Archer'ın karısı Laney gibi çiftçiler.

Artık kendim stoklamak zorunda olduğum için biram için baharatları incelemek için durmuşum ve köşede sohbet eden tanıdık sesler duydum.

"Kulağa harika geliyor," dedi Laney. "Saat kaçta?"

"Ne zaman istersen gelebilirsin ama Liam ızgarayı beş gibi yakmayı düşünüyor. Böylece çocuklar yemek yiyebilir ve etrafta koşuşturabilirler."

"Mükemmel. Bir şey getirmemi ister misin?"

"Ne içmek istersen ve belki bir de tatlı? Holden ve Emery bütün çocukları getiriyor."

"Usulünce uyarıldım." Laney güldü. "Bir çocuk ordusunu beslemeye yetecek kadar şekerleme."

Stetson'a ne dersin?"

"Oh, evet. Lyric az önce bana geri döndü ve gelebileceklerini söyledi. Eminim Nora da uğrayacaktır. Çocuklarla oynamayı çok seviyor."

Stetson ve Lyric'in isimlerini duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Onlar için mutluydum ama bu herkes için geçerliydi. Ama ben.

"Harika." Laney'nin coşkusu incinmiş duygularımı zımpara kağıdı gibi sert bir şekilde sıyırdı. O ve Kennedy eskiden hiç anlaşılamazlardı. Laney Derek'in cenazesine bile gitmemişti. Koşullarını bilmiyordum ama artık Kennedy'nin en iyi arkadaşı ve ailenin bir parçasıydı. Ve ben öyle olduğumdan emin değildim. "Sabırsızlanıyorum. Bu Barron yaz partileri efsanevi olacak."

Bitiriyorlardı. Beni gizlice dinlerken yakalamalarına izin veremezdim. Onlar konuşmalarını bitirmeden önce köşeyi dönüp bir sonraki koridorda güvenli bir şekilde sıkışacağımı umarak diğer yöne doğru acele ettim.

Kardeşim ve tüm kuzenlerin bir araya geldiği bir toplantı. Sanki bir daveti kaçırmışım gibi telefonumu kontrol ettim. Yok, yok. Hiçbir şey yoktu.

Boğazımın arkası yandı ama gözyaşlarımın birikmesine izin vermedim. İlk kez mutfagımı eşyalarımınla doldurmak için çıktığım bir market gezisi nasıl olur da yazın en kötü gününe dönüşebilirdi? Ailem beni evden attığında hiç bu kadar yıkılmamıştım.

Alışveriş gezimi tamamladım. Yiyeceklerimi ve mayamı yapmak ve bir parti mayalamaya başlamak için ihtiyacım olan malzemeleri almıştım. Otomatik ödemede, Kennedy'nin sesi içeri girdiğinde banka kartımı bana borcu varmış gibi okuyucuya yerleştirmiştim.

"Selam, Isla."

Tüm parti planlarını duyduğumu ve ağlamamaya çalıştığımı belli etmeyecek bir gülümseme takındım. "Hey, Kennedy." Mağazadan hiç bir zaman bir alışveriş sepetinden daha fazlasıyla ayrılmamıştım. Kennedy'nin sepeti mısır gevreği, meyve, sebze ve ikizleri bir yıl boyunca beslemeye yetecek kadar atıştırılabilir yiyeceklerle doluydu. Böyle bir sepet ona ne kadar yeterdi? Yoksa çoğu parti için miydi?

Koridorun sonunda durdu. "Oh, hey, biliyor musun, yarın akşam bir araya geliyoruz. Sadece biraz ızgara ve çim oyunları."

Bize katılmak ister misin?"

Kesin *evet cevabım* boğazımda düğümlendi. Gitmek istiyordum ve konuşmalarına kulak misafiri olmasaydım evet diyecektim. Beni fırın reyonundan kaçarken görmüş müydü? Bu bir suçluluk daveti miydi? Yoksa beni görüp gafletini fark edene kadar hiç düşünmemiş miydi? İki cevap da bana yardımcı olmadı.

Gururları olmayan bir Barron neydi ki? "Yarın akşam mı? Üzgünüm, hâlâ yeni evime yerleşmeye çalışıyorum."

Sırıttı ve yumuşak, kahverengi gözlerinde parlayan gerçek heyecandan başka bir şey yoktu. "Bu inanılmaz. Tebrikler. Hangi evi satın aldınız?"

Samimiyeti, sanki son bir aydır tek kişilik bir parti olmak beni rahatsız etmiyormuş gibi doğal görünme çabama yardımcı oldu. "Millerlar eskiden orada mı yaşıyordu? Parkın yanında, en uçtaki ağaçların arasına sıkışmış."

"Oh, tamam. Burayı biliyorum. Bu harika. Tebrikler."

"Teşekkürler."

Bana küçük bir el salladı ve arabasını başka bir kasaya doğru itti. Çantamı aldım ve hızla mağazadan çıktım. Arabamda, ön camdan dışarı baktım. Doğru şeyi mi yapmıştım? Ya parti son dakikaya kaldıysa? Ya her zamanki davetlilerinden biri olmadığım için beni düşünmedilerse ama beni görünce ziyaret ettiğimi hatırladıysa? Yeğenlerim ve erkek kardeşimle konuşmuştum ve onları daha yakından tanımak istiyordum.

Telefonum çaldı ve yerimden sıçradım. Kontrol ettiğimde Liam'ın adı ekranda parladı.

Kennedy ona benimle karşılaştığını ve Liam'ın sorması gerektiğini düşündüğünü söylemiş miydi? Gideceğimi söylemeli miydim? "Alo?"

"İsla, selam. Seni arayıp yapılmasını istediğin iş hakkında konuşmak istedim."

En iyi yetişkin profesyonel sesimi kullanarak, sanki beni görebiliyormuş gibi başımı salladım. "Evet."

"Üzgünüm, yapamam. Yapacak çok işim var ve hala Hattie ile çalışıyorum, bu bana daha uygun. İlginize minnettarım."

İlgimi takdir etti, mesafeli ve profesyonel bir tonda konuştu. Kardeşimin benim yerimde çalışmasının bir şekilde aramızda olmayan bir ilişkiyi sembolize etmesini istemiştım ama o bunu sadece ilgi olarak gördü. "Oh, tamam. Hayır, anlıyorum."

"Çocuklarla ve işle uğraşıyorum ve hurdacılık yapıyorum. Hepsi için tutarlı bir görünüm istiyorsunuz. Bazen tabureleri getirip değiştirebiliyorum, böylece uyumlu bir takım oluyorlar ama bu ara sıra oluyor ve garaj satışlarından ve ikinci el mağazalarından bulabildiklerime dayanıyor. Yapacağım herhangi bir şey muhtemelen diğer çalışmalarınızdan farklı olacaktır."

Estetiği farklılığa uyacak şekilde planlamıştım. Kafamdaki resim çok netti ve şimdi çözülüyordu. "Hayır, anlıyorum. Özel iş aldığınız için düşündüm..."

"Küçük projeler ve bir fikir istiyorlar, ben de ona bir yorum getiriyorum. Yapabileceğimden fazlasını istiyorsun. Üzgünüm, Isla."

Ben de profesyonel olarak ayrılabilirim. "Haber verdiğin için teşekkürler." "Bira fabrikasında iyi şanslar. Nasıl gidiyor?"

Öyle değildi. "Biliyorsun, ilerliyor. Orada burada birkaç pürüz var." *Hiçbir şey olmuyor* diye bağırarak istediğimde son bir aydır standart cevabım buydu. Gecikmelere hazırlıklıydım - bu yüzden kendim proje yöneticisi olmak yerine bir şirket tutmuştum, ancak Reservoir Barrel gecikmeler yaşamaya başlayacak aşamada bile olmamalıydı.

"İyi gittiğine sevindim. Hey, ciddiym. Bana bu fikri sunduğun için teşekkürler." Cevabım odun gibi geldi. "Bir şey değil."

"Kennedy yakında evde olacak. Gitsem iyi olacak."

Karısı otoparkın karşısındaydı ve Liam'la konuştuğumdan habersizdi. Beni geri çevirmek için arayacağını biliyor muydu?

Telefonu kapattıktan sonra pikabıma oturdum. Temmuz ayının ortasıydı ve kabin sıcaktı. Göğüslerimin arasından ter damlaları süzülüyordu ama Kennedy yiyeceklerini yükleyip uzaklaşana kadar motoru çalıştırmadım.

Kasabayı ailem kurmuştu. Coal Haven'da doğup büyümüştüm ama büyürken kendimi kenar mahallede gibi hissediyordum. Liam'ın etrafında çatışmalar vardı, ailem ve diğerleri arasında sorunlar vardı ve ben kendime ait bir yer bulamamıştım.

Tam da o noktada inşaat yapıyor olmam hiç de şaşırtıcı değildi. Sadece benim kadar boş ve yalnız duruyordu.

Nefes alarak gözlerimi kapattım. Petrol param hâlâ yanımdaydı. Binanın satın alınması beklendiği kadar pahalıya mal olmamıştı. Önceki sahibi onu elden çıkarmak istemişti. Hiçbir iş yapılmadığı için, McCoy'un zamanı ve ciddi olduğumu gösteren ilk ön ücretler dışında hiçbir şey ödememiştim. McDaniel Contractors ile anlaşmayı imzalamadan önce param olduğunu zaten kanıtlamıştım.

Bir evim vardı. İnşaat için ayırmadığım fonlar biraz daha azaldı. Her iki satın alma da hayatımın kontrolünün bende olduğunu gösterdi. Belki de bu gece dışarı çıkmalıyım.

Başparmağım Lyric'e mesaj göndermek için ekranın üzerindeydi. Çalışıyordu ve ... Şu anda onunla konuşmak istemiyordum. Hazırlanması gereken bir aile partisi vardı.

Arkadaşım için mutluydum. O da benim gibi yalnız büyümüştü. Ama ben de onun hayatının dikiz aynasında duruyordum.

Bu sefer gözlerimden yaşlar süzüldü. Burnumu çektim. Lyric'le canımı sıkın şey hakkında konuşabilecek gibi değildim. Bunu düşünmek bile yeterince acınası hissettiriyordu. Ve belki biraz da aile toplantılarında benim yerimi almaya çalışıyormuş gibi.

Kimi arayabilirim?

McCoy'dan benimle birlikte su kaynatmasını istediğimde neredeyse evden kaçacaktı, yani dışarıdaydı. McCoy'un evden çıkış şekli, dükkânda duyduklarım ve Liam'ın araması arasında eve gidip yüzümü yastığıma gömmek istedim... gerçek mobilya alana kadar satın aldığım plastik şişme yatağa. Boya yaparken ve halıyı değiştirirken iskeleti ve şilteyi taşımak istemiyordum ama şişme yatak geçici bir his veriyordu.

Eve gitmek beni daha iyi hissettirmeyecekti. Benimle akraba olmayan ve gerçekten takılmak isteyebilecek kim vardı?

Aklıma Aspen geldi. Kendimi vazgeçiremeden ona mesaj attım. **Akşam yemeği için Rattler'da buluşup 1890'ların çiftliğindeymişiz gibi bira içmek ister misin?**

Cevabı anında geldi ve keyfimi yerine getirdi. **Dang! Yapamam. KC'ye bir yolculuk daha.**

Tabii ki. Herkesin bir hayatı vardı. **Özür dilerim. Umarım her şey .**

Benim için de. Yine de davet için teşekkürler.

İç çekerek telefonumu yolcu koltuğuna, yiyeceklerimin yanına fırlattım. Bu berbattı.

Baharatlarım ve bir evim vardı. Bira yapma ve iyi vakit geçirme zamanı. Ağla.

On bir

MCCOY

Lokantaya girdiğimde kahve kokusu üzerime sinmişti. Bir müşterinin hesabını tutan Jocelyn'e başımla işaret ederek açık bir kabine yöneldim. Diğer sabahlar burada gördüğüm birkaç adam başlarını bana doğru eğdi. Oturduğum yerin önünden geçip gittiklerinde hava durumu ya da başka bir şey hakkında yorum yapmaktan fazlasını yapmamıştım ama aşinalık vardı.

Jocelyn bir su getirdi. "Aynı mı?"

"Evet, hanımefendi." Gülümseyerek aceleyle çıktı.

Resmen müdavimi olmuştum. Rattler'a tek başıma gitmeye cesaret edememiştım. Isla'yla karşılaşma ihtimalim çok yüksekti.

Bana çıkma teklif etmemişti. Bana asılmamıştı. Bu hobi onu çok heyecanlandırmıştı ve benim de tutkum olduğu için beni de bu eğlenceye davet etmişti. Bira yapımından kaçıp kaçmadığımı hâlâ .

-Ya da Isla.

Dans edişi ve ellerini çırpış. Bir erkek, lavabosu ve tezgahı olan bir bodrumun olanaklarına işaret etmek yerine ona paha biçilmez bir aile yadigarı hediye ettiğimi düşünürdü. O kadar mutlu olmuştu ki, bir an için ben de kendime pay çıkarmıştım. Birkaç dakika boyunca ona bunu göstermekten ve tepkisini görmekten, yüzündeki sevinci izlemekten keyif almıştım. Minnettarlığını.

Osmoz tam olarak etkisini göstermişti. Onun mutluluğu benim mutluluğum olmuştu ve kendimi neye bulaştırdığımla ilgili bir gelecekle yüzleşmek yerine iyi bir şeyden emin olmanın ne anlama geldiğini biliyordum.

Ve ayrıldım. Nedenini anlayamıyordum, sürece dahil olmak istemiyordum. "*Bunu bana karşı ne zaman kullanacak?*" gibi sorularla içten içe paniklerken, bildiklerimi ona öğretebilirmişim gibi bana bakmasını istemiyordum. *Ona anlattıklarımı nasıl alıp her şeyi benden çalabilir?* Ve en kötü soru: *Onu sadece aşağı çekeceğimi ne zaman anlayacak?*

Uzun boylu, siyah saçlı bir adam pencerenin önünden geçti. Geçerken sokaktan geçen birine el salladı. Bir saniye sonra kapı açıldı. Liam pencerenin önünden geçip kasketinin kenarını bana doğru eğene kadar onu unutmuştum.

Sonra bir baktım, diğer adamla birlikte kabinin yanındaydı. "Günaydın, McCoy."

"Liam," diye selamladım.

"Bu Archer Barron, Isla'nın kuzeni." Adamın elini sıkarken Liam, "Isla cevabımı nasıl karşıladı?" diye sordu.

"Ne yanıtı?"

Gözlerinde şaşkınlık parladı. Etrafına bakındı. "Size katılmamızın sakıncası var mı?"

Başımı salladım. "Barrons'ın kabinin diğer tarafında görünmesi burada bir şey gibi görünüyor."

Archer kıkırdadı. "Buna alışırsın."

Hayal bile edemezdim. Nashville'de tanıdığım insanları toplum içinde gördüğümde, konuşmak istedikleri kişi Hannah'ydı. Denver'da insanlar babamdan uzak duruyordu. Annem ve Fergus gerçek arkadaşlar değil, bağlantılar kuran işkoliklerdi.

Liam'a baktım, sessizce devam etmesi için onu teşvik ediyordum.

"Pas geçmek zorundaydım," dedi. "Bu çok büyük bir proje. Yılın geri kalanı için çalışma programımın çıkmasını beklemek zorundaydım ve gelecek yıl da aynı olacak ve kendimi adayamadım."

Anlaşılabilir. Isla muhtemelen hayal kırıklığına uğramıştı ama belgeleri imzaladıktan sonra kaçtığımdan beri geçen bir hafta içinde hiçbir şey söylememişti. "Bundan bahsetmedi. Gecikme için biraz zorunlu bir bekleme aşamasındayız."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Kennedy ve ben Isla'yla konuştuğumuzda her şeyin gittiğini söyledi." Sonra ellerini kasketinin kenarına doladı ve

kıkırdadı. "Boş . Bize işini anlatacak değil ya." "Kişisel bir şey değil. Kasabada nasıl görüldüğünün farkında."

Liam ve Archer birbirlerine baktılar. "Nasıl?" Liam sordu.

Coal Haven'dan olmadığım çok açıktı. "Eğer Reservoir Barrel çok başarılı olursa, insanlar ne düşünecek? Dürüst olmak gerekirse, ne düşünürler?"

Cevap veren Archer oldu. "Bunu ailesinin yaptığını söyledi." Liam omuz silkerek, "*Öyle değil mi?*" der gibiydi.

Jocelyn'in çocukların sularını bırakmasını ve siparişlerini almasını bekledim - ki bunu zaten biliyordu. "Peki ya başarısız olursa, ne düşünecekler? Aynı acımasız dürüstlük."

Liam gözlerini pencereden dışarı dikti ama cevap verdi. "Tabii ki başarısız olduğunu iddia edecekler. Isla hiçbir şey bilmeyen, korunaklı bir kız. O yüzden biri sorduğunda, ne olursa olsun 'iyi' diyecektir."

"Aynen öyle. Ama size yaklaştığında, bunun nedeni yaptığınız işe hayran olmasıydı. Aranızdaki geçmişi bilmiyorum" -bakışlarım Archer'a kaydı- "siz içiniz, ama siz bir hayır projesi değildiniz."

"Öyle olduğumu düşünmemiştim." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Tamam, belki biraz. Acaba geçen Cumartesi gecesi bu yüzden mi gelmedi?"

"Geçen cumartesi neydi?" Televizyon izlediğim sıkıcı bir geceden başka. Bir olta alıp göle gitmeyi bile düşünmüştüm. Balık tutmayı sevmezdim. Babamın bağırdığı, her şeyi yanlış yaptığımı iddia ettiği ve beni orada bırakmakla tehdit ederek kamyonete doğru tepindiği bir başka baba-oğul aktivitesi olmuştu. Fergus balık tutmazdı; çalışır ve bira yapardı. Ben de çalıştım ve bira yaptım. Ama Isla ben değildim. Başka ne yapıyordu ki?

"Kennedy ve ben hızlı bir aile ızgara gecesi planladık. Isla'yı davet ettiğini söyledi ama Isla'nın yeni evinde planları vardı."

Evin bir sürü işe ihtiyacı vardı, ama Isla'nın daveti geri çevirdiğini göremiyordum. Liam'dan onunla çalışmasını istemek için kendini ortaya atmıştı. Ama Liam onu geri çevirirse ne hissederd?

Jocelyn tabağımı önüme bıraktı, dumanı tüten bir omletle doluydu ve ben bununla uğraşamazdım. Beynimde Isla'yla ilgili alarm zilleri çalmaya başladı. İnsanın kendini izole etmesini anlayacak kişi bendim. Coal Haven'da yaptığım da tam olarak bu değil miydi?

Archer, "Delaney, Isla'nın Kennedy ile konuşmalarına kulak misafiri olduğundan ve gelmemek için bir bahane uydurmuş olabileceğini düşündüğünden endişelendi," dedi. "Sanki bundan sonra çok garip hissedecekmiş gibi."

İsmi tanıımıyordum ve kimin kiminle evlendiğine dair noktaları birleştirmekte zorlanıyordum. "Delaney kim?"

"Karım," diye cevap verdi.

"Laney," dedi Liam aynı anda.

"Geçen gün dükkânda Kennedy ile ayaküstü sohbet ederken Isla'nın onlardan uzaklaştığını görmüş." Archer devam etti. "Sonra Kennedy ona Isla'nın daveti geri çevirdiğini söyledi."

Hayatınızda önemli olmasını istediğiniz insanlar için hiçbir şey ifade etmediğinizi hissetmek içinizi yaktı. Bu beni ilgilendirdiği anlamına gelmiyordu. İyi olup olmadığını merak etmekten vazgeçemeyeceğim anlamına da gelmiyordu ama o, bu adamların öyle olduğunu düşünmelerini istiyordu. "Isla'nın planları için planları var, bu yüzden yasal olarak meşgul olabilir."

Jocelyn elinde sıcak yemek görüldüğünde Archer arkasına yaslandı. Jocelyn uzaklaştığında, Archer yemeğini görmezden geldi. "Madem her şeye ara verildi, neden hâlâ şehirdesin?"

Liam'ın ağzı alaycı bir sırıtışla büküldü. "Demek istediğimiz Nashville'i duyduk."

Lanet olsun, buralarda laf gerçekten de orman yangını gibi yayılıyordu. "Ve sen Isla'yı taciz etmek için burada olduğumdan mı endişeleniyorsun?"

Liam'ın sırıtışında hâlâ ironi vardı. "Herkes gibi ben de insanların kulaklarına gelen şeylerin ille de olan şeyler olmadığını biliyorum. Ama itiraf etmeliyim ki Cameron seninle yüzleşirken pantolonunun paçasında bir sinek olmayı çok isterdim."

Archer sessizce kıkırdadı. "Bana Cameron'ın her zamanki gibi kandırabileceğini düşündüğü biri gibi gelmiyorsun."

Bunu Cameron'ın akrabaları söylüyor. İçlerinden biri oğluydu, Tanrı aşkına. Isla'nın bazen çimenlikten geçip bir çalılığa saklanacağını düşündüğüm kadar ürkek, bazen de kırılma noktasına gelecek kadar sarsılmaz olmasına şaşmamalı. Doğaya ve yetiştirilme tarzına karşı savaşmak için ailesinden çok fazla şey taşıyordu.

"Kızı için endişelenmekte haklıydı ama bununla başa çıkmak için boktan bir yolu var." Bir yığın patates kızartmasına bir çatal sapladım.

"Gördüğüm kadarıyla," dedi Archer, "bu onun sloganı olmalı. 'Sorunlarımla başa çıkmanın boktan yolu'."

"Bu izler," dedi Liam. "Onun en büyük sorunu olarak birinciliği aldığıma eminim."

Archer yemeğine yumuldu. "Ailelerimiz bizi biraz mahvetmezse biz kimiz ki?"

"Karın ve en iyi arkadaşın seni becermeyi bitirdiğinde bir sorun var demektir." Bu sözleri ağzından çıkarken ateşe verebilseydim, verirdim. Duman olsalardı kimse onları duyamazdı. Neden yabancılara işimi anlatıyordum ki?

Liam yüzünü buruşturarak durakladı. "En iyi arkadaşımın karısıyla evlendim ama görüldüğü gibi değil."

"İsla görüldüğü kadar iğrenç olmadığına söz verdi," dedim.

"Öyle değil," dedi Archer, "ama Delaney evlendiğimizi ailesine söylemedi. Onlara benden bile bahsetmedi."

Hayatındaki değişiklikleri göğsüne yakın tutan tek kişi İsla değildi.

Liam başını salladı. "Tek kelime etmedi ve döneli bir yıldan fazla oldu." "Bir buçuk yıl," diye homurdandı Archer.

"Korkarım bu hikayeyi bilmiyorum." Bilmek istemem kötü müydü? Diğer insanların hayatlarının nasıl parçalandığını ve tekrar bir araya getirildiğini görmek?

Archer sanki hikâyeye hazırlanmak zorundaymış gibi çatalını yere bıraktı. "Üniversite için Teksas'a taşınmış ve adımı duymuş. Şirketim bir iş fuarına ev sahipliği yaptığında, meraklı olmak için geldi ve ben de ona fena asıldım. O zamanlar ailevi durumlarımız pek de ideal olmadığı için kaçarak evlendik. Ama ben bir işkoliktim ve o da beni terk etti."

Liam kederli bir iç geçirdi. "Keşke sen ortaya çıkıp soyadını açıkladığında ve kocası olduğunu söylediğinde ailesinin yüzünü görebilseydim."

"Onunkilerle eşleşti." Archer'ın sırtışı yerinde kaldı ama gözlerinde anlayış kaynıyordu. "Başından geçenler için üzgünüm."

"Önemli değil." Yalandı ama eskisi gibi yakmıyordu. Özellikle de hikâyenin Hannah'nın tarafını öğrenmeyi beklemeden benim yanımda yer alan iki kişiyle. Olanları kabullenmek kolaydı ve ben hâlâ McCoy'dum. "Karısının en iyi arkadaşım ile bir ilişkisi vardı. İkisine de sektör hakkında bildikleri her şeyi öğretmiştim ama ben tankların arkasında kalmayı tercih ettim. Herkes onlarla uğraşmaya alışkındı, bu yüzden işler sarpa sardığında çekilmek en iyisi gibi görünüyordu. Sadece beni satın alanın o olduğunu bilmiyordum."

Archer yüzünü buruşturdu. "Bir şirketten mi geçti?" "Sadece sahip olduğum şeyi almak için kuruldu."

"Yani sen Kuzey Dakota'da genç bir kadına kaybettiğin şeyi inşa etmesine yardım ederken o her şeye sahip mi?" Liam sordu.

"Bazen hiç benim olmamış gibi hissediyordum." Bu da nereden çıkmıştı? Nailer's konseptinden yapımına, üretiminden dağıtımına kadar benim olmuştu. Kıçımı yırtarak çalışmıştım. Babamın yapamazsın dediği şeyi yapmıştım. Fergus benimle gurur duyardı. Eğer hala hayatta olsaydı, perişan olurdu ve benim aşağılanmam tüm evreni doldururdu.

Archer başını salladı. "Bunu yanlış nedenlerle yaptığımızda böyle olabiliyor. Buraya taşınana kadar istediğim her şeye sahip olduğumu sanıyordum. Elimde kalan tek şey çalıştığım şirkete ortak olmaktı. Meğer tam da kaçtığım şeyi istiyormuşum. Hayat bazen böyle çılgınca."

Benim durumum Archer'ınki gibi değildi. Birlikte şeyi istemiyordum. Groundhog's Day'de sıkışıp kalmak özel bir tür araftı. Babamın kendi işinin olması dışında. Sonra annemin de kendi işi oldu. Artık bir çalışandan başka bir şey değildim ve annem için bunu mahvetmeyecektim.

Liam ve Archer bana Nashville hakkında sorular sordular ve yemek ilerledikçe rahatlardım. Onlar hazır olmadan ayrılmamın tek nedeni Isla için duyduğum endişenin azalmamasıydı.

* * *

Isla'nın pikabı evinin önündeki sokağa park edilmişti. Çim biçme makinesinin bulunduğu römork garajın önündeki beton zemine düzgünce yerleştirilmişti. Etkilenmekten nefret ediyordum ve ilk eğilimim bunu onun için kimin yaptığını merak etmek oldu. Kız olması römorku çekemeyeceği anlamına gelmiyordu ama bu iş için belli bir beceri ve deneyim gerekiyordu. Ama gençken at gösterileri söylemişti, bu yüzden muhtemelen birkaç kez römork .

Evde ve şantiyede alet römorklarını geri çekmeyi öğrenirken babam bana iki yeni göt deliği açmıştı.

Kapıya doğru koştum. Country müzik . Kapıyı çaldım ve bekledim. Beni duymuş muydu?

Kapı zilini denedim ama ya evin yalıtımı mükemmeldi ya da zil çalışmıyordu. Kapıyı tekrar çaldım. Cevap yoktu.

İyi miydi? Ya alt kattaysa? Önce aramalıyım ama başkasıymışım gibi onun iyi olduğunu duymak istemiyordum. Onun yerine kapı kolunu denedim. Son geldiğimden beri onu değiştirmişti. İyi olmuş. Etrafındaki her şey yıkılıyormuş gibi hissederken küçük başarılar önemliydi. Daha da iyisi, ev kilitli değildi. Endişelenirdim ama Coal Haven sakinlerinin çoğunun evlerini yedi gün yirmi dört saat kilitli tuttuğundan şüpheliydim.

İçeri adımımı attığımda ağızımdan çıkan "vay be "ye engel olamadım. Oturma odasındaki duvar kâğıdının bulunduğu duvar, sanki bir çift dağ aslanı evin içinde dolaşmış ve deseni kişisel bir hakaret olarak algılamış gibi parçalanmıştı. Odanın köşesinde bir galon boya duruyordu ama duvarın boyanmaya hazır hale gelmesi biraz zaman alacaktı.

Mutfağın girişinde durdum. Lavabonun yanında bir Bluetooth hoparlör duruyordu. Dolap kapakları açıktı. Dolapların raf astarları tezgâhın üzerinde yığın halinde duruyordu. Yine de güzel tasarım. İçeriye aydınlatırdı.

Koridorda ilerlerken banyoya baktım ve irkildim.
Ne oldu böyle? Isla iyi miydi? Ve hangi ?

Yerde su birikmişti ve tuvalet olması gereken yerden bir metre uzaktaydı. Lavabo ve tezgah aletlerle doluydu. Ama duvar kâğıdı oturma odasından daha kolay çıkmıştı. Küçük alan şimdiden daha neşeli ve daha az diskotek gibiydi.

"Isla?" Yatak odasına bakmak için geri çekildiğimde, halı ayağımın altında ezildi. Aktif bir su sızıntısı yoktu. Suyu kapatmış olmalıydı ama sızıntı kapıdan dışarı çıkana kadar kapatmamıştı. Çok fena küfredirdim. Tecrübeli olsun olmasın bu tür şeyler her zaman olurdu ama o tadilat işinde acemiydi.

Neredeydi o?

Yatak odası, şişme bir yatak ve şifonyer ve sehpa olarak kullanılan küçük plastik kutular dışında boştu. Boş oda ve kiler ya da ofise dönüştürmek için iyi olabilecek oda da boştu.

Üst katta değildi. Bir elimi saçlarımın arasına soktum. Yaralandı mı? Biri onu alıp acile mi götürmüştü? Onu bulmam gerekiyordu. Ayakkabılarımın nemli tabanları hafifçe gıcırdayarak mutfığa doğru ilerledim. Bodrumda bir ışık yanıyordu. Onu canlı ve iyi bulacağımı umarak merdivenlerden aşağı indim ve doğruca çamaşır odasına gittim.

Bir köşede dev bir sürahi bira mayalanıyordu, dört galonluk bir tencere duvara takılı bir masa üstü ocağın üzerindeydi ve Isla bağdaş kurmuş oturuyordu

başını ellerinin arasına gömmüş, yanındaki tezgâhta oturuyordu. Saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, soluk mavi uçları sönmekte olan bir maytap gibiydi ve dizinin dibinde ev yapımı içkisinin kehribar rengi şişesi açıktı.

Telefonu tezgahın üzerinde, yanındaydı. Bodrum katına country melodileri yayılıyordu ama ses boğuktu.

Onu sağlam bulmanın rahatlığıyla omuzlarımin arasındaki düğüm gevşedi. "İsla."

Başını kaldırdı ve gözlerini kırıştırdı. Daha önce ağlamış olabilirdi ama yüzü kuru ve lekeliydi. "Kahretsin." Ellerini yanaklarında gezdirdi. "McCoy. Bir sorun mu var? *A* ve *E* ekibinden haber var mı?"

İyiymiş gibi davranmaya çalışıyordu, davet edilmeden içeri girmemi bile görmezden geliyordu ve keşke onun için daha iyi bir güncellemem olsaydı, ama yoktu. Önünde durdum, ellerimi tezgahın kenarına dayadım. Ocaktan ısı gelmiyordu ve şöyle bir baktığımda tencerede su yoktu.

Malt ve şerbetçiotu diğer tarafa yığılmıştı. Başka bir partiye başlamayı planlıyordu ama nedense kendini burada bulmuştu.

"Neler oluyor?" Bu kadar yakinken özlediğim çilek ve kremayı son nefesim gibi içime çekebilirdim. Bu kadar yakinken tenine dokunabilir ve duştan çıktığında gördüğüm tüm o çıplak etin görüldüğü kadar saten olup olmadığını merak etmekten vazgeçebilirdim. Bu kadar yakinken, geçen sefer yaptığım gibi eğilebilir ve dudaklarımı onunkilere yerleştirebilirdim. Onun tadına bakmayalı haftalar olmuştu ve bu sadece kuraklıktan kaynaklanmıyordu.

İsla Barron bir şeydi. Boşandığımdan beri diğer kadınları görmezden geldiğim gibi onu da görmezden gelemiyordum.

"Her şeyi berbat ettim." Burnunu çekti ve omuzları kamburlaştı. "Pek çok kez."

"Hey." İki parmağımla çenesini kaldırdım. Elimi ondan çektiğimde dizinin üzerine koydum. Büyük hataydı ama uzun zaman sonra ona dokunduğum için hareket edemiyordum. "Hepimiz sıcıp batırıyoruz. Sanırım banyoda?"

Küçümseyici kıkırdamasına göz devirmesi eşlik etti. "Bu başlangıç bile değildi. Banyo duvar kağıdını o kadar kolay söktüm ki oturma odasının sorun olmayacağını düşündüm. Sanırım çıkardığım parçalarla duvarın yarısını yırttım."

"Duvar kâğıdı bir sürtük olabilir."

"Ertesi gün dolapları kontak kâğıdıyla kaplamaya çalıştım."

"Kontak kâğıdı tam bir sürtük olabiliyor."

Yine ofladı pufladı. "Sonra klozetteki kocaman çatlak tekrar kullanılmaya başlayınca su sızdırmaya başladı. Ben de yeni bir klozet aldım, birkaç video izledim ve tesisatla bir süredir hiç uğraşmadım."

"Eski tesisat çok kötü olabiliyor."

Bana kaşlarını çattı ama devam etti. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden buraya biraz sıra yapmak ve hızlı bir parti başlatmak için geldim, bilirsiniz, moral desteği için ve suyu kapatmanın bir parti bira yapmayı imkansız hale getireceğini düşünmedim bile." Ellerini uzattı. "Suyu kendisiyken suyu kullanamayacağını kim fark etmez ki?"

"Az önce banyodaki suyu kapatmadın mı?" "Onlar da sızdırıyordu. Eski vanalar."

"Eski valfler bir-"

İki parmağını dudaklarıma bastırdı. "Yemin ederim McCoy, eğer bunu söylemeye devam edersen, ben ..." Yenilmiş bir iç çekiş onu terk etti. Parmaklarını dudaklarımdan boynuma doğru kaydırды ve dokunduğu yerde alev alev yanan bir iz bıraktı.

"Ne yapacaksın?" Mırıldandım.

Bakışları yakamdan yüzüme doğru kaydı. "Kapa çeneni."

"Nasıl?" Karşılama için kalkacağından emin olmak için yeterince meydan okudum.

Çünkü bilmek için yanıp tutuşuyordum.

Meydan okuma oradaydı. Kendini kanıtlama ihtiyacı ama temkinliydi.

"Bunun bir hata olmasını istemiyorum."

Ah, lanet olsun. "Bu büyük bir hata olur, güneş ışını, ama seni tekrar öpmek istediğimi düşünmeden edemiyorum."

"Karşılıklı kararlaştırılmış bir hata mı?" Parmakları boynumun etrafında kıvrıldı.

Beni kendine doğru çekti.

Dudaklarım onunkilere değene kadar mesafeyi kapatmakta sorun yaşamadım. İçtiği bira gibi tatlı bir tadı vardı. Ağzını yaladıkça baharatlı kakule tadı daha da güçlendi.

İnledi ve o an bir öpücüğün yeterli olmayacağının anlaşıldığı andı. Bira şişesini daha uzağa taşıdım ve ağzının derinliklerine doğru düzgünce girebilmek için onu kenara doğru çektim.

Teması kesmeden bacaklarını açtı ve birini iki koydu. Onu kendime doğru çekebilirdim ama dokunmak için alana ihtiyacım vardı.

onu. Eski gömleğini yuvarlamak, sürekli aşağı düştüğü için hayal kırıklığına ve başının üzerinden yırtmak.

Ayrıldığımıza değmişti. Hayal etmekten vazgeçemediğim göğüsler tam karşımdaydı, sade beyaz bir sütyen tarafından kavranmıştı.

Yanakları pembeye boyanmıştı ve dudakları öpüşmemizden dolayı dolgundu. Açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi üzerine düşmemek için bir an düşünmem gerekiyordu. Birayı aldım ve bakışlarımı ondan ayırmadan kalanın yarısını içtim.

Yutkundum, gözleri boğazıma sabitlenmişti. "Hâlâ iyi olduğunu düşünüyor musun?"

"Sanırım tadın daha güzel olacak." Şişeyi yere bıraktım ve tekrar onun yeterince çıplak olmayan göğüslerine odaklandım.

Parmağımı sütyeninin altından geçirerek durumu değerlendirdim. Geri dönüşü yoktu. İsla ile daha fazlasına ihtiyacım vardı. Proje durma noktasındaydı ve bu onu rahatsız ediyordu. Ama o ve ben duraklamamıştık, bunun için ilerliyor olmamız gerekiyordu ve ilerlemiyorduk. Dolu camı kırar kırmaz ilerlememizi durdurmuştum ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

Arkasına uzanarak sütyenini çözdüm ve geçen yıl hayatımı kadınlardan arındırırken kadın kıyafetleriyle ilgili her şeyi unutmadığıma hayret ettim.

Onu istedim. Benim olan bir şey istiyordum ve sorun da buydu. O . Belki de bu yüzden ona teslim olmakta sakınca görmüyordum.

-Birazcık. Yeni evinin bodrumuna kadar gitmeyecektik. Onu daha iyi hissettirirken bir örnek alabilirdim.

Bu biraz yüzeyseldi ama sütyeni kollarından sıyrıp tezgâhın üzerine bıraktığımda umurumda bile değildi. Göğsü nefes alıp verdikçe inip kalkıyordu ve pembe, incili meme uçlarının hareketi büyüleyiciydi.

"Becer beni, İsla." Onun cevabını beklemedim. Sıcak etini avuçladım. Sıkı bir meme ucunu yalamadan önce dokunuşum altında titremesi mükemmel bir alaydı.

Bir inilti onu terk etti ve dilimle ucuna dokunurken diğer göğsüne masaj yaptım. Küçük bir sarsıntı ve ardından gelen titreme beni küçük bir fanteziye teşvik etti. Göğsünü serbest bırakarak bira şişesini aldım.

Şişenin ağzı göğsünün birkaç santim üzerinde durana kadar şaşkın gözleri sorularla doluydu. "Ne düşündüğümü biliyorsun

bu lezzetle iyi gider mi?"

Cevabı ancak fısıltıyla oldu. "Hayır mı?"

Şişenin küçük bir ucuyla bir miktar sıvı dışarı aktı. Göğüslerinin arasından kayan biranın izini yakalamak için eğildim. Her damlasını yalayarak inledim. İçkinin tenindeki hafif tatlılığı şimdiye kadar tattıklarımın en iyisiydi. Bu tadı o yaratmıştı ve lezzet ona aitti. "Tadını seviyorum."

Dudakları ayrılmıştı ve gözlerinde ihtiyaç öfkesi vardı. "O biraya bir daha asla aynı gözle bakmayacağım."

Biranın geri kalanı bekleyebilirdi. Parmaklarımı dilimin bıraktığı parlak yolda gezdirdim ve daha aşağılara indim.

Bunu ben mi yapıyordum? İki yetişkin arasında hızlıca öpmek, onun içine girmediğim zaman daha kolaydı. Sonuna kadar gitmeyi planlamıyor olabilirdim ama bugün Isla'nın içine girecektim.

Bel bandı elastikti, şükürler olsun. Karnının altından tünel açtım ve sıcak, ıslak merkezine ulaştım. Cennet gibi. İşte cennet böyle bir şeydi. Yumruklarını gömleğimde sıkı, bana daha fazla yer açmak için sırtını eğerken beni daha yakına çekti.

Şişmiş klitorisine dokunduğumda bir meme ucunu tekrar ağzıma aldım. Tatmin duygusu içime işledi. Bu kız da benim kadar muhtaçtı.

İnci gibi etini bırakarak dudaklarımı yaladım. Bir gün elimin olduğu yerin tadına bakacaktım. "O gün benim yaptığım gibi duşta kendini okşadın mı?"

Gözleri kapalıydı. Elime karşı nefes nefese kaldı ama bakışlarına karşılık verdi. "Hayır, ama o zamandan beri var."

Sikeyim. "Benim seni düşündüğüm gibi sen de beni düşünüyor muydun?"

Yumuşak bir keen sesi çıkardı. "Evet." Bakışları titredi. "O gün beni mi düşünüyordun?"

"Duşunda çıplak mı? Senin kokunla mı çevrili?" Başparmağımla klitorisine baskı ve parmaklarımı yarığından geçirerek açıklığına doğru tünel açtım. "Evet, seni düşünüyordum." Elime doğru sallandı ve bir parmağımı içine soktum, göz kapaklarının dalgalanmasına bayıldım. "O küçük mayonun altında nasıl görüldüğünü merak ediyordum."

Başımı eğdim ve diğer sıkı meme ucunu ağzıma aldım. Elini saçlarımın arasında gezdiriyor, kalçalarının yuvarlanmasıyla aynı anda yumruk atıyor ve çekiştiriyordu. Tanrım, tam bir ziyafetti. Baskıyı sürdürdüm ama onu serbest bıraktım. Dudakları ayrılmıştı ve başı dönüyordu. Arzuyla sarhoş olmuştu. Onun sarhoş olduğu şey bendim.

"McCoy?"

"Öyle mi?"

"Aletinin görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum."

Yüce İsa. "Yakında göreceksin." Bu onunla ilgiliydi.

"Seni şimdi görmek istiyorum. Yumruğunu tekrar onun etrafında görmek istiyorum." Tezgâha dayanmak için bir elini bırakmak zorunda kaldı. Çekingenliğini çılgınca bir kenara bırakarak parmağına asıldı; bunu pek çok insana yaptığını sanmıyordum.

Odağım ondaydı ama ıslak meme uçları yüzümün önünde zıplıyordu ve lanet olsun, bu görüntünün beynimden kaçmasına asla izin vermeyecektim. "Bırak kendini."

"McCoy." Adımı nefes nefese söylemesi, bitirişine tanık olmak için sabırsızlanmama neden oldu.

"Benim için gel. Şimdi." Bir parmağımı daha içine soktum.

Başı geriye düştü ve uzun bir inilti onu terk etti. Isı elimi yıkadı ve onu izledim. Muhteşemdi. Benim için parçalandı ve bir kez yeterli olmadı.

Bir meme ucunu yaladım ve İsla'nın tüm vücudu titredi. Orgazmı devam etti ve ben tadabildiğim kadarını tadarken onun orgazmı atlatmasına izin verdim. Gevşediğinde onu kendime çektim, etrafımdaki bunaltıcı etini kaybetmekten nefret ediyordum. O orgazmın aletimin etrafında nasıl hissedileceğini bir an bile hayal etsem, pantolonumun içine boşalırdım.

Başını omzuma koydu ve mırıldandı, "Eğer beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsan, iyi iş çıkardın."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadım. "Bu sadece zamanlama konusunda bir düşünceydi. Seni gördüğümünden beri pantolonuna girmeme izin verip vermeyeceğini görmekten kendimi alıkoymaya çalışıyordum."

"Benim şımarık bir üniversiteli kız olduğumu düşündüğün zaman bile mi?"

"Özellikle de o zaman. İhtiyacım olan son şey yaşlı bir sapık olmaktı."

Sırtımda, yatıştırıcı olduğu kadar ateşleyici de olan hafif daireler çizdi.

"Benden o kadar da büyük değilsin."

"Bazen onlarca yıl gibi geliyor, güneş ışını."

"Bu kadar huysuz olmayı bırakırsan olmayabilir." Bakışlarımla buluşmak için yeterince kaydı. "Ağzımı sana dayama sırası bende mi?"

İnledim ama gömülmeden önce mantığımı dışarı çektim. Onunlayken etrafıma ördüğüm duvarları koruyamazdım. Bana cevap verme şekli, yalvarmaya çok yakın bir şekilde sorma şekli bizi eşit seviyeye getirdi. Bana, onun tarafından yutulma hissinin

O etraftayken bataklık daha çok bir yanılsamaydı. "Yakında, güneşli. Banyoyu tamir ettirmemiz gerekiyor ve hırdavatçı yakında kapanıyor."

Bakışlarındaki yenilgi yeniden ortaya çıktı. "Beni kurtarmak zorunda olmamalısın." "Hayatımdaki her şeyi tek yaptığımı mı sanıyorsun? Ben yalnız biriyim,

ama ben bile her şeyi tek başıma yapamayacağımı biliyorum." "Kanıtlamak istedim-"

"Birdenbire elli yıllık tesisat konusunda uzman mı oldunuz?"

İçini çekti ama dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Anlaşıldı."

İyi durumda olduğundan emin olunca ayağa kalkmasına yardım ettim. Bacakları titriyordu ve bir an için tezgâha yaslanmak zorunda kaldı. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade olduğunu anlayınca güldü ve sevimli bir homurtu çıktı. Ve o an anladım ki, evliliğim patlamadan önceki yıllar dahil olmak üzere, uzun zamandır en mutlu olduğum zamandaydım.

On iki

Isla

Onarımları kendim yapmamış olabilirim ama bu, içimde patlayacağımı sandığım bir gurura engel olmadı. "Bunu hallettiğimize inanamıyorum. Ve umarım bir daha asla tuvalet değiştirmem. İğrenç."

McCoy kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapı çerçevesine yaslandığı yerden sırttı. Yaptığımız işe konsantre olmak zor olmuştu. Sadece kirli tesisatla çalışıyor olmamız, küçük banyonun yakınlığını cinsel bir deneyim olmaktan alıkoyuyordu. Bunun yerine sıkışık, terli bir ortamdı ve McCoy'un kaç tane küfür bildiğini öğrenmiştim.

"Anasını siktiğimin saksocusu" en sevdiklerinden biriydi.

Su tekrar gelmişti ve hiçbir şey akıyordu. Eski boruları değiştirmek için bir tesisatçıya para ödemem gerekeceğini düşünmüştüm ama McCoy beni bundan da kurtarmıştı. *Babam cimri bir piçti ve kendisi yapabilecekken bir profesyonele para vermeyi reddetti.* Hazır başlamışken mutfak lavabosunu da hallettik.

"Seni bilmem ama benim bir duşa ihtiyacım var."

Kendime baktım. McCoy'un daha önce üzerimden çıkardığı gömleği ve aynı şortu giyiyordum ama banyoda çalıştıktan sonra bir duşa ihtiyacım vardı. "Burada yıkanmak istersen akan suyum var."

Kapı çerçevesini itti. "Temiz ve akşam yemeğine ihtiyacım var. Karnınız son birkaç saattir şikayet ediyor."

Kahvaltı etmişim ama McCoy gelmeden önce içtiğim yarım bira uzun süre dayanmamıştı. Beklemediğim güçlü orgazm sırasında kesinlikle tükenmişim.

Bir kez. Tek elimle bir kez ve McCoy tüm geçmiş deneyimlerimi yok etmişti. Onu arzuluyordum. Duşumda çıplak olmasını istedim. Havludan başka bir şey giyemezdi.

Ne yazık ki evde erkek giysisinden çok az yiyecek vardı, o da hiç yoktu. "Sana borçluyum. Temizlenip Rattler'dan bir şeyler alıp buraya getireceğim."

Nefesimi tutarak bekledim. Az önce ona çıkma mı teklif etmişim? Motel odasına yemek götürmek süslü bir randevu değildi ve daha önce ikimiz de onun motel odasında ne olmasını istediğimizi biliyorduk.

Bakışları için için yanmaya başladı. "Motel odamda gerçek bir yatak olduğu için mi?"

"Belki." Sesim bir mil koşmuşum, nefes nefese kalmışım ve Kuzey Işıkları, oda 5'e koşmamın söylenmesini bekliyormuşum gibi geliyordu.

"Burger ve patates kızartması. Ben süslü bir adam değilim." Koridorda kapıya doğru yürüdü. "Ve kalan güneş ışığı biralarından da getir. O şeye bağımlı olmaya başladım, kahretsin."

Koridorda kaldım, yoksa peşinden koşup duşta ona katılmak için yalvaracaktım. Kapıdan çıkmadan önce bana umut dolu bir bakış attı. Yüzümü yelpazeledim ve dans ederek banyoya geri döndüm.

Su ısınırken yemek siparişi verdim. Sonra hayatımın en hızlı duşunu aldım. Vücudum zonkluyordu. Bu kadar yoğun bir orgazm yaşadıktan sonra, bir tur daha atmaya hazırdım. Ya da iki. Belki de üç. Tanrım, McCoy'dan yayılan düşünceli enerji onun bu iş için iyi olduğunu söylüyordu.

Rattler'ın yerinde, içeri girdim ve bara doğru ilerledim.

Lyric omzumda belirdi. "Hey, kızım. ?"

İçimden gerçek bir zevk aktı. Gülümsedim. "Hey! Yeni evimdeydim."

Duygularını incitmişim gibi kaşlarını çattı. "Beni taşınmana yardım etmem için çağırma."

"Biliyorum anne, ama fazla bir şeyim yoktu ve sen meşgulsün." Onun hayatındaki her şeye dahil değildim. Uzun zamandır çok yakındık ve şimdi aramızda mesafe vardı.

Lyric'in gözleri sönmekte olan bir ampul gibi titredi. "Bir bebeğim oldu ama ben hâlâ benim."

"Biliyorum."

Başını eğdi, bakışları ciddiydi. "Öyle mi?"

Kaşlarımı çatarak tam cevap verecektim ki barmen masaya doğru eğildi. "Siparişin burada, Isla."

Kartımı uzattım ve Lyric'e döndüm. "Rahatsız etmek istemem. Aileniz ve işinizle meşgulsünüz."

"Hayat daha yoğun," diye kabul etti ama dudakları sıkıntılı bir çizgi oluşturdu. "Benden kaçıyormuşsun gibi hissediyorum."

En iyi arkadaşımın canını sıkmak istemedim. "Benim de yapacak işlerim var."

"Bilemem."

Geri çekilerek, ifadesini değerlendirdim. Sanki müsait olmayan benmişim gibi davranıyordu. Hâlâ mesajlaşıyorduk; eskisi kadar çok ya da uzun süreli değildi ve çoğunlukla Rina hakkında konuşuyorduk ama benim ona ayıracak vaktim olmadığı gibi onun da bana ayıracak vakti yoktu. "Ev ve dökümhane bende, Rezervuar Fıçısı."

Bakışlarım Stetson'ın bekârlık günlerinde takıldığı arka taraftaki yuvarlak masaya kaydı. Bütün arkadaşlarını ve bekâr kadınları kendine çekerdi. Şimdi yine oradaydı ama manzara farklıydı. Çocuklar masanın etrafını sarmıştı. Holden'ın karısı Emery, küçük oğulları Grady'yi Holden'a veriyordu, böylece kendisi de en küçüğünün yemeğine yardım edebilecekti. Kardeşimin yanındaki askıda bir bebek taşıyıcısı vardı ve Stetson'ın yanındaki boş sandalye Lyric'in oturduğu yerdı.

"Buyurun." Barmen, içinde iki adet paket servis kabı olan bir poşeti barın üstünden bana doğru kaydırđı ve kartımı geri verdi. Ellerimin dolu olması bir başka aile toplantısına daha seyirci kalmanın acısını hafifletti.

Lyric iki paket kutusuna baktı. "Şirket mi?"

"Proje müdürümle buluşacağım." McCoy'u düşünmek bile içimi kızartırken bakışlarını tutamadım.

"Ateşli olan mı?" diye kesin bir dille sordu.

"Her zamanki adam." Ses tonumdaki savunmacı ifade beni ele verdi. Lyric beni tanırdı. McCoy'a karşı profesyonelden daha fazlasını hissettiğimi anlayabilirdi. Onun profesyonelden başka her şey olmasını istiyordum.

"İsla, bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin-"

"Ailenin yanına dönmene izin vereceğim. Kardeşime ve diğerlerine selamımı söyle." Ona sıkı bir gülümseme verdim, yemeğimi aldım ve dışarı fırladım.

Gözlerimin arkası yaşaracaktı gibi oldu ama buna izin vermedim. Lyric'in sesi incinmiş gibiydi ama arkadaşlığımız tek yönlü bir yol değildi. Meşguldü ve bunu anlıyordum ama onu her şeyden haberdar etmediğim için kendimi suçlu hissetmeyecektim.

Kardeşıme ne söyleyecekti? Bilmelerini istemediğim konularda aileme bilgi vereceğinden şüpheliydim ama konuşabileceğim tek bir kişi olmasını özlemiştim. Bir kale olan kişiyi. Bana söylediği hiçbir şey dudaklarımdan geçmezdi ve tam tersi de geçerdi. Peki ya şimdi? Sadece farklıydı. Bunu kabul ettiğim için kötü adam gibi hissetmeyi reddediyordum.

Bu karşılaşma beni o kadar da rahatsız etmemeliydi ama motele giden kısa yol boyunca içim içimi yedi. McCoy'un kamyonetinin yanına park edip sakinleştirici bir nefes aldım. Göğsümdeki incinmiş ve çelişkili duygular pikapta kalacaktı. McCoy'la aramızdaki gerilimi keşfetmek istiyordum ve dış dünya şu anda olduğu gibi yoluna devam edebilirdi. Bensiz.

Tam kapıyı çalmak üzereydim ki, telefonu omzuyla kulağı arasına sıkışmış bir halde kapıyı açtı. Aynı eski püskü kıyafetleri giymişti. "Anladım. Hayır, biliyorum. Bu çok önemli. Yine de söylediklerimi unutma." Etrafından dolandım ve kapıyı arkamdan kapattı. "Sadece düşün, tamam mı?"

Telefonu kapattı ve küçük masanın üzerine fırlattı. "Özür dilerim. Hızlıca bir yere uğramam gerekti ve odaya girdiğimde Sylvia aradı. Henüz duş almaya fırsatım olmadı."

"Acele etsen iyi olur yoksa hamburgerine de dalacağım." "Bir dakika içinde döneceğim."

Yemeğimizi hazırladım. Çatal bıçak takımlarını dağıttım. Tüm çabalarım rağmen Rattler'inkini unutamadım. Bu beni neden bu kadar rahatsız ediyordu? İnsanlardan uzaklaşan ben değildim. Ailesiyle dışarıda yemek yemeye davet edilmeyen bendim. İlçedeki tüm kardeşlerimin ve kuzenlerimin katıldığı bir toplantıya sonradan davet edilen bendim. Ailem de benimle konuşmuyordu. Kira Teyze elinden gelse benimle hiç konuşmazdı, Bruce Amca ve Willow Teyze de muhtemelen annem ve babamla yapmaya başladıkları gibi benden uzak dururlardı.

Çantayı ellerimde ufaladım. Duygular alev alev yanıyor, yanacağımı düşünene kadar ciğerlerimi tıkıyordu. Lyric'in azarlayan sesi bulanıklığımı yarıp geçti. Sorusunu henüz bitirmemişti ama ne sorduğunu biliyordum.

McCoy'a bulaşmanın iyi bir fikir olduğunu mu düşündüm? Yapabileceğimiz her şeyi yaptıktan sonra onunla buluşmam için başka bir sebep yoktu.

Neyin mümkün olduğunu öğrenene kadar Reservoir Barrel'da çalıştık.

Kapalı banyo kapısına baktım. Biz iki yetişkindik. Tanıştığımızdan beri bir araya gelmek istiyorduk ve birlikte gayet iyi çalışıyorduk. Bu konuda olgun davranabilirdik. Belki de ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı oydu.

Masadan kalktım ve gömleğimi çıkarıp yatağın üzerine attım. Sırada sütyenim vardı. Slip-on ayakkabılarımı çıkardım ve şortumu ve iç çamaşırımı diğer kıyafetlerimin üzerine attım.

Banyo kapısını çaldım. İçeri girecek kadar cesur değildim. Ya kilitlediyse?

"Öyle mi?" diye temkinli bir cevap verdi, sanki bir sorun olduğunu düşünmüş gibiydi. "Meze istiyorum."

Tıpkı gelmesini istediğim zamanki gibi nefesimi tuttum. "Kapı açık," dedi huysuzca.

İçeri ittiğimde, düz bej ama opak duş perdesinin arkasındaydı ve su hala akıyordu.

Perdeyi geri çektim.

İşte oradaydı. Aleti büyüyordu ve köpükler vücudundan aşağı kayarak spreyle yıkanıyordu. "Gel buraya. Eğer böyle bakacaksan, ben de bakabilirim."

Onunla birlikte küvete girdim ve o da baktı, bakışları göğüslerimin üzerinde gezindi ve bacaklarımın arasındaki birleşim noktasında durdu. Üzerime su sıçradı ama o sıçrayan suyun çoğunu engelledi. Vücudumda tüylerim diken diken oldu ve meme uçlarım hiç olmadıkları kadar sert ve sıkıydı.

Hareket ettiğinde, elimi nazikçe kaldırdı ve ereksiyonuna götürdü. "Bana ne yaptığını hisset."

Elimi sıkarak sert uzunluğunu okşadım. Parmaklarımın altında çok fazla güç vardı. Bacaklarımın arasında biriken ısı kadar kafama da gitti. Dikkatlice dizlerimin üzerine çöktüm.

"Kahretsin, Isla, yapmana gerek yok-"

Bakışlarımı onunkilere kaldırdım. Tapındığım bir su tanrısı gibi üzerimde yükseliyordu. Dudaklarımı sikinin başına götürdüm ve seğirdi.

Küçük bir homurtu onu terk etti. "Beni öldürüyorsun."

Ucunu yaladım. Sabunun hafif tadı, omuzlarından ve karın kaslarından aşağı dökülen suyla yıkandı. Saçlarım yüzüme ve sırtıma yapışmıştı ama bunun beni yavaşlatmasına izin vermedim. Onu içime çekebildiğim kadar çektim.

Yüzümdeki sıırsıklam saç tellerini fırçaladı. "Duşta ayaklarımın dibinde diz çöktüğünü her hayal ettiğimde boşalacağım. Kahretsin, tekrar mastürbasyon yapmadan duş alabileceğimi sanmıyorum. *Siktir*."

Onu susturmak için uzunluğunu yalamadım ve mırıldanmadım, ama aklını kaçırmış olsaydı konuşmazdı. Sikini pompaladım ve o da benimle birlikte hareket etmeye başladı.

Su ılıktan soğuşa geçti. Teni ağzımın içinde titreşiyordu ve ben gözlerimi kapatıp ona bakmak arasında gidip geliyordum. Gözlerimi her açtığımda açıları daha da sertleşiyordu. İstedüğinden daha uzun süre dayanmak için zorlanıyordu. Sadece bu an için bile olsa kontrol bendeydi.

Kalçalarının mesafesi kısaldı. Gittikçe yaklaşıyordu. Elimdeki her şeyi saksoya verdim, başımı her sallayışında onu daha uzağı götürüyordum.

"Siktir, İsla. Oh Tanrım, oh lanet olsun. Ben-"

Beni uyarıyordu ama ben onun her şeyini tatmak istiyordum. Onu gördüğümünden beri düşüncelerimi ele geçiren adam. Anlamak istediğim adam.

Uzun bir hırıltıyla doruşa ulaştı. Her damlasını yakaladım, neredeyse kendimi boğuyordum, bu da kalçalarını daha da sertleştirdi. İşi bittiğinde, memnun bir sırıtışla topuklarımın üzerine oturdum.

Bir elini duvara bastırdı ve sarktı. "Kendinle oldukça gurur duyuyor gibisin."

"Öyleyim." Dizlerimin üzerinde ona hükmetmek tam da ihtiyacım olan şeydi.

Gözleri kısıldı ve arkasındaki suyu kapattı. Perdeyi sarsarak açtı ve bir havlu aldı. Havluyu kendi üzerinde gezdirmeden önce beni çabucak kuruladı.

Tam ayağı kalkmak üzereydim ki dışarı çıktı ve beni kendine doğru çekti.

"Sen ne-" Dünya dönüyordu ve ben yere ve yüzümden sarkan uzun nemli saç tellerine bakıyordum. Beni omzunun üzerinden atmıştı. "McCoy!"

"Sana neler yapabileceğimi gösterme vakti geldi." Yatağı doğru yürüdü. Kıçım havadaydı ve aynadaki görüntümüzü yakaladım. Çıplak bedenim onun üzerine örtülmüş ve kalın pazulu güçlü bir kol tarafından tutuluyordu. Kıçımın yanakları başının hemen yanındaydı ve göğüslerim her adımda zıplıyordu. Pek de orta sayfaya yakışır bir resim sayılmazdı.

Güvensizlik gururumu yok etti. "McCoy, beni d-"

Kıçıma hafifçe şaplak attı ve ben ciyakladım, ses etime çarpan şaplakları örtüyordu. Daha önce hiç şaplak yememiştim. Canımı acıtacak kadar sert yapmamıştı ama o an sahip olduğum tüm feminizm bedenimden boşaldı. Bu adamın bana ne isterse yapmasına izin verecektim.

Üstteki battanileri yırttı ve beni yatağın ortasına fırlattı. Zıpladım, irkilerek bir çığlık attım, sonra ayak bileklerimi sertçe kavradı. Yönümü bulamadan dizlerim büküldü ve bacaklarım açıldı.

"McCoy."

Omuzlarını kalçalarımın arasına sıkıştırarak durakladı. "Durmamı ister misin?"

"Tanrım, hayır." Kalbim mağara adamı taşıdığım için çarpıyordu ama bu korku değildi. Olacaklardan duyduğum saf heyecan ve zevk bedenimi şehvetle doldurdu. "Böldüğüm için özür dilerim."

Hızlı sırtışı neredeyse tehditkârdı. Kıvrımlarıma daldı ve dili zaten hassas olan klitorisime çarptığında hemen geriye doğru çöktüm. Islak saçları bacaklarıma serin geliyordu ve buharlaşan sudan ürperiyordum ama içim eriyordu ve o da beni yalıyordu.

"Bu konuda iyisin," diye nefes nefese kaldım. Cevap olarak çıkardığı gürültüyü yorumlayamadım.

Çok fazla deneyimim yoktu ve uzun bir ilişkide yaşanan düzenli seks konusunda da deneyimim yoktu. Erkeklerden, onların bana olan ilgisini kaybettikleri kadar çabuk sıkılmışım. Ama hepsi benim yaşıma yakındı ve hiçbirisi McCoy'un yeteneğine ve açık sözlülüğüne sahip değildi.

Çarşafı yumrukladım ve yüzünü okşadım. O hınzır parmağını tekrar içime soktuğunda, neredeyse çözülüyordum, ama zevk gülünç derecede yüksekti ve bitmesini istemiyordum. Restorasyon bittiğinde, bira fabrikası inşa edildiğinde, McCoy Denver'a geri dönecek miydi? Bir şey olmaktan çıkacak mıydık? Neydi bu?

Tüm sorular zihnimden silinmişti. Dizlerinin üzerine çöktü ve beni yuttu. Zihnimdeki boğuk bir ses bana bir motelde olduğumuzu ve her iki tarafta da insanların olabileceğini hatırlattı. Çılgınca bir yastık kaptım ve yüzüme kapattım.

Sertçe boşalırken inlemelerim ve bağırmalarım köreldi. McCoy acımasızdı, titreyene ve neredeyse kendimi kumaşın içinde boğana kadar içimdeki son damlaya kadar zorladı.

Yastığı fırlattım ve üzerime atladı. Bakışları vücudumu yalayıp geçti. Kalça kemiklerimde bir parmağını gezdirdi. "Her şeyimi görmek için ölüyordum."

bronzluk çizgileriniz."

Dalgalı bir kıkırdama beni terk etti. "Bende birkaç tane var." Parmaklarımı kollarının üzerinde gezdirdim. "Sende de var." Kalça kemiklerine kaşlarımı kaldırdım. Soluk et çizgisi dikkatimi uzun süre çekmedi. "Yine mi sertleştin?"

"Sunny, ben asla yumuşak olmadım." Yanımda yuvarlandı ve komodine uzanıp bir kutu prezervatif çıkardı. "Bu yapmam gereken bir duraktı."

"Hiç yapmadın mı?" Neden şaşırdığımı bilmiyordum ama McCoy istediği zaman biriyle yatabilecek bir adamdı. Bakışları ve etrafındaki benimle uğraşma havası baştan çıkarıcıydı. Bunlar beni kendine çekmişti ama asıl beni kendine bağlayan bunların altındaki bakışlardı. Hareketleriyle cömert ve düşünceli biriydi. Ve benim için deli oluyordu.

"Hayır. Hayatımdaki sorun miktarını azaltmaya çalışıyorum." Kutuyu çevirerek açtı, bir paket aldı ve kutuyu bir kenara fırlattı. "Senin hakkında haklıydım, bilgin olsun."

"Nasıl yani?"

"Seni görür görmez sorun çıkaracağını biliyordum." Diğer tarafıma dönmem için beni dürttü. "Kim olduğunu öğrendiğimde bu yüzden bu kadar sinirliydim. Bana verdiğin tuz dozunun altında çekici ve çok tatlıydın, seni bütün gün emebileceğimi biliyordum."

Aletin büyük başı ıslaklığımın arasından kayarak girişimi dürttü. Bugün beni iki kez boşaltmıştı, ama elimde tuttuğum ve ağzıma aldığım büyüklükle onunla dolma fikri? Ona daha iyi erişim sağlamak için kıcımlı yana kaydırdım.

"Bu yüzden mi bu kadar huysuzsun?"

"Hayır, ben sadece genel olarak bir sikim." İçime girdi ve tanrım, çok büyüktü. Yataktan düşmemek için çarşafı kavradım ama endişelenmeme gerek yoktu. Beni tutmuştu. McCoy'a çekilmemin asıl nedeni de bu değil miydi? Bana sahipti ve bunu öyle bir şekilde yapıyordu ki, kendimi biri için önemli hissediyordum.

* * *

McCoy

İsla açgözlüydü. Sıcak, ıslak vücudu beni sonuna kadar içine aldı ve mümkün olan en kısa sürede tekrar yumruklamamı istedi. Onu alabildiğim her pozisyonda almak istiyordum. Şansım olacak mıydı?

Homurdanarak kalçalarımı tekmeledim ve içine daldım. "Nasıl bu kadar iyi hissedebiliyorsun?" Başka bir partnerin her lokması için bu kadar çaresiz olduğumu hatırlamıyordum. Kendini bana kapatması ihtimaline karşı sunduğu her şeyi deneyimlemek için bu çılgınca ihtiyaç. Damarlarımdan bu kadar şehvet ve arzu pompalanıyordu, ta ki sertleşmediğim ve İsla'yı düşünmediğim bir zamanın asla olmayacağını düşünene kadar.

Kendini yatağa yaslamıştı, yumrukları şiltedeiydi. İhtiyacım olan şeyi elde edemedim, bu yüzden ereksiyonum benden nefret ederek geri çekildim ve onu dört ayak üzerine çevirdim.

Dizlerimin üzerine çökerek ellerimi onun dolgun kalçalarının iki yanına koydum. "Kıçını havaya kaldır."

O yaptı ve ben . devam ettim, kendimi ritimde, vücudunun sıcak kadifesinde ve sikimin etrafını kavrayıp dalgalandırmasında kaybettim.

"Sanırım ..." Sırtını eğdi, ellerini yatak başlığına dayadı. "Sanırım yine boşalacağım."

Sesindeki saf inançsızlık ihtiyacım olan meydan okumaydı. Lanet olsun, yine boşalacaktı. Onu bugün üç kez boşaltma ve ben sırtını patlatırken onun lanet aklını başından alma düşüncesi beni zirveye doğru itmeye yetti.

Ama henüz değil.

Üzerine katlandım, etrafına uzandım ve klitorisini buldum. Muhtaç bir inilti onu terk etti ve parmağımı sadece şişmiş tomurcuğunun üzerinde dinlendirerek cevap verdim. Diğer elimle bacaklarını daha da açarak onu bana olabildiğince açık tuttum.

Zirveye ulaştı ve sesi bastırmak için yüzünü çarşafa gömdü. Binlerce lobutu deviren bir bowling topu gibi doruk noktama çarparken kendimi susturmak için elimden geleni yaptım.

Dişlerimi sıktım ve sahip olduğum her şeyi ona boşaltırken uzun bir "siktir" çektim. Hiç seks yapmamışken utanç verici derecede bir süre içinde iki kez boşalmıştım ama sorun değildi. Yaptığımız şeyden sonra, birlikte nasıl patladığımızdan sonra - bu bok her gün olmaz.

İsla'nın yanına çöktüm ve onu kendime yaklaştırdım. Prezervatiften kurtulmam gerekecekti ve ikimizin de tekrar temizlenmesi gerekecekti ama bunu yapamazdım.

kendimi hareket ettirmek için.

Ona sarılmak içimde derin bir özlemi açığa çıkardı. Onunla her gün böyle yatabilirdim. Onunla uyanmak nasıl olurdu? Onunla duş almak nasıl olurdu? Akşam yemeğine oturmadan önce onu yutmak?

Bu düşünceler de nereden çıktı?

Oraya gittim, yaptım, gösterecek hiçbir şeyim yoktu. Yuva kurmak istemiyordum, kuracak olsaydım da Coal Haven'da olmazdı. Ne iş yapacaktım? Hayatımı nasıl kazanacaktım? Babamın annemi suçladığı gibi kız arkadaşımı dolandırmayacaktım.

Annemi düşünmek soğuk bir su sıçraması gibiydi. Müşterisiyle yatakta olmam bir yana, daha önce yaptığı telefon görüşmesi de aklıma geldi.

Dinle, Coy. Lorraine Orlan projesinden uzaklaşana kadar Isla'nın dikkatini dağıtmanı istiyorum.

Neden onun dikkatini dağıtmam gerekiyor ki? Sırada onun projesinin olması gerekiyordu.

Dev'in biraz daha zamana ihtiyacı var. Farklı bir yer düşünüyor.

Pislik herif yeni bir bina inşa etmek isterken Lorraine'in restorasyonu değerlendirmek için zamanını boşa harcadı ve şimdi de başka bir yere mi taşınmak istiyor? Ve bunun için Isla'nın ödeme yapması mı gerekiyor? *Lorraine'i buraya gönder, Dev de anlaştın. Seni işe almadan önce yerini belirlemiş olmalıydı.*

Umarım diğer profesyonellerle bu şekilde konuşmuyorsunuzdur. Kınayıcı ses tonu, tavrımın tam da hiçbir şey elde edemememin nedeni olduğunu açıkça ortaya koydu.

Isla yeterince gecikmişti.

Bir yolunu , McCoy. Sana güveniyorum.

Bu sözler beni her seferinde yakaladı.

"Nereye gittin?" Isla sessizce sordu. "Ben buradayım."

Omzunun üzerinden baktı. Yanaklarında hâlâ bir kızarıklık vardı ve lanet olsun ki onu oraya ben koymuştum. Bana küçük bir gülümseme verdi, eğer istemiyorsam konuşmak zorunda olmadığımı söyleyen bir gülümseme. Sorun şuydu ki, ben istiyordum. Ben iş bitiriciydim ve normalde anneme güvenir ve onu sorgulamazdım ama sessiz kalmak beni daha önce deneyimlemediğim bir düzeyde rahatsız ediyordu.

Ona bir şey borçluydum. "Ben memnunum. Hepsi bu kadar."

Bana sokuldu. Çıplak olduğu ve battaniyeler yerde olduğu için olabilirdi. "Ben de, ama yemeğimiz muhtemelen soğumuştur."

Yemeğimizi unutmuştum. Midesi bütün öğleden sonra itiraz etmişti. Yuvarlanarak örtmek için battaniyelere uzandım. "Orada kal."

Tuvalete gideceğim ve sonra yemeği alacağım."

Çarşafı koltuk altlarına kadar çekti ve yatak başlığına yaslandı. Prezervatifle işim bittikten sonra yerinden kıpırdamamıştı. Getirdiği biralardan birini ve plastik içecek kabını ona uzattım.

Kapağı açtığında bir çeşit tavuklu sandviç ve waffle kızartması gördü. "Rattler'ın yemeklerinin en iyi yanı soğukken de tadının güzel olması."

Hamburgerimi alıp yanına oturdum ve çarşafın diğer yarısıyla kucağımı kapattım. En son ne zaman bu kadar rahatlamıştım? Mezun olduktan sonra evden ayrıldığımdan beri bir şeyler için çalışıyordum. Kendimi kanıtlamak için. Diploma almalıydım, şantiyedeki herkesten daha çok çalışmalıydım, kendi şirketimi kurmalıydım, en iyi birayı üretmeliydim, en iyi dağıtım anlaşmalarını yapmalıydım ve eski sevgilim bira yarışması sahnesini gündeme getirdiğinde, bu da uymuştu. Yaptığım gibi bira yapmak dışında bir iş yapmam gerekmiyordu ama kendimi kanıtlamanın başka bir yolu vardı.

Sanki günlerdir spor yapıyormuşum ve tek yaptığım basit bir su tesisatını tamir etmek ve seks yapmakken bu ilk katı beslenmemmiş gibi yemeğimi düşündüğümünden daha hızlı bir şekilde parçaladım.

Lanet olsun, yaşlanıyordum. Ama burger o kadar iyiydi ki. Ilık ve her şey. Sessizce yedik. "Gittiğimde Rattler'ı özleyeceğim." Karnımda huzursuzluk dönüyordu. Gitme fikri hoşuma gitmiyordu ama bunun tek nedeni Reservoir Barrel'in henüz bitmemiş olmasıydı. Ben başladığı işi bitiren bir adamdım.

Bu ne kadar sürecekti? Proje durmuştu ve şu anda sadece Isla ve ben vardık. Birbirimiz için hiçbir şey değildik ama aynı zamanda Coal Haven'dan bir daha dönmek üzere ayrılabilirdim ve geldiğim zamanki gibi olmazdım. Burada geçirdiğim zaman beni değiştirmişti ve bunun sebebi de bu kızdı. Ne yaptığından emin değildim, sadece değiştiğimi biliyordum.

"Bundan sonra nereye gidiyorsun?" Gözleri masum sorularla dolu bir şekilde kızarmış gözleme yiyordu. Kalmam için bana yalvarmıyordu. Bu, olduğundan daha önemli görünen bir kaçamaktı. Ama projenin sonunda ben kendi yoluma gidiyordum ve Isla kalıyordu.

"Bilmiyorum. Büyüdüğümde ne yapmak istediğime karar vermeliyim." Kasabaya ilk geldiğimde yaşadığım huysuzluk geri dönüyordu. Eğildim ve boş kabımı küçük masanın üzerine fırlattım.

Parmağındaki tuzu yaladı ve şehvetle çarpan aletim neredeyse çarşafı kaldırıp daha fazlası için yalvaracaktı. "Bira sektörüne geri mi dönüyorsun?"

Bu mantıklı bir adım olurdu, ama o sorarken bile başımın üzerinde kara bir bulut oluştu, hayatıma getirdiği güneşi kovmakla tehdit eden bir bulut. "Bilmiyorum."

Son kızartmayı yedi ve yemeğinin yanında gelen turşu mızrağını ısırdı. "Artık sevmiyor musun?"

"Bilmiyorum." Bu dürüst bir cevaptı. Isla'nın kulübesinde farklı biraları tatmaktan keyif almıştım ama bunun nedenini 'yla vakit geçirmekten ayıramıyordum. O gece gerçekten neyi sevmiştim? İçkilerden mi yoksa kızdan mı?

"Bu yüzden mi benimle bir parti hazırlama fikrinden nefret ediyorsun?"

Evet. İşte bu. Davranışlarım korktuğum kadar dikkat çekiciydi. Ona bir cevap borçluydum ve konuşmak ne olduğunu anlamama yardımcı olabilirdi. "Fergus bana evde bira yapımı hakkında bildiği her şeyi öğretti ve ben de onu etkileyecek bir şekilde ölçek büyüttüm ve o etkilemesi kolay bir adam değildi."

Ben ev yapımı bira şişelerinin kapağını açıp bir yudum alırken o sessiz kaldı. Bira ısınmıştı ama hâlâ taze ve gevrekli. Isla, Fergus'u gururlandırır. Muhtemelen tavsiyelerde bulunur ve tarifi nasıl değiştirip başka baharatlar ve tatlar kullanacağı konusunda heyecanlanırdı.

"Buna karşılık, istediğim ölçekte çalışmak için bildiklerimi başkalarına öğretmek zorundaydım. En iyi, en büyük olmak istiyordum, ne gerekiyorsa yapmalıydım. Tennessee'yi çoktan aşmıştım. Hannah ve Angus -beni terk ettiği adam- öğrettiğim tek kişiler değildi ama en önemlileriydi."

"Yaptıkları senin suçun değil."

Öyle hissettim. "Sürünerek eve döndüğümde annem bana bir evliliğin iki kişi gerektirdiğini hatırlattı. Hannah hırslı ve bencil olabilirdi ama yaptığı şeyi ve yaptığı kişiyi yapmadan önce evliliği uzun süre yürümemişti."

"Ya Angus?"

Dizlerimi büktüm ve kollarımı üzerlerine sardım, şişe bir elimde gevşekçe duruyordu ve çarşaf alt yarımın üzerinde bir çadır gibiydi. Geçen yıl olanlardan bu kadar bahsedeceğimi hiç düşünmemiştim ama konuştukça üzerimdeki yükü atmaya devam ettim, evliliğimi ihmal etmemdeki kendi rolümü kabul etmek de buna dahildi. "Ona en iyi arkadaşım derdim ve arkadaşlarımın en yakını oydu, ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Bira konuşurduk. İş konuşurduk. Hepsi bu kadardı. Ben tamamen işime odaklanmıştım, onun ise karımın da dahil olduğu daha kapsamlı bir hayatı vardı. Mesele şu ki, bir şeylerin ters gittiğini düşünecek kadar ikisiyle de iletişim halinde değildim. Eşikle birlikte yaşayan ve çalışan bir adam

Eşinin başka birine aşık olduğunu anlaması gerekir. Angus ve ben bu kadar yakın olsaydık, onun biriyle görüştüğünü ve sürekli bekar olmadığını düşünürdüm."

Isla elindeki kabı komodinin üzerine koydu. "Onlara güveniyorsan neden sorguluyorsun?"

Görmeliydim. Burnumun dibinde neler olduğunu görmeliydim. Gerçek şu ki, yeterince önemsememiştim ve bundan gurur duymuyordum. "Her şeyi riske attım. Fergus çok utanırdı. Annemin tepkisi yeterince kötüydü."

"Ne demek istiyorsun?" Isla'nın ses tonu basit bir merak değildi. Benim için bir tür savunmacılık vardı.

Belki de beni konuşturan buydu. Genelde duygularımı açığa vurmazdım ama hayatımdaki her şey bu noktada düşündüğümünden farklıydı. "Hiç söylemedi ve muhtemelen objektif olmaya ve her iki tarafı da görmeme yardımcı olmaya çalışıyordu, ama aynı zamanda babam gibi olduğumdan biraz endişelendiğini de düşünüyorum."

"McCoy, babanı tanı mıyordum ama söylediklerinden anladığım kadarıyla ona benzemiyorsun."

Onun desteği bir battaniye gibi etrafımı sarmıştı ama itiraf etmek istediğimden daha çok ona benziyordum. Durmak ve davranışlarımın sevmem gereken kişileri nasıl etkilediğini görmek istemiyordum. "İlişkiye yatırım yapmadım. Hareketlerimi sürdürdüm ve babamın anneme yaptığı gibi Hannah'yı azarlamasam da tam olarak orada değildim. Evdeyken bile işimi ve nasıl daha iyi olabileceğimi düşünüyordum." Bir içki daha aldım. "Yine de bira güzelmiş."

"Yaptığım ilk partinin tadına bakmadın."

"Herkesin ilk partisi berbattır."

"Sanırım çiğneyebilirim."

Kıkırdayarak şişenin kehribar rengi derinliklerine baktım. Az önce yaptığımız konuşmadan sonra umutsuzluğun dibine vurmuş olmalıydım ama kendimi içkisinin tadı kadar hafif hissediyordum. "Adını koydun mu?"

"Hayır. Bu benim tek taçlandırıcı başarıım. Farklı çizgileri farklılaştırmak zorunda değilim."

"Yarın, başka bir partiye başlayacağız. Hiç denemediğin bir şey."

Geri çekilmem için bana bir şans verir gibi beni izledi. "Tamam, ama bunu yapıyorum. Beni eğitiyormuşsun gibi hissetmeni istemiyorum. Sadece takılabilir ve güzel görünebilirsin."

"Hayatımda bir gün bile güzel olmadım," diye .

"Oldukça seksisin."

Şişeyi elinden aldım ve benimkiyle birlikte komodinin üzerine koydum. Onu altıma çekerek üzerine yuvarlandım, çarşaf aramıza dolandı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Sana göstermem gerekebilir."

"Elbette, bir hanımefendinin dikkatini dağıtacak biri değilim." Bunu söyledikten sonra dilim bozuldu ama endişemi zihnimden sildim. Annem üstesinden gelirdi. Sırf iyi ve rahat biri olduğu için Isla'ya kazık atmayacaktı. Çünkü onun bu yönüne değer başlamıştım ve annemin onu tekrar oyalamak istediğini öğrenirse yanlış tarafta olmak istemiyordum.

On üç

Isla

McCoy kurutucunun üzerine oturdu, ben de yanımızdaki ocakta sıra kaynarken tezgâhın üzerine tünedim.

Saati kontrol ettim. "Beş dakika içinde kabuklarını demlemeye ekleyebilirim." Kaynatmak ve birincil fermantasyona eklemek için bir klementin daha soydum. "Sence hem kabuk hem de meyve eti olması çok mu sert olur?" Bana "*Buna cevap vermemi ister misin?*" der gibi baktı. Elbette nasıl sonuçlanacağını tam olarak biliyordu. Başımı salladım. "Boş ver. Kendim öğreneceğim."

Parmaklarını kurutucunun tepesine vurdu, donuk metal sesi bodrumda yankılandı. "En iyi yol bu."

Ben de kabul ettim. Her şeyi ondan öğrenmek güzel olurdu ama aynı zamanda tüm bilgime de sahip olmak istiyordum. "Bazı insanlar meyveleri donduruyor, hatta bazıları votkayla sterilize ediyor. Bir dahaki sefere bunu deneyebilirim."

"Yapın ve görün. Bir clementine tarifini böyle mükemmelleştirirsiniz."

Meyve parçalarını ayırdım ve tencerenin içine attım. İyi ki birden fazla sıcak tabak almışım.

Defterimi aldım, ne yaptığımı yazdım ve bir dahaki sefere ne deneyeceğime dair notlar aldım. "Bunu benimle birlikte test etmelisin. *A* ve *E* ekibi buraya geldikten bir hafta sonra yapılmalı. Onlar Denver'a döndüğünde plan yapmak için geri dönecek misin?"

Bencilce onun kalmasını istedim. Dün gece geç saatlerde motelden ayrılmıştı, vücudum doğru yerlerde uğulduyordu ve s nen havalı yatağım bile beni uyandırmamıştı.

"Bilmiyorum. Planları hazırlamaları birkaç hafta sürer. Ayrılmanın bir anlamı yok gibi görünüyor. Genel müteahhit buraya gelmeden önce yerleşmek için erken gelmem gerekecek, ancak onun yerine biraz rol üstleneceğim, böylece çok uzun süre gitmesi gerekmeyecek."

Evet. "Bir yer mi kiralayacaksın? Daha fazla yerin olur. Belki orada burada yemek yaparsın." Motel yeterince güzeldi ama zaten altı haftadır oradaydı. Sıkışık değil miydi?

"Kendim için yemek yapmaya başlarsam Jocelyn beni çok  zleyebilir."

Gülerek, ona düşkünlüğünü hayal ettim. Ben doğmadan önce müşterilerden nefret ettiği için lokantada çalışmamıştı. "Daha büyük yerler var."

"Fazla bir şeye ihtiyacım yok."

Fazla bir şeye ihtiyacı yok muydu, yoksa ihtiyacı olduğunu mu düşünmüyordu? "Otel hayatından bıkmadın mı?"

"Hayır. Nashville'de büyük bir evim vardı ve tek kullandığım banyo ve yatak odasıydı. Garajdaki aletleri kullanmadım. Hannah hayal kırıklığına uğradı ve her şeyi kiraladı." Parmaklarıyla tıklamaya devam etti. "Peki ya sen?"

Konuşmayı bana çeviriyordu. Motel olayında doğru yolda mıydım? Tuvalete gitmek için bir yatağın etrafından dolaşmaktan fazlasını hak etmediğini mi düşünüyordu? "Peki ya ben?"

"Mobilya yok mu? Düz yatağınızı görmediğimi sanmayın."

"Sırtım için daha iyi." Kıs kıs g lmeme engel olamadım. "Bir tane daha almam lazım. Mağazaya koşup bir tane daha alacağım."

"şişme yatakları mı var?"

"Bölgede çok sayıda avcılık ve kampçılık var." "şişme kanepeleri var mı?"

"Kurutucu rahat değil mi?" İçime bir utanç çöktü. Evimde kamp yapıyordum ve şimdi o bunu belirttiği için, durumu onun bakış açısından görmeye çalıştım. Bu evi satın almış ve başka bir yere taşınmak için zamana ihtiyacım varmış gibi değildi. Giysilerim, bira yapımında kullandığım ekipmanlar, banyo için aldığım aletler ve garaj yolundaki yeni römork ve çim biçme makinesinden oluşan tüm eşyalarım ile buradaydım.

"Sorun değil. Burayı satmayı planladığınızı biliyorum ama o zamana kadar burada yaşayacaksınız ve bunun hızlı bir geri dönüş olacağını sanmıyorum. Neden rahat etmiyorsun?"

Yaşamak istediğim ev bu değildi. Nerede yaşamak istediğimi hayal etmemiştim. Zihnim dökümhaneye ve onu neye dönüştürebileceğime odaklanmıştı. Fena halde eskimiş küçük bir ev hayalimdeki ev değildi ama yirmili yaşlarımin ortasındaaydım ve bekârdım. Bir aile evine yerleşmem gerekmiyordu. Bu, orayı gerçek bir yuva haline getirmek için neden ağır davrandığımı açıklamıyordu.

"Halıyı söküp boyarken bir ton mobilyayı taşımak istemiyorum."

"Anladım."

Devam etmesini bekledim ama etmedi. "Üst katın tamamının yeni halıya ihtiyacı var."

"Evet."

"Banyodaki ve mutfaktaki muşamba da gitmeli."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Umarım o tuvaletle ilgili notlar almışsındır."

"Neden?" Kafama dank etti ve gözlerimi kapattım. "Döşemeyi değiştirmek için tuvaleti sökmem gerekecek."

"En iyisi bu."

Kısa cevapları beni sinirlendirdi. "Neden burayı mobilyalarla doldurmamı istiyorsun ki?"

"Neden yapmıyorsun?"

"Bilmiyorum, neden kendinize ait olmayan sıkışık bir yerde kalmak yerine bir daire kiralamıyorsunuz?"

Bir an bana baktı ve bu her bakışı değildi. Bastırılmış bir ilgi yoktu. Hoşnutsuz bir tavır yoktu. Soru yoktu. Sadece şaşkın bir sessizlik. "Bilmiyorum."

"Belki ben de senin kadar kök salmaktan korkuyorumdur." Kabuğu rendesini tencereye attım ve oturduğum yerden karıştırdım. Meyvemsi bir narenciye aroması odadaki grenli kokuya karıştı.

Belki ben de senin gibi kök salmaktan . Bu da nereden çıktı? Burada yaşamaktan korkmuyordum. Hiçbir yerde yaşamaya bağlı değildim ve bu ev de diğerleri kadar iyiydi.

"Tamam," dedi yavaşça. "Küçük bir odada mutlu olmamın nedeninin yüküm olabileceğini kabul . Ama senin önünde koca bir hayat var."

Gözlerimi devirdim ve karıştırmaya devam ettim. "Sen yaşlı bir adam değilsin McCoy. Otuz altı yaşındasın. Bu pek de altın yıllar sayılmaz. Orta yaşlı bile sayılmazsın."

"Otuzlu yaşların ortasını orta yaş olarak görmediğinizi duymak yüreklendirici olsa da, size kıyasla hala koca bir hayat yaşadım ve bu hayat beni ısırdı. Hem de çok. Senin bahanen ne?"

"İstediğim ev bu değildi." Burası bir yatırımdı. Akıllıca olması gerekiyordu.

"Nerede bu?"

Daha hızlı karıştırdım. Tencerenin içindekiler köpüklü ve yapışkan hale geliyordu. İçimde nasıl hissettiğim hakkında. "Bilmiyorum. Bir yerlerde benimle konuşan bir ailem var."

"Anlıyorum." Ses tonu yüklüydü. Tam olarak ne görüyordu?

Bilmek istemedim. Konuşmamız beni de klementinler gibi soydu. "Ayağa kalkıp hareket etmeliyim."

"Göğüslerinin böyle sallanmasını izlemek hoşuma gidiyor."

Nüktedanlığı konuşmanın yarattığı acıyı hafifletti. "Bira yaparken göğüslerimi hiç düşünmemiştim."

"Her zaman onları düşünüyorum." Birkaç dakika geçti. "İsla . . sicilim çok kötü olduğu için aile ilişkilerini eleştirmek bana düşmez ama onlardan herhangi birine ulaştın mı?"

"Kimseyi rahatsız etmek istemiyorum. Bana ulaşmaya çalıştıkları falan yok." "Seni buluşmalarına davet ettiklerinde mi demek istiyorsun?"

Kaşlarımı çatarak, karıştırdığım açık kahverengi köpüğe baktım. Ayağa kalkmalıydım. Sırtım ona dönük olacaktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Lokantada Liam ve Archer'a rastladım. Liam haberi iyi karşılayıp karşılamadığınızı merak ediyordu."

"Benimle çalışmak istemediğini mi? Evet, sorun değil." Bakışlarımı görevimden ayıramıyordum. Kesinlikle McCoy'un gözleriyle karşılaşmak için değil.

"söylemedi. Yapamayacağını söyledi."

Her iki sebep de aynıydı. Kardeşime ulaştım ve o geri adım attı. Buna hakkı vardı. "Her neyse, denemeye değerdı."

"Peki ya davetiye?"

Tenceremin içinde dönen girdabı izledim, duygularımın sızının içinde boğulmasını diledim. "Konuşmalarına kulak misafiri oldum. Kimlerin geleceğini tartışıyorlardı. Bilin bakalım listede kim yoktu?"

"Kennedy sana sormadı mı?"

"Sonrası. Aynı şey değil. Muhtemelen kulak misafiri olduğumu fark etmiştir ve bundan sonra beni dışarıda bırakmayacak kadar naziktir." Yanağımın içini çiğnedim. Kalan acı çok güçlüydü. "Her şey farklı, biliyor musun? Kenar mahallelerde olmaya alışmış olmalıydım. Stetson ve Holden kendi işlerini yapıyorlardı. Liam hayatımızın bir parçası değildi. Diğerleri Coal Haven'da değildi. Şimdi Nora geri taşındı. Archer. Nora hariç hepsi yerleşiyor ve birbirlerine yakınlaşıyorlar. Bu harika bir şey. Gerçekten öyle."

"Ama kendinizi dahil hissetmiyorsunuz?"

"Lyric içtim." Dudaklarımı içeri kıvırdım ve tencereden gelen narenciye ve hoppy kokusunu içime çektim. Bira iyi olacaktı; bunu söyleyebilirdim. En azından bir şeylerde iyiydim. Hayatımın geri kalanında bu kadar başarılı değildim.

"Ama şimdi kardeşinle evli."

"Ve bir anne." Onun adına mutluydum ve görünce olmasını seviyorsam, beni asıl rahatsız eden neydi? "Her şey çok hızlı oldu. Stetson'la bir kaçamak yaptığını bile bilmiyordum, sonra hamile kaldı ve evlendiler, Rina burada ve ben de teyze oldum. Sanırım ailelerimizi birlikte büyüteceğimizi düşünmüştüm."

"Ve şimdi tüm aile toplantılarında o var ama sen ."

"Değil mi? Bunu düşününce kendimi çok kötü hissettim. Büyürken pek ailesi olmamış. Ama o da bir anne ve çalışıyor, ben ise boş bir evde işsiz güçsüz dolanıyorum." Utanç beklediğim gibi beni içine çekmedi. Düşüncelerimi yüksek sesle söylemek yardımcı oldu.

Kurutucuyu itti ve lavaboya gitti. Soğutucuda biramı şoklamak için birkaç torba buz vardı. Lavabonun fişini taktı. Tencereyi lavaboya taşıdım ve dikkatlice içine yerleştirdim. Şerbetçiotu torbasını çıkardık, kapağını kapattık ve soğuk suyu başlattık.

Buzları ekleyebilmek için lavabonun dolmasını bekledik, ikimiz de suyun akışına bakıyorduk.

"Kayboldun," dedi sonunda.

"Belki biraz. *A* ve *E*'yi beklerken içinde bulunduğum bu belirsizlik hiç yardımcı olmuyor." Kollarımı kavuşturup leğene yaslandım, Reservoir Barrel'a gidip ilerleme kaydedemediğim için hayal kırıklığına uğramıştım ama burası kişisel sorunlarıma çözüm olamazdı. "Dün gece Lyric'e rastladım ve beni onu hayatımdan çıkarmakla suçladı. Ve ... belki de öyle yaptım."

"Öyleyse ara onu. Mesaj at. Snap at. Bugünlerde çocuklar ne yapıyorsa onu yap." "Şimdi yaşlı gibi konuştun. Muhtemelen çalışıyordur."

"Sen de öylesin." Ona baktığımda kolunu odanın içinde salladı. "Bu bir araştırma. Hobi için bira üretmiyorsun. Bu bir test. Hepsi daha büyük bir planın . Sen de çalışıyorsun. Ona mesaj at. Meşgul olmadığında cevap verecektir. Aynı şekilde sen de. Hayatlarınız değişiyor ama aranızdaki bağı korumak için çaba göstermezseniz ikiniz de yolunuza devam edersiniz."

Sadece benim hakkımda konuşamayacak kadar kararlıydı. "Bunu mu yaptın?"

"yollarına devam ettiler," dedi basitçe. "Ben sadece taşındım."

Ama hayatına devam etmemiştir. "Onu hâlâ seviyor musun?" Kalbim boğazıma düğümlendi. Cevabı ne olursa olsun beni ikiye bölmemeliydi ama ufukta ağır bir potansiyel belirliyordu.

İstifa etmiş gibi bir iç geçirdi. "Hiç yaptım mı bilmiyorum." Buna hazırlıklı değildim. "Ah."

"Evet. Kolay bir itiraf değil. Dürüst olmak gerekirse, onun da beni sandığı gibi sevip sevmediğini bilmiyorum. Onun hayatı kendisiyle ilgiliydi ve ben kendi hayatımı onunla ilgili hale getirmedim, bu yüzden bana bedel ödetti." Dirseğiyle beni dürttü. "Devam et, Lyric'e mesaj at."

Telefonumu çıkarsaydım, gecikmemin gerçek nedenini itiraf etmek zorunda kalacaktım. Ama McCoy pes etmeyecekti. "Seni soracak ve ben ne diyeceğimi bilemiyorum."

Anlayış ve bir korku kıvılcımı gözlerini aydınlattı. "Ve yalan söylemek istemiyorsun?"

Midem dibe vurmadı ama düştü. Bizi sır olarak mı saklamak istiyordu? Birlikte yattığımızı tüm kasabaya haykırmamız gerektiğini düşünmüyordum ama insanlar merak edebilirdi. "O benim en iyi arkadaşım."

"Ağzı sıkı olması konusunda ona güveniyor musun?" Kaşlarımın arasında bir parmağını gezdirerek kaşlarımı çatmamı yumuşattı. "Ağabeyinin ne yaptığımızı bilmesi umurumda değil. Benim yaşımda böyle bir şey için endişelenmek tuhaf. Annemin beni hayal kırıklığına uğratmasına da ihtiyacım yok."

"Nereden bilebilir ki?"

"Yeterince insan öğreniyor. Sosyal medyada 'McDaniel Müteahhitleri seksi müşterilerini sikmeyi seviyor' diye yazıyorlar. Bilmiyorum ama öğrenmek de istemiyorum."

Doğru. Bir de ailem vardı. Babamın Sylvia'yı arayıp, "*Oğlunuz neden kızımın içine aletini soktu?*" diye sormasını beklemezdim. *Bu şekilde mi iş yapıyorsunuz?* Bir daha asla onun çocuğu olmayacağımı düşünmemiştim.

ama Sylvia'nın önünde küçük düşmezdim. Babam böyle bir şey yaparsa, benimle çalışmayı bırakabilirdi. O zaman ne olacaktı?

"Söylediklerinizi düşüneneğim. Buna ne dersin?" Kendimi soyutladığımı kabul edebilirdim. Lyric ve ben yıllar boyunca pek çok kez tartışmıştık, çoğunlukla iki dakikada çözülen önemsiz şeylerdi bunlar. Bu farklıydı. Biz farklıydık. "Ama şu birincil fermantasyonu tamamlamam lazım ki çiftçi pazarına gidebileyim."

"Ravent kızdırma çubuklarıyla ilgili başka sorun var mı?"

"Hayır. Becca kimyasal yüklü meyveleri pazarın diğer tarafında yemekten yeterince memnun görünüyor. Babam da artık pazarda açtığımız stantları kısıtlamayı gündeme getirmiyor. Muhtemelen sana teşekkür etmeliyim." Pazar hakkında konuşmak istemiyordum. Her Perşembe ve Pazar öğleden sonrası kafamda asılı duruyordu. İnsanları seviyordum. İş zor değildi. Ama bu benim mesleğim değildi. Hayatımda yapmak istediğim şey bu değildi ve o kadar az para ödüyordu ki, daha çok zamanımı bağışlamak anlamına geliyordu. Değerli bir amaçtı ama özellikle tutkulu olduğum bir amaç değildi.

Bodrumda ne yapıyordum ve ? Bunu bütün gün yapabiliirdim ve yakında tam zamanlı olarak bira yapmaya başlardım. Ama bu McCoy'un gideceği anlamına geliyordu. Hayatına devam edecek ve ne yapacağına karar verecekti ve ben bunun bir parçası olmayacaktım.

* * *

Elimde panomla pazarda dolaştım. Alışveriş yapanlar stanttan standla dolaşıyor, sıcağın, güneşin ve yılın bu zamanında daha geniş ürün yelpazesinin tadını çıkarıyorlardı. Durdum ve her bir satıcıyla sohbet ettim. Temmuz genellikle yılın en sakin zamanıydı, ancak bazı satıcılar her zamanki neşeli hallerinde değildi.

Clara'nın turtalarının önünde durup seçeneklere göz attım. Sohbet etmeyi sevdiği için onu sona saklamıştım. McCoy'un turtalara nasıl baktığını unutamıyordum.

Yaklaştığımda kibarca gülümsedi. Son zamanlarda, Reservoir Barrel hakkında sorular soruyordu, ama bugün bakışları kayarak uzaklaştı.

Endişeyle panoyu göğsüme bastırdım. Üzerinde fazla not yoktu. Clara ile konuşmamdan sonra bu durum değişecek miydi? "Bugün nasıl gidiyor?"

"Peki." Ellerini tulumunun üzerinde kavuşturdu. Clara kasabada çiçekli gömlekler, uzun etekler ve bol pantolonlar giyiyordu. Pazarda çiftçi taklidi yapar, önlüklü tulum giyer ve büyük bir hasır şapka takardı. Gürültülü bir kahkahası vardı ve hiç durmadan konuşurdu; hamur işi için en iyi yağın hangisi olduğunu sorarsanız bir saatinizi ayırmanız gerekirdi.

"Her şey yolunda mı, Clara?"

"Neden olmasın ki?" Kaba sesi beni ürküttü. "Umarım tüm turtalarımı satabilirim."

"Neden?" Panoyu kontrol ettim, gelecekteki pazarlarla ilgili aldığım notlara göz attım. "Seyirci sayısı arttı ve sezonun geri kalanı için programınız var."

Bana aptal *aptal* baktı. "Görünüşe göre Ağustos 'sadece ürün' olduğunda değil."

Kaşlarımı çattım, içimi bir korku kapladı. Bu, arkamdan alınan kararların tüm işaretlerini taşıyordu ve bunu yapabilecek güce sahip tek bir kişi vardı. "Formatı değiştirmek gibi bir planım yok. Sezon ortasında değiştirmek için bir neden yok."

"Baban dün onu benzin istasyonunda gördüğümde bana haber verdi."

"Kararları babam vermiyor."

İçinden alaycı bir kahkaha yükseldi. "Ne zamandan beri? Bu kasabadaki her şeyin arkasında ailen var ve bu pazar da farklı değil. Burada kazandığım paranın Don'un masraflarını karşılamasına yardımcı olması umurlarında değil. Ya da turta yapmanın kendim için karşılayabildiğim tek terapi olması."

Bu konuşmadan bıkmıştım, ses tonumu sertleştirdim. "Hayır, yönetmen benim ve format değişikliği olmayacak."

Bana yatıştırıcı bir gülümseme verdi. "Sen tatlı bir kızsın Isla, ama bu işler böyle yürümüyor."

Ölçülü bir nefes çektim. *Lanet olsun, baba*. Neden bu işin peşini bırakmıyor? Neden teklifimizi daraltmanın iyi bir iş hamlesi olduğunu düşünsün ki? Onu değişiklik olmayacağına ikna etmek için ne yapabilirdim?

Beni ciddiye almıyordu, bu çok açıktı. Ve sinir bozucuydu. Otoritemi kurmalıydım ve bunu babamla konuşmadan yapamazdım. "Dinle Clara, babamla konuşup bu işi çözeceğim."

"Elbette, Isla."

Düz ses tonuna karşı öfkelen dim. Yeterince baltalanmış tım. Topuklarımın üzerinde dönerek panomu göğsüme bastırdım. Ayrılamazdım.

Pazar gece için bitene kadar. Sonraki bir saat boyunca sıkı bir sırtışıla babamın ortaya çıkmasını bekledim. Ama neden olduğu sorunlarla ilgili radarı doğruydu. Uzak durdu ve muhtemelen yapmaya çalıştığı şeyi duyacağımı bildiği içindi.

Tüm satıcılar toplanıp gittiler, birçoğu giderken beni görmezden geldi. Genellikle bana veda etmek ya da müşterilerle ne kadar iyi bir gece geçirdiklerini söylemek için yollarından çekilirlerdi.

Sikerim böyle işi.

Kamyonetime doğru yürürken, öfkelen dim. Kimse bana yaklaşmayı düşünmemiş miydi? Ya babamdan duymuşlardı ya da Clara haberi yaymış ve söylenti satıcıları sarmıştı. Ve kimse benimle konuşmamıştı.

Hızımı düşürmek için şehir boyunca derin nefesler aldım. Otoyola çıktığımda camları açtım. İçeriden ısı yayılıyordu ama rahatsızlığımı ve öfkemi azaltmak için gürültüye ihtiyacım vardı. Annemle babam beni evden kovduklarından beri beni rahat bırakmamışlardı. Peki babam neden aynı şeyi market için yapmıyordu?

Çocukluk evimin büyük pencereleri göründü. Yoldan aşağı döndüm. Endişe midemi odun sobası gibi yakıyordu. Evin önüne park edecektim ama dükkanın kapıları açıktı. Stetson'ın pikabı ortalıkta yoktu, yoksa o olduğunu düşünürdüm. Babam yaşlandıkça, çiftlikte çalışmayı bir iş olarak değil de hobi olarak daha çok sever oldu ve Stetson ona bazı görevler verdi. Hendekler samanlanıyordu ve babam ya otlaklardan birindeydi ya da gece için geri dönmüştü.

Dükkânın önünde durdum. İçeriden gelen metal alet sesleri beni dükkânın içine doğru çekti.

Babam ayaklı alet kutusunu karıştırıyordu. Şöyle bir baktı ve yüzünde memnun bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Neredeyse suçluluk duygusunun öfkemi yatıştırmasına izin verecektim ama sonra babamın ifadesi nötrleşti. Buraya ne için geldiğimi biliyordu.

Uzun bir söylevle uğraşmadım. O bunlara saygı duymazdı. "Neden?"

"Akıllıca bir karar." Bir bez parçası aldı ve ellerini sildi. Kasabadaki insanlar bunun Cameron Barron olduğuna inanamazdı. Üzerinde üç yıl önce çalıştığı rafinerinin adının yazılı olduğu eski bir sweatshirt vardı.

"Nasıl?" Kollarımı kavuşturdum. "Aydınlat beni."

Çenesi sertleşmişti. Kronik lösemi hastalığı onu yumuşatmıştı ama o kadar da değil. "İsla," dedi iç çekerek, "şehir yaz aylarında yıllık bir sokak panayırı yapmak istiyor. Coal Haven, haftada iki kez mini bir sokak panayırı olduğunda kalabalık çekmeyecek."

"Sokak panayırı mı? Bu benim için yeni bir haber." Annem için haber olmazdı. Döngünün dışında bırakıldım.

"Pazarın formatını sadece üretim yapacak şekilde ne kadar erken ayarlayabilirseniz, sokak fuarı başladığında o kadar iyi uyum sağlar ve işler."

"Bu hiç mantıklı değil. Yıllık bir fuar şehir dışından satıcıları çekecektir. Sanatçılar ve yiyecek kamyonları. Çiftçi pazarının ölçeği bununla kıyaslanamaz."

"Bu bir çiftçi pazarı değil, Isla. Turtalar ve ev eşyaları var. Herkesi içeri alamazsın çünkü onlara hayır diyemeyecek kadar nazıksın."

O zaman ne yapabilirdim? Onlara babamın hayır dediğini mi söyleyecektim? "Evet, söyleyebilirim. Beni yönetmen yaptınız ve bu benim kararım."

Burnunun ucuyla bana baktı. Bu tavrını kasabadaki herkese karşı kullandığını görmüştüm. Ben farklı değil miydim? "Verileriniz ne diyor?"

"İnsanların büyümeden ve sunulanlardan memnun olması."

"Araştırmayla ilgili bir şey var Isla, ne yaptığını bilmiyorsan kolayca çarpıtılabilir."

"Ve sen benim bilmediğimi mi düşünüyorsun?" Benimle sanki okulumun dört yılının parasını ödememiş gibi konuşuyordu. Sanki üniversite yerine yetişkin bakımevine gitmişim gibi. "Mesele sadece rakamlar değil. Clara'nın yaşamak için o paraya ihtiyacı var. Ben insanlar için karar veririm, sadece sonuç için değil."

Elindeki bezi tezgâhın üzerine fırlattı. "Clara bir hafta sonunda üç aylık satış yapabilir ve sokak panayırına başladığımızda haftada iki kez boş kalabilir. Ne kadar kazanıyor? Her hafta birkaç yüz mü? Belki beş yüz? Tek bir stant ücretiyle bir hafta sonunda beş bin dolar kazanabilir."

Tartışmak için ağzımı açtım ama elimde hiçbir şey yoktu.

"Annen de araştırma yaptı, Isla." Ses tonunda kızgınlık vardı. "Şehirdeki sokak fuarları her satıcıya binlerce dolar kazandırabilir. Büyük bir hafta sonu, daha fazla para, istediklerini yapmak için daha fazla zaman. Clara'nın depolamayı halletmesi gerekecek ama bu geçici olacak ve bahse girerim ilk yıldan sonra bu düzenlemeden memnun olacaktır. Bu arada, ürün tedarikçileri de iki haftada bir kurulan pazarlara katılmaya devam edecekler."

Onun mantığını çürütecek hiçbir yolum yoktu. Bu tartışmaya hazırlıklı değildim ve bu bana haklı olmak dışında hiçbir neden yokken inatçılık yapıyormuşum gibi hissettirmede mi? "Bu demek değil ki-"

"Gururun zor kararları engellemesine izin vermeyin. Bazen daha geniş bir topluluğun yararına olacak kararlar almak için birkaç ayağınızın üzerine basmanız gerekir. Herkesin sizi sevmesini istediğinizi biliyorum ama iş dünyasında bu mümkün değil."

Bu tartışmadan bıkmıştım ve konuştuğumuz konu insanların beni sevmesi değildi. "Yine de bu senin vereceğin bir karar değildi. Neden fikirlerini bana getirmedi? Neden profesyoneller gibi oturup konuşmadık?"

Başını öne eğdi. "Hakkını vermeliyim ama son birkaç haftadır pek de ulaşılabilir değildin."

Sanki denemişler gibi. Sessiz kalmak en büyük silahlarıydı. "Marketteydim. Evimde."

"Taşındığınızı bilmiyordum," diye tersledi, "asistanım yeni evinizi beğenip beğenmediğinizi sorana kadar."

Ağzımı kapattım. Babamın sesi nadiren incinmiş gibi çıkardı. En başta incinebilecek duyguları olduğunu hatırlamak zordu. "Annem beni evden kovdu ve piyasa müdürü olarak bana davranış şeklin, yeni evde bana eskisinden daha fazla alan ya da saygı göstereceğini düşündürmedi."

"Yani bizimle konuşmuyor musun? Büyük kararlar için bize gelmiyor musunuz?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Siz ikiniz devralın."

"O zaman geri al!" diye kükredi. Başını sallayarak bir elini tezgâhın üstüne bastırdı, yüzeydeki kumlara aldırmadan. "Lanet olsun, Isla. Mezun olduktan sonra bize hiçbir şey söylemiyorsun, bu yüzden annen ve ben senin için bir şeyler ayarladık, para kazanman ve özgeçmişini oluşturman için bir yol, ancak bir iş bulmayı hiç planlamadın. Lanet olası bir bina aldın. Piyasayı ele geçiriyorum diye üzölmek mi istiyorsun? Pozisyonunu daha ne kadar koruyacaksın?"

Beynim onun bağırışlarının beni soktuğu çıkmazdan kurtuldu. Sanki benim hatammiş gibi konuşuyordu ama aslında gerçekleri söylüyordu. "Henüz karar vermedim."

"Bize haber verecek miydiniz yoksa işiniz bittiğinde istifa mı edecektiniz? Bu mu?"

Kaşlarımı attım. Pazar konusunda o kadar ileriye düşünmemiştim. Bu benim güvenliğimdi. net. Sorun sürece düşünmek zorunda olmadığım basit bir görev. "Bu konuda profesyonel olurdum."

"Erkek arkadaşın gibi mi?"

Konu değişikliği zihnimi bir gibi oradan oraya savurdu. "McCoy? O değil-"

"Kamyonetiniz bütün gece onun otel odasının önünde idi. Onun kamyoneti bütün gün senin evinde idi."

Yanaklarım kızardı. Dilinin darbeleri tenimde gezinirken profesyonelliği tartışmak zordu. "Bu sadece son iki gündü. Konuşmamız gereken şeyler vardı."

Başını eğdi, gözlerinde hayal kırıklığı parlıyordu. "Sana şunu sorayım, eğer ona çok yakın olursan işini berbat edip etmediğini nasıl anlayacaksın? İş batırırsa ya da kasıtlı olarak hızlı davranırsa, benimle yaptığın gibi onunla yüzleşebilecek misin?"

"Sen benim babamsın."

"Ve bu işin ne kadar pis olabileceğini çok iyi biliyorum."

İlişkisi hakkında hiç konuşmamıştı. İğrenç detaylar kasabada fısıldanırdı ama bizim çatımız altında asla konuşulmazdı. Ben bunu Stetson'dan öğrenmek zorunda kalmıştım, o da muhtemelen Kira Teyze ya da Bruce Amca tarafından ahırın arkasında anlatılmıştı. Babamın karanlık geçmişini, ilişki yaşandığında henüz bezli olan oğluyla konuştuğundan şüpheliydim.

Bacağım tepinmek için seğirdi. Babamın yanında küçük bir kıza dönüşemezdim. Buraya kadar gelmişim. Ayrıca McCoy bana kazık atmıyordu. Başına gelenlerden sonra bunu yapmazdı. "Öyle bir şey değil."

"değil mi?" Bu bir soru değildi.

Yalan söylemeyecektim. Beni ondan saklanmakla ve kendimi savunmamakla suçlamıştı. "Ben bir yetişkinim."

"Ve eğer başka biri olsaydı, bir sorunum olmazdı." Bakışım kuşkulu olmalıydı çünkü detaylandırdı. "Üç farklı kadından üç çocuğu olan kasabanın yeni elektrikçisiyle çıktığında sana bir şey söyledim mi?"

"Çıktığımızda çocuklardan haberim yoktu." Öğrendiğimde, telefonu neden nafaka ödemediğini soran bir ton mesajla dolup taşıdığı için ilişkiyi bitirmiştım.

"Zaten uzun sürmezdi." "Demek istediğim, onların hiçbirisiyle çalışmadınız."

Sadece çalışmakla kalmıyorsun ile McCoy Cunningham, sen ödeme Onu. Bu olabilir olsun çabuk karmaşılaşır."

"Şimdiye kadar yetkinliğini kanıtladı." Pek çok açıdan. Bu düşünceler beynimi bombardımana tuttuğunda babama bakamıyordum.

"Demek anlamayı reddediyorsun."

Beni yetkin bir iş kadını olarak görmeyi reddediyordu. Bütün gece vizite . İç çekerek, "Anlıyorum baba, gerçekten anlıyorum." dedim.

Bu kez kuşkulu görünen oydu. "Sadece onun genel olarak iş dünyasında daha bilgili olduğunu unutmayın."

inşa etmeye çalışıyor ve ihanet içinde."

Babamın söylediklerinin her biri kendime olan güvenimin tam ortasına isabet etti. "McDaniel Mütteahhitleri'nin arkasındaki deneyim, onları işe alma nedenim." Sözlerim boş bir şekilde yankılandı. İnançsızlığım kulaklarıma kadar geliyordu. Yüzümü kurtarmam gerekiyordu. "Ama söylediklerini aklımda tutacağım."

Düz bakışları ikna edici değildi. "Eğer dinlemek istemiyorsan, en azından benim hatalarımdan ders al."

"Tam olarak aynı değil, baba."

"Temelde öyle. İşin içine cazibe girince sağduyu bir kenara atılıyor."

Pazar hakkında konuşmak için babamı buldum ve bir ay öncesine, beni McCoy hakkında uyardığı zamana döndük. Ama o zamanlar McCoy'la yatmıyordum ve eleştirilerini savuşturmak daha kolay olmuştu.

Ben de en başta neden buraya geldiğime odaklandım. "Piyasa hakkında ... belki de istifa etmem en iyisi olur." İçimde kabaran rahatlama bunun için çok geç olduğunu gösteriyordu ama içimdeki korku er ya da geç kovulacağımı düşündürüyordu. Rezervuar Fıçısı'na sızan tartışmalarla başa çıkamazdım.

Duraksaması ben ellerimi birleştirene kadar sürdü. "Belki de öyledir," dedi sonunda, sert ama dürüst. Beni kovabilmeyi mi diliyordu? Başka biri olsaydım, geçen yıl kovulmuş olabilirdim.

"Haber vermek ister misin? Ay sonuna kadar çalışabilirim." Sonra Ağustos'ta değişim gerçekleştiğinde ben bunun bir parçası olmayacaktım. İkimiz de istediğimizi alıyorduk ama piyasa benim zihnimde bir başarısızlık olarak kalacaktı.

"Yönetim kuruluna haber vereceğim."

Öylece gitmeme izin verdi. Sırtımı dik tutarak dükkândan çıktım. Annem evdeydi ama söyleyecek daha çok şeyi vardı ve ben bunları duymak istemiyordum. Piyasayı düzeltmeyi ve otoritemi kurmayı umuyordum ama başından beri hiç otoritem yoktu.

Neden hayatımda geriye doğru gidiyormuşum gibi hissediyordum?

Pikaba bindim ve otoyola çıktığımda dökümhaneye doğru sürdüm. Rezervuar Varili. Geriye gitmiyordum. Planlarıma ara vermiştim ve sadece birkaç hafta daha sürecekti.

Bundan birkaç hafta sonra, planlar elimde olacaktı ve doğru seçimleri yaptığımı bilecektim. McCoy söz konusu olduğunda bile.

On dört

MCCOY

"Ve o ne dedi?" Oturma odasının duvarından büyük ve tatmin edici bir duvar kâğıdı parçası kopardım. Yapacak hiçbir şeyim yoktu, bu yüzden Isla'nın evi bir gece lambası gibiydi ve ben de bir pervane. Onun olduğu yere çekildiğimde uzak durmak bir seçenek değildi.

Sadece seks yapacağımızı ummakla kalmadım -ona doyamıyordum- aynı zamanda gerçekten onun etrafında olmak istiyordum.

Isla bir kâğıt parçasını çekip çıkardı. "Her yıl düzenlenen bir sokak fuarı." "Neden ikisini de yapamıyorsun?"

"Aynen öyle. Neden yapamıyoruz?" Elindeki macun bıçağını düşürdü. "Önemli değil. Ay sonundan sonra müdür olmayacağım."

"Gelirinin fazla olmadığını biliyorum ama bir şeye ihtiyacın yok mu?" Süpürge tutabilecek yaşa geldiğimden beri çalışıyordum. Babam beni kayıtlara geçirebildiği anda vergi indirimi olarak bunu yaptı. Yetişkin hayatımda işsiz kaldığım tek ay, geçen yıl annemin evinde halsiz kaldığım dönemdi. Eğer beni zorla kaldırıp Coal Haven'ın kapısından dışarı itmeseydi hala orada olabilirdim.

"Bana bir şey olmaz. İnşaat yakında başlayacak ve benim de yapmam gereken evrak işleri var. Piyasanın zamanımı çalmasına ihtiyacım yok. Yeterince zihinsel enerji harcadım zaten." Ellerin tozunu aldı ve duvarı değerlendirmek için geri çekildi. "Bu çok daha iyi."

Duvar kağıdını çıkarmaya yönelik ilk denemesinde doldurulması gereken oyuklar vardı, ancak doğru aletler ve birkaç numara ile alçıpanı yaralamadan geri kalanını çıkardık. İş kamyonundan getirdiğim pompalı püskürtücü yardımcı oldu. "İyi görünüyor."

Gülümsemesi muzafferdi. "Aç mısın?"

Ona doğru yaklaştım. Tozluyduk ve üstümüz başımız döküntü içindeydi ama umurumda değildi. "Her zaman."

Güldü ve daha önce duyduğum homurtu geldi. Mükemmel değildi ama gerçektir ve oldukça muhteşemdi. "Yani gerçek yemek için. Açlıktan ölüyorum, yoksa şu anda çıplak olurdum."

Şehvet bana çarptı, ama sııttım. Aramızdaki hafiflik hoşuma gitmişti. "Rattler's?"

Bir an için düşündü. "Biliyor musunuz? İlçe fuarı devam ediyor. Yemek kamyonlarını denemek ister misin?"

Yemek kamyonları, evet. İnsanlar, gürültü ve yüksek sesli makineler, hayır. "Ben büyük fuarlardan hoşlanmam."

Kıkırdadı. "McCoy, buralarda büyük fuarlar yok. En büyüğü Bismarck'ta, orada bir otoparka at arabaları kuruyorlar. Bu bir ilçe fuarı. 4-H sergileri. Keçiler, inekler, tavşanlar ve tavuklar. Oradaki en büyük gösteri muhtemelen şişme evler."

"İlgimi çekti." Ve beni ona yapışkan bir tuzak gibi yapıştıran sadece ışıldaması ve sesinin heyecanla dolması değildi.

Gülümsedi ve sanki o anda dışarıdaki bulutlar dağıldı ve güneş resim penceresinden parladı. Benim güneş ışığım. "Önce üstümü değiştireceğim."

Yıpranmış kot pantolonuma ve gri tişörtüme baktım. Üzerimdeki tozu fırçaladım. "Peki ya ben?"

"İyisin." Yatak odasına girdi ve aynı pembe meme kanseri farkındalık tişörtüyle çıktı, ama şort yerine kot pantolon giymişti ve kapıya eski bir çift çizme taşıdı. Bunlar Nashville'de kadınların giydiği süslü kovboy çizmeleri değildi - taşlı ve diğer süslemeli çeşitli renkler. Bu çizmeler zamanında kir ve çamur görmüştü. Temizlerdi ama iyi kullanılmışlardı.

Ayaklarını içeri soktu. "Hazır mısın?"

Bu fuarın Six Flags olmadığına dair bir kanıtı ihtiyacım varsa, o da onun kıyafetiydi. Çiftçi şıklığı. Bu ne kadar rahatlatıcı da, merak göğsümü sıkıştırdı. Bu

Isla'nın hiç görmediğim bir yanıydı. O sadece küçük bir kasaba kızı değildi, o bir taşra kızıydı ve aradaki fark konusunda bir ders alacaktım. "Evet."

Onun pikabını aldık. Kasabanın diğer tarafında, son birkaç gündür normalden daha fazla trafik olduğunu fark ettiğim bir yere gitti. Şimdi düşündüm de, kasabadan geçen birkaç at römorku daha fark etmiştim.

Toprak bir yola girdi ve bir otoparka girdi. Park ettiğinde dışarı çıktık. İnsanlar otoparktan fuar alanına doğru gidiyordu. En popüler moda tercihleri kot pantolon ve kovboy çizmeleri idi. Çok sayıda kovboy şapkası ve tozlu kasket vardı. Fuar alanını oluşturan binaların etrafında birkaç çocuk dolaşıyordu ve birçoğu önünde 4-H yazan yeşil tişörtler giymişti.

Isla'nın kalçaları spor ayakkabıları ve sandaletlerinden farklı bir şekilde sallanıyordu. Güneşli gülümsemesi kadar doğal bir yuvarlanma hareketiydi bu. "Benim favorim inek ahırları ve tavuklar. Yıllardır yumurtlayan tavuklarımız olmadı ve Tanrım, yumurtaları özledim."

"O kadar iyi mi?"

Öyle bir inledi ki, onu yatağa yatırmadan önce taze çiftlik yumurtası bulmam gerekip gerekmediğini merak ettim. "Onlar gibisi yok."

Her binanın büyük ahır kapılarının üzerinde içeride hangi hayvanın olduğunu gösteren bir levha vardı. Ağıllar binanın arkasında, rodeo arenası ve tribünler ise yan taraftaydı. Tüm bunların arkasında sıra sıra römorklar ve kampçılar vardı.

"Bu fuar bir şey, ha?"

"Hayvanları sergileyen insanlar onlara bakmak için günde en az bir kez, genellikle iki kez ya da daha fazla burada olmak zorunda ve bir de gösteri var, bu yüzden birçok katılımcı burada kamp kuruyor. Stetson beni hep buraya getirirdi."

"At gösterileri yaptınız, değil mi?" "Evet," dedi hüzünle.

Böyle küçük bir ilçeye yerleşmek nasıl bir şey olurdu? 4-H'de at gösterilerine giden ve tavukları ya da kuşlarla her ne halt yapıyorlarsa onu gösteren çocuklar yetiştirmek?

Şu anda bulunduğum yaştaki hayatımı hayal ettiğimde, büyük bir ev, başarılı bir iş ve çocuklar vardı, ancak bunun ötesini hiç hayal etmemiştim. Çocuklarımla ne yapacaktım? Ailemle olan hayatım işle ilgiliydi. Babamın işi onunla ilişki kurmanın tek yoluydu ve daha fazlası için paramız yoktu. Sonra annemle evlendiklerinde Fergus'la birlikte bira üretimine daldım ama bu aslında onun tutkusuydu. Sadece iyi olduğum ve bunu sürdürdüğüm ortaya çıktı. Bu işte iyi bir kariyer yapmışım.

Annemle olan ilişkiimi. Kariyerlerimiz. Ama etrafıma baktığımda hayatın başka bir kesitini gördüm. Orada olduğunu bilmediğim bir hayat. Bu hayvanları yetiştirmek bir iş olmalıydı, ama enerji farklıydı. İnsanlar farklıydı.

"Diğer fuarlar gibi değil, değil mi?" Isla sordu.

Ağzım açık kalmış, her şeye bakıyor olmalıydım. "Kesinlikle. Kalabalık ama rahat." Ailemle bir kez lunaparka gittiğimde, babam anneme bağırıyordu ama ben bunu pek önemsememiştım. Anneme çok bağırıyordu ve diğer ebeveynler çocuklarının kafasını koparıyordu.

"Jüri önünde sıra bana geldiğinde çok gerildim ama sonra Lyric'le bütün gün etrafta koşturup pamuk şeker alırdık, diğer yarışmaları izlerdik ve çoğu yıl bir sihirbaz olurdu. Sanırım bu akşam bir konser var. Ooh, tavşanlar."

Beni bir araba garajından biraz daha fazlası olan geniş açık bir kulübeye çekti. Tavşanların kafesleri, bazıları dev mor kurdelelerle, diğerleri kırmızı, beyaz veya mavi kurdelelerle, çevreyi kaplıyordu.

Eğilip içerideki tavşanları öperken gülümsemeye karşı koydum. Sonra koşarak yandaki kulübeye gitti. Aynı şeydi ama tavuklar vardı ve çok daha fazla ötüp duruyordu.

Tüylerinde beyaz-siyah desenler olan bir tavuğa baktı. "Tanrım, eskiden bir Plymouth Rock tavuğumuz vardı, çok fazla çift yumurta sarısı bırakırdı. Stetson bana onu diğerlerinden iki kat daha fazla beslediğini söylerdi ve ben de aylarca ona inanırdım."

Kıkırdarak tüm tavukları incelerken ben de arkasından gittim.

Elimden tuttu ve beni açık ahırdan çıkarıp başka bir büyük kırmızı ahıra doğru çekti. Tepedeki tabelada "İnekler" yazıyordu ve bu yeni deneyim elimi onun elinden çekmeme engel oldu. Herkesin içinde el ele tutuşmak proje yöneticilerinin müşterileriyle yaptığı bir şey değildi.

Sol tarafımızda bir kargaşa duyuldu. Kahkahalar ve "Yakalayın onları" bağırışları. Şöyle bir baktım. Ne-

Parlak siyah bir inek, boyu bir metreyi geçmeyen bir çocuktan hızla uzaklaşıyordu. Çocuğun yüzü panik içindeydi ve insanlar ipi yakalamak için birbirleriyle yarıştıyordu ama ineğin buna hiç niyeti yoktu. Uçuşa geç kalmış gibi insanların arasından geçip gidiyordu.

Hayvan bize doğru geliyordu ve hayatımda hiç canlı bir ineğe dokunmamışken ne yapacağımı bilmeden peşinden atlamak için gerildim. Ama Isla hayvana doğru sıçradı, ipini yakaladı ve onu durdurmak için sakinleştirici sözler mırıldandı.

Genç çocuk nefes nefese ona doğru koştı. "Teşekkür ."

"Emin olabilirsin." Isla ineği teslim ederken gözleri dans ediyordu. "Güzel görünüyor.

İyi işti."

Çocuk sıırttı ve ineği uzaklaştırdı. Birkaç kıkırdama oldu ama insanlar hiçbir şey olmamış gibi etrafta dolaşıyordu. Başboş bir inek vardı ve kimse telaşlanmamıştı. "Böyle şeyler her zaman olur mu?"

"Pek sayılmaz. Zaten bu kalabalıkta fazla uzağa gidemez. Gösterilerdeki sığırlar genellikle oldukça yumuşak başlı olurlar -çok fazla elden geçirilmişlerdir- ama kendi fikirleri olanlar da vardır."

Arkamızdan bir kadın sesi seslendi. "Görüyorum ki hala sende."

"Nora!" Isla'nın sesinde sevinç çınlıyordu. Fuarın devam ettiğini daha önceden bilseydim, buradaki her saatimi onunla geçirirdim. Farklı bir insan değildi, ama kendisiyle daha rahattı.

Ben de öyleydim.

Bunun ne anlama geldiğini anlayacak zamanım olmadı. Nora bize yaklaştı. Isla gibi giyinmişti ama kahverengi saçlarını at kuyruğu yapmış ve güneş gözlerindeki peygamber çiçeği mavisini yakalamıştı, benzerliği görebiliyordum. Isla'nın daha uzun boyu ve sarı saçlarıyla aileden biri sanıldıklarından şüpheliydim ama ifadeleri birbirine benziyordu. Naif bir zekâ. Nora da Isla kadar azimli ve hırslı ama bir o kadar da kurnaz mıydı?

Nora ellerini arka ceplerine soktu, bu hareket onu liseden yeni çıkmış gibi gösteriyordu. "Stetson ve Lyric'i az önce kaçırdın. Rina sıcaktan bunaldı ve eve gittiler."

Nora, Isla'nın yüz ifadesinde rahatlamayla karışık bir kederin titreştiğini fark ettiyse de bunu belli etmedi.

Isla bana bir el salladı. "McCoy yaptığım duvar kağıdı dağınıklığını düzeltmeme yardım ediyordu, ben de ona bir kamyondan pahalı ve yağlı yiyecekler alabileceğimi düşündüm."

Küçük bir sözdü ama önemliydi. Hannah bana hiç itibar etmemişti. Hiçbir zaman. Hepsini kendisi almamıştı ama insanların varsaymasına izin veriyordu. Nailer'ın tasarımında insanlar *modern endüstriyel havayı sevdiğimi* söylerlerdi. O da gülümser ve bu fikre neyin ilham verdiğinden bahsederdi - ki bu fikir uzun bir araştırmadan sonra bana aitti. Bu kısımdan bahsedilmedi ve Hannah pasif bir şekilde övgüyü aldı. Ticari markasını biraların isimlerinde de aynı şey olmuştu. İnşaat alanının Nailer'ın ne kadar ayrılmaz bir parçası olduğundan bahsetmiş, benim geçmişimden ya da isimleri bulanın ben olduğumdan hiç söz etmemişti.

Nora'nın iç çekiş i hü zü n lü ydü ve Isla'nın at gö sterisinden bahsettiğ i iç çekiş ini anımsatıyordu. "Kamyon yemeklerini özledim." Bir elini karnına bastırdı. "Ama vü cüdüm bana pek çok kez hayır dedi."

Isla, "Belki de kendi yemek kamyonunu yapmalısın," dedi.

Nora eğildi ve komplocu bir tavırla fısıldadı: "Bunu düşünmediğimi sanma." Bir iç çekiş daha. "Yine de annem çok kızar. Yeme alışkanlıklarım onu yeterince kızdırdı, bir de bunları bir yemek kamyonunda sergilemek mi? Asla hayatta kalamaz. Ne olmuş yani? Bira fabrikası nasıl gidiyor?"

"İyi," diye cevap verdi Isla, sanki Haziran ortasından beri pek bir ilerleme olmamış gibi. "McCoy mühendis ve mimar gelene kadar yapabileceğ i her şeyi yaptı. Geçen ayki dolu fırtınasında kırılan pencereyi tamir gibi ekstra bir görevi de var."

Nora binanın aldığ i hafif hasarı duyunca dehşete düş müş tü ve Isla'yla sohbet etmeye devam ettiler ama ben Isla'nın bana bu kadar kolay kredi vermesine takılıp kalmış tım. Yine, alış tığ ımdan kü çü k bir fark vardı ama cevap verme şekli Hannah'nın zifiri karanlığ ına karşı gün ış ığ ı gibi gelebilirdi. Eski sevgilimin şurup gibi tatlı ses tonu *her şey halledildi* gibi bir şeyle cevap verirdi, *peki ya o pencere? Ne ç ile ama! Neyse ki yama malzemeleri hazır dı ve özel bir çerçeve ve pencere takılana kadar iyi olacak.*

Benden hiç bahsedilmeyecekti. Nasıl fark etmedim? Ç ünkü söylemediğ i her şeyi biliyordum. Ortaklarımız bilmiyordu. Birlikte çalış tığ ımız distribütörler. Personel. Ve her şeyin arkasındaki gü cün kendisi olduğ unu düşünmelerine izin veriyordu.

Reservoir Barrel benim bile değildi ve orası için Hannah'nın bana Nailer's için verdiğ inden daha fazla kredi almış tım. Ş imdi fark ettim. Unutmayacaktım. Ne de Isla'ya bana sağ lıklı bir ilişkiye göz kırptığ ı için ne kadar minnettar olduğ umu unutacaktım, her ne kadar aramızdaki ilişkiyi gizli tutmak zorunda olsak ve kapıları açılır açılmaz oradan ayrılacak olsam da.

* * *

Isla

Ben Nora ile konuşurken McCoy sessizleşmişti. Holden ve yeğenleri hakkında beni bilgilendirdi. Geçen aydan beri benimkilerden hiçbiriyle görüşmemiştim. Daha iyi bir teyze olmaya karar vermiştim ama McCoy'un dediği gibi yeni evime kapanmış ve kimseye ulaşmıyordum.

"Hey." Nora dudaklarını yaladı ve bakışları McCoy'a kaydı. "Cameron Amca pazarla ilgili olarak beni aradı."

İyi hislerim sarsıldı. Başka türlü iyi bir günde bir plak çiziydi. "Oh?"

"Sen . . . pazarla işiniz bitti mi?"

"Ay sonunda. Piyasanın nereye gitmesi ve neye odaklanması gerektiği konusunda fikir ayrılığına düştük." Sesim sıradan geliyordu ama Nora'nın satır aralarını okuyacağına güveniyordum. O da aynı ailede büyümüştü.

Başını salladı. "Sokak fuarı. Bana yönetmenlik teklif etti."

Ahh. Yeni bir acı yüzeye çıktı ama tepkimi nötr tutmaya çalıştım. Babam işi Nora'ya benden öç almak için mi teklif etmişti, bizimle ilgisi olmayan birinden daha çok canının yanacağını biliyor muydu?

"Sen daha çok yönetici olacaksın, o ise yönetmen," diye uyardım.

"Oh, güven bana. Bu ailenin nasıl olduğunu bilirim." Omuz silktili. "Yapmak zorunda değilim ama sadece bir ay kaldı ve ben ..." Bakışları tekrar McCoy'a kaydı ve temkinli bir ifadeye büründü. "Gelecek yılın sonuna kadar yirmi beş yaşına girmeyeceğim, yani ..."

Ah. Tıpkı benim gibi, onun da planları vardı. Güvenini alıp gidecek miydi? Coal Haven'da mı kalacaktı? Eşyasız boş bir evde yaşayacak, ne zaman gelecekleri konusunda kendisine bir tarih vermeyen insanları bekleyecek ve yine bir tarih vermeyen proje yöneticisiyle mi yatacaktı?

Midem sıkışmıştı. Aç gelmiştim ama içimde bir endişe vardı. *A* ve *E* ekibinin iki haftadan biraz fazla bir süre içinde gelmesi gerekiyordu ve benim bir randevum yoktu. McCoy hiçbir şeyden bahsetmemişti ve ben de onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyordum. Onunla ev üzerinde çalışmak eğlenceli ve bilgilendiriciydi. Çok şey biliyordu ve hazır bir öğretmendi. Konu bira yapmaya geldiğinde, geride durur ve iyi bir arkadaş olurdu. Seks konusunda ise olağanüstüydü.

Ancak bu son noktaların, ona yapması için para ödediğim iş Reservoir Barrel ile hiçbir ilgisi yoktu.

Nora beni inceledi, tepkimi araştırdı. "Pozisyonu ben alsam sorun olur mu?"

Sorusu beni günümün keyfini kaçıran düşüncelere dalmaktan alıkoydu. Nora'ya teklif edilen pozisyon üzerinde durmamıştım. Onun yerine düşüncelerim McCoy ve Reservoir Barrel'a yönelmişti. Piyasa benim için önemli değildi. "Hayır, hiç umurumda değil. Bu deneyim için minnettarım ama bu işi bitirdiğim için de mutluyum."

Ve ailemin bana hükmetmediği bir kariyere adım attığım için heyecanlıyım.

Sırıttı. "Güzel. Ben de deneyim için gidiyorum." Hoparlörlerden kement atma yarışması anonsu geldi. "Ooh, ben de gitmek istiyordum. Görüşürüz çocuklar."

O koşarak gitti ve ben McCoy'la baş başa kaldım. Kafamı kurcalayan bir soru vardı ve sanki benim ayrılmamı planlıyorlarmış gibi müdürlük işimin hemen başka birine teklif edildiğini duyduktan sonra bu sorunun üzerine oturamazdım. "Hafta sonu olduğunu biliyorum ama Lorraine'in gelişi için bir tarih var mı?"

İfadesi temkinli bir hal aldı. Bu büyük bir istek olmamalıydı. Bir sonraki önceliği randevu olmalıydı. "Bir randevum yok. Başka bir projeyi tamamlıyor ve işleri çıktı-"

Babamın uyarısı kafamın içinde yankılandı. McCoy'la yattığım için bunun peşini bırakamazdım. "İki aylık bir şey, ama altı hafta geçti."

İçini çekti. "Müşteri yer değiştirdi ve Lorraine ile Halle'nin yeni planlar hazırlaması gerekiyor. Bu zaman alıyor."

"Ama seyahat etmeleri gerekiyor."

"Eyalet dışından pek fazla müşteri kabul etmiyoruz, Isla."

"Web sitesinde beş eyalete hizmet verdiğiniz yazıyor." Muhtemelen McDaniel Contractors'ın hayatındaki birkaç Kuzey Dakota müşterisinden biriymdim ama Sylvia bana bunun bir sorun olmadığını söyledi.

Çenesi sıkıştı ve telefonunu çıkardı. "Ona bir mesaj atacağım. Buna ne dersin?"

Bir mesaj mı? Yedi rakamlı bir projem suya düşmüştü. Hesabım denizde yüzüyordu ve kurtarma ekibi başka bir müşteriye yardım ediyordu. Kendimi toparlamıştım ve ilk teslim tarihini bir kez değiştirmeyi kabul etmiştim. Neden bekleyen bendim? "Bir cevap istiyorum. Bir tarih."

Bakışlarını telefon ekranından bana doğru kaldırdı. Dökümhanede dolaşırken bulduğum kapalı McCoy'a geri dönmüştü. "Sana bir tane getireceğim, ama bu Birkaç haftadan biraz daha uzun sürebilir."

Ne zamandan beri? Bana iki ay dendi ve farklı bir şey duymadım. Sıcaklık cildime yayıldı. Lekeli türden. "mi yoksa olacak mı?"

"Henüz bilmiyorum. Bakalım Sylvia ne diyecek."

Annesine adıyla hitap ettiğine göre, çalışma modundaydı. Gerçekten bilmiyor muydu? Bilmiyorsa neden işini yapmıyor ve patronuna baskı yapmıyordu? "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Yüzünden yapmamamı tercih ettiği anlaşılıyordu ama başını salladı.

"Annene karşı gevşek davrandın mı? Mesela, bu işi sen yapıyor olsaydın ve sahibi Sylvia olmasaydı, benim için bir randevun olur muydu?"

Bir aile için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ve belki de McCoy'un patronun oğlu olduğunu öğrenmek daha önce kırmızı bayrak sallamalıydı. Pazar küçük bir pozisyondu, kıyaslandığında önemsizdi ama ailemle çalışmak sorunlara neden olmuştu. Hepimiz başka durumlarda muhtemelen hoş görmeyeceğimiz davranışlara katlanmıştık. McCoy her şeyini kaybetmek üzereydi. Annesini zorlamaktan ve işini riske atmaktan mı korkuyordu? Annesinin onu kovmayacağını söylemişti ama onu üzmemekten mi korkuyordu? Sylvia çok iyi, çok anaç görünüyordu ama o da onun patronuydu. Ve bir patron olarak ebeveyninizle ters düşmek, başka biriyle ters düşmekten daha ağır gelir.

"Seyahat planlarını tamamlamak için çalışıyor olurdum, tam da yapmam gerektiği gibi." Dudakları düzleşti. "Gelişmeler için ona bir mesaj gönderebilirim."

"Suyu bulandırdığımızı biliyorum ama tüm birikimim Reservoir Barrel'da ve buralarda kışlar Denver gibi değil. Müteahhitleriniz sıfırın altında yirmi derece soğukta ve saatte otuz mil hızla esen rüzgarda bir şey yapabilecekler mi?"

Çenesindeki kaslar tekrar zıpladı. "Sana cevapları getireceğim, Isla."

Konuyu açtığım için kendine mi yoksa bana mı kızgındı? "Tek istediğim bu."

Başını sıkıca salladı ama içindeki genel gerginlik azaldı. Mesajı gönderdi ve telefonunu cebine soktu. Bana yaklaştı, sertleşti ve etrafına bakındı. Beni öpmek mi istiyordu? Beni kendine çekmek için mi? Halkın ve insanlar zaten birbirimizle aşırı samimi olduğumuzu düşünüyordu.

Sanki McCoy'la yatarak ne kadar büyük bir risk aldığımı söylememe gerek varmış gibi. Ben de o da boşa kürek çekiyorduk. Memnun olmaya devam edemezdim ve ... Kendimi hazırlamak zorundaydım. Eğer ihtiyacım olan işi yapmayacaksa, bu konuda ne yapacağıma karar vermeliydim.

On beş

MCCOY

Isla'nın evindeki mutfak tezgahına yaslandım ve annemin mesajına baktım.

Ara beni.

Isla konuyu işe getirir getirmez güzel bir gün mahvolmuştu. Annemin onun hesabıyla oynadığını biliyor olmalıydı ama ihanet etmeyi kendime yediremedim. Isla'nın kesin bir şey olduğunu düşünüyordu ve annem saygıdan çok parası olan bir adama hizmet ediyordu. McDaniel Contractors'a uzun bir tasma takmıştı. Annem ona göre ayarlayacaktı ve Isla daha ayağa kalkamadan sıkışıp kalmıştı.

Fuarın geri kalanının tadını çıkarmaya çalışmıştım ama kızarmış ekmek taco -her ne kadar harika olsa da- o zamandan beri midemde kurşun gibi oturuyordu.

Isla mutfağa girdi, daha önce şortunu giyerken açtığı saçlarını parmaklarıyla taradı. Bakışları telefonuma kaydı. "Haber aldın mı?"

"Onu aramamı istiyor. İzin verin dışarı çıkıp onu ."

Ön merdivenlere oturmak için çöktüm. Bir dakika boyunca telefona baktım, aramadan korkuyordum. Sonra annemi aradım.

Telefonu açtığında, "Hafta sonları iş konuşmayı sevmediğimi biliyorsun" dedi.

"Hafta boyunca Isla'yla iş konuşmuyorsun." "Sana onun dikkatini dağıtmanı söylemiştim."

"Denedim." Annem Isla'nın dikkatini nasıl dağıttığımı bilseydi, söyleyecek daha çok şeyi olurdu.

"Ona gecikeceğimizi söylediğim iki ay bile dolmadı." "Ama soruyor anne. Randevu istiyor. Bu onun bebeği."

Hattan sert bir iç çekiş geldi. "Lorraine'in tatili Ağustos sonu için onaylandı."

Kahretsin. Ve annem bunu sadece şimdi mi hesaba katıyordu? "Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?" Sıkıca sordum.

"Coy, onun tatilini iptal etmeyeceğim."

"Senden bunu istemedim." Annem çalışanlarının tatillerini bir Doberman gibi korurdu. Çalışanlarının ona sadık olmasının nedenlerinden biri ve benim ona bu kadar saygı duymamın bir başka nedeni de buydu. Bir patron olarak ben de aynı şeyi yapmaya çalışmışım ama dikte ettiklerim Hannah'ya ulaşmış ve takdiri o kazanmıştı. Bunların hiçbirisi müşterilerimizi etkilememişti. "Ama ona bir şey vermelisin. Onun önünde başka bir hesap açtın."

"Bu iyi bir iş kararı ve Lorraine'in Dev ile çalıştıktan sonra bir molaya ihtiyacı olacak. Bu sefer tam bir ayı oldu."

Dev annemi bira fıçısının üzerinde yakaladığını biliyordu. "Lorraine'in tatilini de hesaba katmalıydın."

"Beş milyon dolarlık bir inşaat beklerken olmaz. Eğer istediği kadar çabuk başlayamazsam başka birini bulacağını söyledi."

Annemi test etmişti ve annem ona ayrıcalıklı davranacağını , normalde bu iyi olabilirdi ama Isla'nın saflığını kötüye kullanıyordu. "Isla'ya ne diyeceğim?"

"Ona başka bir gecikme daha olduğunu söyleyin. Elimizde değil, iş bu. Ona Lorraine'in tatilinden bahset. Isla'nın kocaman bir kalbi var. Anlayış gösterecek ve başka bir değişiklik emrini onaylayacaktır."

Elim telefonda sıkıştı. Bunu yapmak zorunda olmamalıydı.

"Bununla ilgilenmen gerek Coy. Dev benimle kötü bir deneyim yaşadığını hissederse inşa ettiğim her şey mahvolabilir."

Adam Denver'da kendine bir isim yapmıştı ve bağlantıları anneminkilerle örtüşüyordu. Annem erkek egemen bir dünyada bir kadındı ve gittiği her yerde kıdemli indirimi kazanıyordu, Dev benden biraz daha büyük, yakışıklı ve karizmatikti. Eğer McDaniel Müteahhitleri'nden memnun değilse, annem şüpheden faydalanamazdı.

Annemin çocukken söylediği sözler düşüncelerimi işgal etti. *Dünyanın sorumluluğunu üstlenmene gerek yok.*

Yine de annemin endişelenmemesi için elimden geleni yapacağıma yemin etmişim. Dünyanın yükünü omuzlarında taşıyan kişi olmasını engellemek için. Onun hayatında bir sütun olacaktım, babam gibi hayat emen bir parazit değil.

"Ona verebileceğim bir tarih var mı?" Eylül'e kadar olmayacaktı ama lanet olsun, Isla'yı oyalayamazdım.

"Dev planları imzalayana kadar olmaz."

Annem söz verecek bir tipti ve söz vermemesi uğursuzluk getiriyordu. Dev'den ne kadar pislik alıyordu? Onunla bağlarını koparabilirdi ama dediği gibi, Dev büyük bir müşteriydi ve bölgedeki pek çok bira fabrikası girişimcisini etkileyebilirdi.

Dev'in bir müşteri olarak annem için ne kadar önemli olduğunu biliyordum ama bu projenin Isla için ne kadar kritik olduğunu da biliyordum. Değer verdiğim iki insan arasında bir ipin üzerindeydim. "Tamam. Ben hallederim."

Telefonu kapattım ve merdivenlere giden çukurlu kaldırıma baktım. *Lanet olsun, annem.* Beni boktan bir duruma sokmuştu. Bu onun yapacağı bir şey değildi ama şirketi kurduğundan beri çetin bir mücadele vermişti. Bir kadın. Ve artık yaşlanmıştı. Orlan hesabını kaybederse, bunun sonuçları yıllarca sürecekti. Sektördeki diğerlerine ne söyleyeceğini kim bilebilirdi? McDaniel Müteahhitleri uzun süreli müşterilerine değer vermiyordu. McDaniel Müteahhitleri güvenilir değildi. Sylvia McDaniel eskisi kadar zeki değildi.

Şirket risk altında olacaktı ve annem bunu önlemek için Isla'nın zamanında tamamlanmasını feda etmişti. Elimi yüzüme sürdüm ve içeri girdim. Isla mutfak tezgahının üzerinde oturmuş, elleriyle tezgahın kenarını tutuyordu.

Yüzümü gördüğünde umutlu ifadesi düştü. "Başka bir gecikme mi?"

Bu saçmalığa inanamıyorum şeklindeki düz tonu beni çok etkiledi. Ben de inanamadım. Annem genellikle bundan daha iyiydi ve bir proje yöneticisi olarak bu benim açımdan da bir hayal kırıklığı olarak yankılandı. "Asıl sorun kısa bir gecikme daha olması, ama Lorraine'in Ağustos sonunda planlanmış bir tatili var."

Isla'nın gözleri parladı ve bacağı seğirdi. "Tatil mi? Yani, eşeklik etmek istemem ama Ağustos bitmeden bir ay içinde buraya gelemez mi?"

Başımı salladım. Söyleyecek bir şey yoktu. "Özür dilerim. Değişiklik emrini yarın hazırlatabilirim."

Omuzları çöktü. "Evet, yani, bu senin hatan değil. Kimsenin tatilini kaybetmesini istemem ama bu berbat bir şey. Bu üç ay demek. Sonra ne olacak? Sylvia bize tatil sonrası için kesin bir tarih verecek mi?"

Başımı tekrar salladım.

Doğruldu. "Ciddi misin? Randevu yok mu?"

"Hayır, Isla. Randevu yok. Diğer hesap Lorraine ve Halle'nin bulduklarını onaylayana kadar olmaz."

"Ve başka hiçbir *A* ve *E* ekibi bunu yapamaz. Başka hiçbir *A* ve *E* ekibi benim eyaletimde çalışamaz. Ve Sylvia beni işe alarak bana bir iyilik yaptı." Sesi küçümseyiciydi ve başını sallarken saçları uçuşuyordu. "Buna inanamıyorum."

"Biliyorum." Ellerimi birbirine sürttüm. O zamana kadar yapabileceğim daha fazla şey olmalıydı. Isla'nın dikkatini dağıtmak için değil, aslında onu hedeflerine yaklaştırmak için. "Tüm olası taşeronları gözden geçireceğim, böylece genel müteahhit buraya geldiğinde-"

"Hayır. Bu gece olmaz." Kaşları birbirine yaklaştı. "Bu gece pek bir şey yapmak istemiyorum."

"Gitmemi ister misin?"

Çaresiz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Hayır, ama ev tadilatından başka yapacak bir şeyim de yok." Ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ve oturacak bir yerim yok."

Onu yatağa götürüp kucağıma almak istedim. Ama küçük havalı yatağı buna izin vermiyordu. Kendini bu evde durağan bir halde tutuyor, bekliyordu. Annemin için anlaştığı işi yapmasını bekliyordu. Dev'in yerine yapması gereken işi.

Gitmek istemiyordum ama Isla'nın üzüntüsüne tanıklık etmek ve bunda benim de bir sorumluluğum olduğunu bilmek zordu. Yanına gittim, ellerimi sıcak kalçalarına koydum ve onu öptüm. Verebileceğim en iyi özür buydu. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için basit bir "özür dilerim". Gözleri ısınıp yumuşadığında, tahmin ettiğimden daha kararlı bir şekilde geri adım attım. Onu şimdi buraya götürebilirdim. Ama bu yanlış olurdu.

Zaten yeterince şey yapmıştım.

* * *

Isla

Dün gelen fazladan bir ay ya da daha fazla gecikme haberi beni eve doğru itti. Volta attım. Durup mutfaktaki duvar kağıdına saldırdım ve sonra biraz daha yürüdüm. Oturma odasına gittim ve halının bir test ettim. Eski Berber'i sökmek, göğsümde kaynayan karıncalanma hissini yakabilirdi.

Sonunda pes ettim ve telefonumu aldım. Lyric'e bir mesaj gönderdim. **Bok gibi davrandım ve konuşmaya ihtiyacım var.**

Telefonu yere bıraktım ve yine kısa aralıklarla volta attım, böylece telefonumdan uzaklaşmamış oldum.

Sonunda ekranda bir mesaj belirdi. **Dükkâdayım. Hemen geliyorum.** Ve sonra **ben de bir bok oldum.**

Rahatlama dalgası neredeyse dizlerimi altımdan çekiyordu. Tezgâha yaslandım. Lyric'i beni unutacak kadar uzun süre görmezden gelmemiştim. Ortaya çıkıp bana isyan yasasını okuyabilirdi ama bunu hak etmişim. Sadece konuşmaya ihtiyacım vardı.

Ön basamakta bekledim ve karavanımın araba yoluna girdiğinde ayağa fırladım. Dışarı çıktı. "Ben de bok gibiydim." Arka kapıya döndü ve Rina'nın araba koltuğu taşıyıcısını dışarı çıkardı.

"Tanrım, ben de berbat bir arkadaş ve teyze oldum." Ona doğru koştum ve bebek taşıyıcısını parmaklarının arasından aldım. Yüzüme doğru tuttum ve Rina tombul bacaklarını makaslayarak bana sakızlı bir sırtış attı. "Meleğim nasılmış bakalım?"

"Huysuz," dedi Lyric. "Bu onun ilk gülümsemesi."

Kalbim eridi. Ailemi görmezden gelmek bana bir sürü şey kazandırmıştı. "Konuşmayalı bu kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyorum."

"İsla-aylar geçse de hâlâ çok iyi arkadaş olabiliriz ama bir şeyler olduğunu biliyordum ve konuşmaya ihtiyacın olup olmadığını sormadım. Kendimi çok kötü hissediyorum ama çok bunaldım."

Eve doğru yürüdük. "Cevap verir miydin bilmiyorum. Kafam pek yerinde değildi ve muhtemelen seni dışlamak yerine konuşmaya en çok o zaman ihtiyacım vardı." İçimden homurdandım. "Burada tek bir koltuğum bile yok."

"Zemin iyi durumda."

Misafirlerimin eski halının üzerinde oturmasını istemiyordum. Rina'nın uzanması için bir battaniye serdim, Lyric ve ben de kenarlara oturduk. Haziran ayının ortasından beri yaşadığım her şeyi anlattım. Liam'dan benimle çalışmasını istemem ve onun beni reddetmesi, kendimi ikinci planda hissettiğim aile toplantısı, ailem ve son olarak McCoy.

"Ondan hoşlandığını biliyordum." Lyric zafer kazanmış değildi, belki birazcık.

Beni herkesten daha iyi tanıyordu. "Ama, evet, bu bir sorun."

"Bu onun suçu değil." Ama öfkem daha çok ona doğru kayıyordu. Onunla yatmıyor olsaydım, daha önce proje durumunu talep ediyor olurdum.

"Ama yine de gecikmeyle uğraşmak zorundasınız."

"Nasıl olduğunu bilmiyorum." Uzandım ve yerden görünen pencereden ağaç tepelerine bakarak mırıldanan yeğenime gülümsedim. "İçimden bir ses bir şeylerin yolunda gitmediğini söylüyor. McCoy'un tamamen dürüst davrandığını sanmıyorum."

"Ve sen de annesini senin yerine koruduğu için ." Evet. "O onun patronu."

"Ama sana değer vermesini istiyorsun. Bu sadece bir kaçamak değil."

McCoy beni ilk öptüğünden beri bilerek görmezden geldiğim tüm gerçeklerle yüzleşerek sertçe yutkundum. "O onun annesi ve işvereni, ama ben neyim?"

Alt dudağını çiğnedi ve bacak bacak üstüne atarak kollarını arkasında birleştirdi. "Sanırım Sylvia ile anlaştığında öğreneceksin."

"Ne demek istiyorsun?"

Bir an sessiz kaldı, sonra şaşkın bir kahkaha attı. "Bunu söylediğime inanamıyorum ve Isla, karanlık tarafa geçtiğimi düşüneceksin ama söz veriyorum geçmedim. Söz veriyorum mantıklı davranıyorum ve kardeşin beni sikmatize etmedi."

"Bunu bir kez daha söylersen, halının üzerine fırlatacağım." "Odayı aydınlatabilir. Biraz karakter katar."

Ona şakacı bir şekilde kaşlarını çattım. "Duvar kağıdının sökülmesinden dolayı duvarda oluşan oyuklar yeterince karakter veriyor, çok teşekkür ederim. Vur bana. Şok edici tavsiyen nedir?"

"Bence benim verebileceğimden daha iyi tavsiyelere ihtiyacın var. Stetson'ın verebileceğinden daha iyi tavsiyelere. Bu yoldan geçmiş ve şüpheli müteahhitlerle uğraşmak zorunda kalmış insanlarla konuşmalısınız."

"Sylvia'nın şüpheli olduğunu sanmıyorum." Olamaz. "İlk değişiklik emrinden sonra benimle görüşmek için eyalete uçtu."

Lyric bana sakinleştirici bir bakış fırlattı ve ben de ağzımı kapatma taklidi yaptım.

Kısa bir duraksamadan sonra nihayet "Annenle konuşmalısın" dedi.

Ciğerlerim daraldı. İşimi anneme açamazdım. Eve girmeme izin verse bile *sana söylemiştim derdim*. "Babam beni kovardı eğer

önce istifa etmemiş olsaydım. Hayır, babam beni kovmayabilirdi ama o kovmasaydı annem kovardı."

"O işten nefret ederdin."

Nefret güçlü bir kelimeydi. Bu bir işti. Deneyim. Yapacak bir şey, ki amaçları da buydu. "İstifa etmemi beklemezdi."

"Eğer işi isteseydin, istediklerini yapardın. Dürüst olmak gerekirse, burada anne babandan . Uysal küçük Isla'nın omurgalı olmasından gurur duymadıklarını söyleyemezsin."

Benimle gurur duyduklarını hiç düşünmedim. Onlar benim ailemdi. Üniversiteden sonra ne yaptıysam nasıl davranacaklarını, nasıl kontrolü ele almaya çalışacaklarını bildiğim için yaptım. Onlara zorluk çıkardığımda da bana saldırdılar. Ama her ikisi de gerekliydi. İkisinde de çok daha önce vermem gereken kararlar vardı.

Benzer projelerde çalışmış, son derece bilgili ebeveynlerim varken McDaniel Müteahhitleri hakkında ne yapacağımı düşünüp durdum mu? Annemin ihaleler ve müteahhitler hakkındaki konuşmalarını dinleyerek büyümüştüm. Kardeşi inşaat işindeydi. McCoy'un başvurulabilecek taşeronlar listesindeydi ama amcam olduğundan bahsetmemiştim.

"Sanırım onlarla konuşmam gerekiyor," diye itiraf ettim. Daha önceki endişem değişti, yoğunlaştı. Ailemle ne yapacağımı konuşmaktan, endişelerimi doğrudan Sylvia ile tartışmayı düşündüğümünden daha çok korkuyordum.

Bu da ya kendimi savunmak zorunda kalacağımdan ya da beni doğru yöne iten onların öfkesiyle yüzleşeceğimden endişelendiğim anlamına geliyordu.

Lyric ciddileşmeden önce bir an gülümsedi. "O gece, Liam ve Kennedy'nin partisi hakkında... Senin için endişelendik. Kennedy onu reddettiğini söyledikten sonra Stetson seni aramak istedi ama ben ona aramamasını söyledim. Gerçek bir sorunun varsa benimle konuşabileceğini söyledim. Özür dilerim. Aramalıyım."

"Sen meşgul bir annesin."

Yanağının içini çiğnedi ve gözleri parladı. "Kendim gibi hissetmeye ihtiyacım var ve hiç olmadım."

"Lyric, her şey yolunda mı?"

Burnunu çekti. "Hormonlar falan. Onlardan nefret ediyorum. Ama Stetson'la ne kadar mutlu olsam da, Tanrım, Isla, hayat farklı. Daha bir yıl önce, ulaşılmaz olduğunu düşündüğüm bir adama karşı büyük bir şey hissediyordum."

"Sen de kimsenin bilmediğini sanıyordun."

Lyric kıkırdadı ve gözlerini devirdi. "Görünüşe göre onun dışında herkes için çok açıkmiş."

"Artık değil," dedim sessizce. Bunu özlüyorduk. Ben ailemle yaşarken, şu anda yaptığımız gibi konuşmak zordu. Onun da kendi evi ve kendi hayatı vardı ama bir süredir nadiren baş başa kalıyorduk.

İçini çekti. "Öyle değil. Harika, yoğun ve zaman zaman bunalıcı. Hatta korkutucu. Annemle yaşamaktan eş ve anne olmaya geçtim. Sanırım bunu anlayacak birine ihtiyacım var ve birlikte olduğum kişi kardeşin olduğu için sana söylemeye korktum."

"Ve seni anne yapan yeğenim." Rina'yı kucağıma aldım ve uzanmış bacaklarımın üzerine yatırdım. Tekmeledi ve parmaklarımı yakaladı. "Ama delicesine mutlu ama bunalmış olabileceğini biliyorum. Bilmiyorum ama anlayabiliyorum."

"Bizler yetişkin insanlarız, Isla."

Rina'ya dilimi şaklattım ve karşılığında sarkık bir sırıtış aldım. "Yetişkin sorunlarıyla." Bu da kötü adam olma konusunda benden daha deneyimli insanlarla konuşmam gerektiği anlamına geliyordu.

On altı

Isla

Arabayla ailemin evine gittim ve büyük resimli pencerelerin altına park ettim. Ev bana tepeden bakıyordu ve burada yaşamadığımı hiç bu kadar hissetmemiştim. Burası benim evim değildi ama yıllardır da öyle değildi. Burası bir yatakhaneydi. Tamamen rahat olmadığım ama ayrılmayı reddettiğim bir yer. Zamanımı bekledim ve fırsatımı kolladım.

Beklemekten sıkıldığım için geri gelmem komikti.

Annemi arka verandada buldum. Pazar akşamları verandada çay içme ritüelinden hiç bahsetmezdi. Kışın şöminenin önünde oturur, kitap okurken üzerine sürekli ısı pompalanırdı. Başkaları onun edebi kurgu okuduğunu düşünebilirdi. Hayatın anlamı hakkında kitaplar. Ya da CEO'ların nasıl güçlü ve baskın insanlar olunacağına dair kurgusal olmayan kitaplarını.

Annem gizem okurdu. Ne kadar karanlık ve acımasız olursa o kadar iyiydi. Bunlar onun için cinayet programlarında uyuklamanın bir versiyonuydu, ki ben etrafta koşturmasaydım bunu yapabilirdi.

Şimdi neden birdenbire her şeyin daha derin anlamını düşündüm bilmiyorum. Belki de annemi yeni bir ışık altında gördüğüm içindir. O ve babam hayatlarında bazı zor kararlar vermişlerdi, çoğu zaman onları sevimsiz, hatta sevimsiz yapan kararlar. Ve bunu kabullenmişti. Tüm tepkileri sineye çekmiş ve utanmadan kendisi ve ailesi için en iyi hayatı kurmaya devam etmişti.

Daha fazla not almam gerekirken onun gibi olmamaya o kadar kararlıydım ki.

Başını kaldırıp baktı, yüz hatlarında şaşkınlık ifadesi belirmişti. "İsla. Birinin arabayla geldiğini duydum ama belki Stetson'dır ve babanı aramaya gitmiştir diye düşündüm."

Annemin Pazar gecesi rutini, kendisinden hiç hoşlanmayan ya da arkasından konuşurken samimi davranan insanlarla bir hafta boyunca çalışmak zorunda kalmadan önce sessiz bir şekilde kitap okumak ve düşünmektir. Babam akşamlarını ahırda ya da dükkânda takım elbise giyip her gün bir ofise gitmektense hayatında yapmayı tercih ettiğinden şüphelendiğim işi yaparak geçirirdi.

"Hayır, seninle konuşmaya geldim. Babam buralarda mı?" Mideme kramplar girdi ama geri çekilmeyi reddettim. Babamla yüzleşebilir ve yardım isteyebilirdim. Onun istediği de buydu ve Lyric haklı olduğunu görmeme yardım etmişti.

"Balyaları istiflemeyi bitirmeden önce mutfakta bir şeyler atıştırıyor."

Babam dışarı çıkmak için o anı seçti. O da beni gördüğüne annem kadar şaşırmış görünüyordu. İfadesini tarafsız bir ilgiyle geçiştirdi. Kovulduğum için kızgın olmamdan mı korkuyordu?

Piyasada yaşanan dram, dökümhane restorasyonu ile kıyaslandığında gülünç görünüyordu. Sahip olduğum tek şey olan hayatımın mirasına kıyasla haftada birkaç dolar kaybediyordum.

"İkinizle de konuşmam gerek," dedim. "Tavsiyeye ihtiyacım var."

İkisi de şaşkınlıklarını gizleyemedi. Ben sakinliğimi korudum, midemdeki kasırga yavaşlıyordu. Boynuma doğru yayılan bir sıcaklık yoktu. Yüzümün kızardığından bile şüpheliydim. Aileme gelmenin bir hile, bir olgunlaşmamışlık işareti olduğunu düşünmüştüm. Ama değilmiş. İhtiyacım olan deneyime sahiptiler.

"Tavsiye mi?" Annem kitabını pleksiglas kaplı sundurma masasının üzerine koydu ve gümüş okuyucularını yanına koydu. "Sorun nedir?"

Babamın gözleri kısıldı ama tehditkâr değildi. Endişeliydi. Annemin diğer tarafına bir sandalye çektim ve oturdum. Babam da onun yanındaki yere oturdu.

"Öncelikle özür dilemek istiyorum. Son üç yıl boyunca sizi kullandım ve hiçbir katkıda bulunmadım. Sonra da sizinle konuşmamamın nedeni sizmişsiniz gibi davrandım, oysa gerçekten de kendimi savunmayı öğrenmem gerekiyordu."

"Üniversiteden eve hırssız bir şekilde döndün," dedi babam. "Ya da biz öyle sanıyorduk. Endişeliydik. . endişeliydik."

Annem başını salladı. "Ne yapmak ya da ne olmak istediğin hakkında konuşmadın. İş dünyasında genel bir derece aldın ve eve gelip hiçbir şey söylemedin ama birayla oynadın."

Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Birayla oynamıyordum ama bunun seni nasıl endişelendirdiğini anlayabiliyorum."

Babamın ironik kıkırdaması hafif, ılık esintiye karıştı. "Belki onunla bir şeyler yaparsın diye düşündük. Satarsın ya da paylaşırsın ama ben seni galonlarca parayı kanalizasyona dökerken bulurum."

"Bu bir zanaat olduğu kadar bir sanattır da. O galonlar tüketilebilir değildi ama seninle bu konuda konuşmadım. Ayrıca... sen de sormadın."

Annem pozisyonunu yeniden ayarlayarak babama doğru eğildi. "Konuşması en kolay kişi olmadığımı anlıyorum."

O kadar yüksek sesle gülmek istememiştim ama ağzımı kapatıp gülmemiş gibi de yapmadım. Onları oldukları gibi kabul ettiğimi bilmelerini istedim. Korkutucuydular ve zordular ama onlar benim ailemdi ve nihayetinde benim için en iyisini istiyorlardı. Belki de bu konuşmayı babama kronik lösemi teşhisi konmadan önce yapmış olsaydık her şey farklı olurdu. Geçen yıl hepimiz değişmiştik. "Hayır, değişmediniz. Ama kendi gölgeyden korkar gibi yaşamak çözüm değildi. Dışarı atılmam gerekiyordu. Piyasadan çekilmem için teşvik edilmem gerekiyordu. Ayrıca saygıya ihtiyacım var, özellikle de sizden. Siz ikiniz benim en büyük şampiyonlarım, en hevesli akıl hocalarım olmalısınız. Beni küçümseyeceğinizden, kontrolü ele geçireceğinizden ya da yaptığım işe güvenmeyeceğinizden korkmamalıyım. İkinize de başvurmadan korkmak istemiyorum."

Tek ses kuşlar ve esintiydi. Babam uzun ve yavaş bir nefes aldı. "Bize gelmekten korkmanı da istemiyorum."

"Hiç düşünmemiştim..." Annem parmaklarıyla şakaklarını yokladı. "Şehirde o kadar çok muhalefetle karşılaştım ki, eve gelmek istemedim ve sana nasıl tepki verdiğimin farkında değildim. Baban haklı. Bizimle konuşabilmeli ve bunu başkalarıyla olduğundan daha açık yüreklilikle yapabilmelisin." Bana küçük bir gülümseme verdi. "Komik olan şu ki, önce özür dilemeseydin çok üzülürdüm. Gerçekten çok yetişkince bir davranıştı ve... Bunun üzerinde çalışacağım."

"Ben de." Tek yapabildiğimiz buydu. Eskiden anneme daha az benzemek isterdim ama onun çevresinin bir ürünü olduğunu görebiliyordum ve tepkisinin haklı olduğu birkaç zaman vardı. Daha azı olursa, tıpkı benim iş planlarımın her yerinde ayak izleri olması gibi, onun da üzerine yürünürdü.

"Bir ev almışsın," diye ağzından kaçırdı annem.

Annemin tek bildiği, iş arkadaşının kayınvalidesinin evini kiralamakla ilgili tavsiyesini bir kenara bırakıp ev satın almaya atladığımdı. "Evet, de gelmeniz gerekecek. Yeni döşemeler yapılana kadar ne mobilyam ne de başka bir şeyim olacak. Ama burayı tamir etmeyi planlayarak aldım.

satabileceğimi düşündüm. Restorasyon tamamlandığında ve bira fabrikası faaliyete , bir ev için ne kadar ödeyebileceğime dair daha iyi bir fikrim olacak, ancak bu şekilde sattığımda iyi bir getiri elde edebilirim."

Annem babamla anlam veremediğim bir bakış alışverişinde bulundu ve içim nükleer bir çöplük gibi aydınlandı. Bana bunun berbat bir fikir olduğunu söyleselerdi, dinlerdim. Kişisel olarak çok fazla emlak alıp satmamış olabilirlerdi ama onlarca yıldır bu işi yapan insanlarla çalışmışlardı.

"Bu kötü bir fikir değil," dedi babam. "Gayrimenkul nadiren kötü bir seçenektir."

"Ciddi misin?" Şok olmuş bir halde ikisinin arasına baktım. Rahatlamanın serinliği hoşuma gitmişti ama doğru duyduğumdan emin değildim. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Annem başını öne eğdi. "Bize daha önce söyleseydin çekincelerim olabilirdi ama gerçekten plan yaptığını ve her şeyi enine boyuna düşündüğünü görmeye başlıyorum. Düşüncelisin ve ben bunu daha önce görmemiştim."

Ağzımın kenarında küçük bir gülümseme belirdi. "Teşekkür . Ciddiyim."

"Peki seni rahatsız eden ne?" Babam sordu. "Ev mi? Dökümhane mi? Şu proje yöneticisi?"

Babamın McCoy'la ilgili üslubu karşısında kendimi savunmaya geçemedim. "Bu konuda." Onlara her şeyi anlattım. McCoy'la aramızdaki ateşli detayları değil ama bir şeyler olduğunu itiraf etmekten de çekinmedim. Bitirdiğimde ellerimi kaldırdım ve kucağıma koydum. "İşte bu kadar. Bu konuda bilgilendirilmem gerekiyor. Söz konusu olan sadece para değil. Hayatımda yapmak istediğim şey bu. Coal Haven'a bu şekilde katkıda bulunmak istiyorum. Araziden gelen parayı bölgeye ve bölge halkına geri aktarmak istiyorum."

Onlarla daha önce konuşmamak için nedenlerim vardı ama hedeflerimi açıklamak düşündüğümünden daha kolaydı. Düşüncesizce, hırstan yoksun ya da bencilce olmayan planlar. Tam olarak hayır işi değildi ama bunun için de planlarım vardı. Bağış kampanyaları, bağışlar ve hayır işleri, hepsi Reservoir Barrel'dan ve onun toplum için yapabileceklerinden kaynaklanıyordu.

"Ben de profesyonel olmak istiyorum. Nazık ama sert, nezaket artık yeterli olmayana kadar." Ben annem değildim ve olmak zorunda da değildim. Ama bazen iyi bir sebepten dolayı onu yönlendirmem gerektiğini kabul ettim.

Annem ellerini birbirine sürttü. "İmzalamadan önce sözleşmeyi bir avukata incelettiniz mi?"

"Evet, tüm adımları uyguladım ve yemin ederim şirketini iyice araştırdım. ama aynı zamanda kibardı. Bana sanki

bir eşit. Ancak McCoy'un kendisi için kim olduğu konusunda da açık davranmadı." Ya da taciz suçlamaları konusunda. McCoy'a olanlar konusunda inandım, ancak bu, onun oğlu olduğu ve standart bir çalışan olmadığı gerçeğini nasıl sakladığını da ekledi ve kendimi kandırılmış hissettim.

"İnsanlar başkalarının zararına kendilerine fayda sağlamak için tüm boşlukları kullanırken iyi ve profesyonel olabilirler" dedi.

Ne demek istediğini şimdi daha iyi anlayabiliyordum. Artık ailem gibi davranmanın zamanı gelmişti. "Senin ne yapacağını bilmek isterim."

İfadesi bir iş adamına dönüştü. "Şöyle bir önerim var."

* * *

McCoy

Annem aradığında dökümhanedeydim ve pencereye yaptığım yama işini kontrol ediyordum. Bu gece dolu yağma ihtimali olan bir fırtına daha olacaktı. Ve muhtemelen annemle bu konuşmayı yapmak için en iyi yer orasıydı.

"Neden bu konuda benim arkamı kollayamadın McCoy?"

Tam ilk adım. Bu asla iyiye işaret değildi. "Neden sen?"

"Az önce Isla ile telefonda konuştum. Bu sabah avukatıyla konuşmuş ve son teslim tarihine uyulmaması konusunda söyleyecek çok şeyi varmış."

Karanlığa gömülene kadar tuğla duvarlar etrafımı sardı. "Ne?" Cumartesi günü evinden ayrıldığımdan beri Isla'yla konuşmamıştım. Gecikmeyle ilgili öfkesini üzerinden attığında ve gerçekten ne düşündüğünü anlayabildiğimde ilk hamleyi yapmasını bekliyordum. Bu arada ben de ne yapabileceğimi planlıyordum. Kendi *A* ve *E'mizi* nasıl atlatabilir ve başka bir değişiklik emrinden nasıl kaçınabilirdim? Annem şirket dışından birini işe almamıza izin verir mi? Sadece taşeronu verip

Parmaklar yıl sonundan önce birilerinin açık pozisyonu olduğunu söylüyordu. "Tam olarak ne dedi?" Ben sordum.

"İsla tarih konusunda geri adım atmıyor. Bu ilk aşamada McDaniel Müteahhitlerine güvenemezse, geri kalanında bize güvenilebileceğini düşünmediğini söyledi. Ona ne söyledin?"

"Söylediğin şey. Nasıl yalan söyleyebilirim ki?" Bana bundan daha iyisini öğreten oydu.

"Aynı anda birden fazla proje yürüttüğümüzü anlaması gerekiyor."

"Var, ama onunki göz ardı edildi."

"Coy."

"Anne." Geçen sefer aradığından daha fazla cevabım yoktu. Isla neden bana gelmemiştii? Anneme benim üstümden gitmişti ve şimdi ben annemi otobüsün altına atan beceriksiz biri gibi görünüyordum. Ama o zaman Isla beni aşmak zorunda kalmamalıydı. "Tam olarak neler oluyor?"

"Tarihe sadık kalıyor. Değişiklik emri yok ve ceza ödememize izin vermek yerine sözleşmeyi feshedecek ve biz de bunun gerektirdiği her şeyle uğraşmak zorunda kalacağız."

Duvarlardan birine yaslandım ve serin taşın sırtımdaki ısıyı emmesine izin verdim. Ateşim yükseliyordu ve yakamdan aşağı ter akıyordu ama yaz yüzünden değil.

Sonlandır. Burada işim biterdi. Coal Haven'da kalmak için bir sebep yok.

"Sana son derece güveniyordum." Annemin hayal kırıklığı telefonda ağır bir şekilde hissediliyordu.

Bana yapmam için verdiği tek projede başarısız olmuştum. Isla önce benimle konuşmamıştı. Onu ikna edebilirdim. McDaniel Müteahhitleri onun ihtiyaçları için en iyisiydi. Planlar tamamlandığında, işi bitirecek ve sözleşmedeki saçma teslim tarihine uyacaktık.

"Hannah'nın abartmış olabileceğini düşündüm." Duvarı ittim. "Ne?"

"Müşteri hizmetlerin. Baban gibi biraz yıpratıcı olduğunu biliyordum ama o bira fabrikasını ve restoranı sen kurdun. Hannah'nın yaptığı kendine pay çıkardığını iddia ettin ama şimdi herkesi mutlu etmek için ona ihtiyacın olup olmadığını merak ediyorum."

"Sen neden bahsediyorsun? Nailer'ı nasıl işlettiğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Mesele de bu McCoy. Onu çalıştırmadın, değil mi?"

"I . . ." Konsepti ben bulmuştum. Müteahhitleri tutmuş ve planlar üzerinde çalışmışım. Hepsii benim fikirlerimdi ve sonra Hannah ses oldu. Emirleri ben vermişim, o da iletmişti. "Ben yürüttüm," dedim sıkıca.

"Ve onu nasıl kaybettiğini görebiliyorum." Arka planda ofis telefonu çalıyordu. "Bugün bunun için zamanım yok. Dinle McCoy, onunla biraz mantıklı konuşmalısın. Sana karşı zaafı olduğunu biliyorum."

Acı beni solar pleksus bölgemden sertçe vurdu. Gözlerim açıldı ama hiçbir şey göremiyordum. Ne zaman Isla ile yer değiştirmiştım? Ne zaman annem için şirket için yapabileceklerimden başka bir şeye dönmüştüm? "İhtiyacı olan tüm akla sahip gibi görünüyor. Benden bu kadar anne. Müşterilere yalan söyleyecek başka bir proje yöneticisi bul."

"Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim."

"Ortalığı dağıtıyorsun ve temizlemeyi bana mı bırakıyorsun? Bu benim zevkime göre biraz fazla babana benziyor."

"Senin kararların yüzünden bir aksaklık meydana geldi ve sen bunun benden mi çıkarıyorsun? Baba gibi davranan kim?"

Öfkeli bir nefes sesi hatta yankılandı. Telefonu kapattı ve ben telefona bakakalmıştım. Bu konuşma az önce mi olmuştu?

Dışarıda bir araba kapısının kapandığını duydum ve inledim. Bu Isla olmalı.

Onunla kaldırımda karşılaştım. Bakışları ihtiyatlıydı ve bana bu şekilde bakmasından nefret ediyordum. Sanki tüm sırlar ve tüm cevaplar bendeymiş ve bunları onunla paylaşarak ona layık olduğumu kanıtlayabilmişim gibi beni bira üzerinde çalışmaya davet ettiği güne hiç benzemiyordu.

O güne dönmeyi ve teklifini kabul etmeyi ne kadar çok istiyordum. Sadece olmak ve bunun nasıl geri tepeceği konusunda endişelenmemek. Coal Haven'da yapabileceğim en iyi işi yapıyordum ve tüm suç bana yüklenmişti.

Isla'nın saçları omzunun üzerinden sarkan bir örgü halindeydi. İş kıyafetlerini giymişti. Benimle konuşmak için evinden kolayca çıkabileceği bir yere mi gitti?

İnsanların beni bir kenara atmasını kolaylaştıran şey neydi? "Annenle konuştun mu?" diye sordu.

"Evet, aradı." Ensemi kaşıdım, gecikmenin yarattığı karmaşadan dolayı hayal kırıklığına uğramıştım. Isla benim yerime doğrudan annemle konuştuğu için üzgün ama benim aracılığım ile konuşmayı denediği için de pişmanlık içindeydim. Müşteriyi hayal kırıklığına uğrattım. Ve her şey yine parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. "Neden önce benimle konuşmadın?"

"Bana her şeyi anlatmadığın hissine kapıldım."

"Söyleyecek bir şey yoktu." İçimdeki kendini adanmış evlat, az önceki davranışına rağmen annesini bir kez daha savunmaktan kendini alamadı. "Şirketler gibi

Sylvia'lar her gün birden fazla projeyle uğraşıyor. Gecikmeler ne-"

"Planlanmamış gecikmeler. Mühendisin yapıyla ilgili olarak buranın bira fabrikasına dönüştürülmesini engelleyecek bir şey keşfetmesi gibi. Bilerek işimi geciktirmek ve şirketine fayda sağlayacak daha yüksek kazançlı işler almak için değişiklik emirleri istemek tam da sözleşmenin beni koruduğu gecikmelerdir." Başını öne eğdi. "Yaptığı şey buydu, değil mi?"

Annem yalan söylememi isterdi. Isla gerçeği istiyordu. Yeterince saklamıştım ve annem zaten bana kızgındı. Söylediklerine rağmen, Nailer's'ı iyi iş uygulamalarıyla bulunduğu yere getirmiştım. "Evet."

"Ve sen bunu biliyor muydun?"

Yüzündeki acıyı ortaya çıkaracaktım ve cevabım daha fazlasına neden olacaktı. "Evet."

Başını salladı, ifadesi daha da sertleşti. "Bana istediğini yaptırmanın bu kadar kolay olacağını düşünmüş olmalısın."

"Öyle bir şey değildi." Annem de öyle düşünmüştü. Bilgili bir iş kadını olduğunu ve Isla'nın ihtiyaç duyduğu şeyi başarabileceğini ama aynı zamanda Isla'nın cehaleti sayesinde birkaç milyon dolarlık müşteriye de üstlenebileceğini düşünmüştü.

"? Seksin beni rehavete sürüklemesi mi gerekiyordu?"

"Seni kullanmıyordum." Ses tonum sertti ama siktir et. Bir adım daha yaklaştım ve o da bir adım geri çekildi, gözleri fardaki bir geyik kadar genişti. "Birlikte uyumak dökümhaneye ilgili hiçbir şeyi etkilemedi."

"Bunu öğrenilmiş bir ders olarak kabul edeceğim, sanırım." Elini uzattı. "Her ihtimale karşı anahtarlara ihtiyacım olacak."

"Sözleşme henüz feshedilmedi. Siz gelmeden hemen önce ayrıldım ama başka bir proje yöneticisi gelecek. O kişinin yerini doldurup anahtarları teslim edebilirim." Anahtarları vermek, çekip gitmek anlamına geliyordu. Dökümhaneyi de bizi de batırmıştım ama Isla'yla bir şeyleri kurtarmaya çalışıyordum.

Yüz hatlarında şaşkınlık belirdi. "İstifa mı ettin?" Kızgınlık onu uzaklaştırdı. "Yani *daha fazla* gecikme." Havada acı bir leke vardı. "Hiç yoktan başka bir proje yöneticisi üretebilir mi? Annenin -Sylvia'nın- diğer hesabı üzme için küçük bir ücret ödeyeceğini mi düşünüyorsun? Ve eğer öderse, *A* ve *E* ekibinin Coal Haven'a ulaşip birkaç hafta içinde planları düşünüyor musun?"

Tüm hesaplarda hayır. Yenilgi varlığıma kazındı.

"Tüm ekip güvenimi kaybetti," dedi usulca.

Ve hepsi bu kadardı. Avukatıyla bir kez daha konuşacağını ve sözleşmeyi tamamen feshedeceğini söylemesine gerek yoktu. Bunu yapmaya hakkı vardı. Tartışacak bir şey yoktu. Onun güvenini kaybetmek, bir binanın temeline yıkım topu indirmek gibiydi. Ona dokunmadan anahtarları eline bıraktım. Bu şu anda işkence olurdu.

Güneşte parlayan gümüşe baktı. "İyi ki bir yer kiralamamışsın. Güzel ve geçici bir yer tutmuşsun. Planın bu muydu?"

"Sadece bir motel odası." Söylediklerinde şüphe götürmez bir gerçeklik payı vardı. Aylardır burada olmayı planlıyordum ve daha geçici olarak kök salmamıştım bile.

"Evet. Hepsi bu ."

İçimde tuttuğum öfke kabardı. Evim yoktu. Hiç yoktu. Nashville'de yok. Denver'da da. Coal Haven'da da benim için bir yer yoktu. Dünyada en çok değer verdiğim iki insan benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. "Peki ya sen? Eşyasız ev mi? Kimsenin denemesine izin vermediğin bira? Arkadaşına mesaj attın mı yoksa hâlâ kendini herkesten soyutlayıp mağduru mu oynuyorsun?"

Geri çekildi. "Ben ... ile güzel bir konuşma yaptım. Ne var biliyor musun? Bu seni ilgilendirmez."

"Sanırım yok. Artık değil. Umarım işini devredecek birini bulursun." Tepinerek uzaklaştım.

Ama sözleri rüzgârda uçuşuyordu. "O kişiyi bulduğumu sanmıştım."

Söylediklerinin en kötü yanı da annemin şirketinden mi yoksa benden mi bahsettiğini bilmememdi. Çünkü o benim için bir işten çok daha fazlası olmuştu ve bu da canımı daha çok yakıyordu. Benden en iyisini hak ettiği halde onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

On yedi

Isla

Yeni, kullanılmış mutfak masamda bacaklarımı altıma kıvrırarak oturdum ve isimler arasında gezindim. Lyric'in annesi konsinye eşyaları toplarken bir yemek odası takımı bulmuş ve hemen bana mesaj atmıştı. Henüz mutfak ve yemek odasının döşemelerini değiştirmem gerekiyordu ama annemle babam evi gezerken babam mutfakla oturma odası arasındaki duvarın açılması konusunda da yorum yapmıştı. Sonra da yardım etmeyi teklif etti.

İlk defa teklifini kabul ettim. O devralmadı. Duygularım çok yıpranmıştı, ona izin verirdim ama o haddini aşmayacağıının farkındaydı, bunun yerine bana yapabileceğimiz farklı yolları anlattı. Daha sonra annemle birlikte benim ve babamın kamyonetinin arka kapısında oturduk ve ikimiz de benim biralarımından içtik. Hatta annem tadına iltifat etti ve Pazar gecesi okuma seansları için evi bununla doldurmak istediğini söyledi.

Son iki hafta boyunca babam akşamları bize geldi ve halıyı söktük. Stetson hafta sonu kalıntıların çöpe taşınmasına yardım etmişti. Lyric ve ben Aspen'le bir kez yemeğe çıkmıştık ve geniş ailemin geri kalanı mesafelerini korurken, kendimi yaz boyunca olduğu kadar yabancı hissetmiyordum.

Babamın işi bittikten sonra, masa ve sandalyeleri taşımama yardım etmesi için onu evden almıştım. O zamandan beri pek bir şey yapmamıştık ama masada oturup bir şeyler atıştırmaktan bahsetmiştik.

"Bu şirketi tanıyor musunuz?" Proje yöneticisi değildim, ama kendim de işe adam alabilirdim. Bölgedeki birkaç şirket restorasyon için ihtiyacım olan kaynaklara sahipti ve iş bira fabrikasının inşasına geldiğinde ihtiyacım olanı bulacağıma güveniyordum. Bulmak zorundaydım.

Babam ekrana baktı. "Onları tanımıyorum. Bismarck'ın dışında mı?"

Başımı salladım. "Sorguyu e-posta ile göndereceğim." Zaten bir şirketle görüşmüştüm ama gelecek yıla kadar doluydular. Bu da başka bir endişeyi beraberinde getiriyordu - hazır durumda olan herhangi bir şirket en iyi seçenek olmayabilirdi. "Anneme danıştıktan sonra." McCoy ve benim hazırladığımız listedeki bazı kişileri ve taşeronları veto etmişti.

Bu adam karısını dövüyor. Hayır.

Size duymak istediğiniz şeyi söyleyecek ve sonra işini yapmadığında sizi suçlayacaktır.

Şirket, kötü bir üne sahip olduğu için iki yıl önce markasını değiştirdi.

Web sitelerinde tam olarak yer almayan ayrıntıları biliyordu. Kardeşinden bahsetmiş olsa da, zorlamadı ama diğerlerinden yerel olduğunu ve restorasyon konusunda tecrübeli olduğunu söyledi. Beni ezip geçebileceğini de ekledi.

Eğer başka bir proje yöneticisi tutarsam, olmazdı. Onu eldim. Babam, servis ettiğim soğuk kupadan biramı .

Son zamanlarda, mallarımın tadına baktığında, süreç ve ölçek büyütme hakkında sorular soruyordu. Bu sefer şişenin içine baktı. "Altındaki şey ne?"

"Maya. Normalde bira sifonla çekildiğinde büyük tankların konisinde olur."

"Bu çok iyi."

İçimdeki gülümseme... Babam hak etmediğini düşündüğü övgüyü vermezdi ve çocukları da bundan muaf değildi. "Teşekkür ederim. Sadece tat vermesi için klementin kabuğuyla bir parti deneyebilirim. Sonra da Mavi Ay gibi bir dilim klementinle servis edebilirim."

Onlarla konuştuğumdan beri ailemle aramızdaki dinamikler değişmişti. McCoy'un kamyoneti motelin otoparkında görünmeyi bıraktığında, ama ben planlarıma devam ettiğimde, birlikte çalışacak profesyoneller bulduğumda, ailem ciddi olduğumu görmüş olmalıydı. İri yarı, huysuz adam tarafından taşınmamıştım ve ayrılık gibi bir şey -hiçbir zaman bir şey olmadığımız halde güçlü bir terim- bodruma kapanmama neden olmayacaktı.

Bodrumda çok kaldım ama kırık kalbimle daha fazla bira üreterek ve bunları arkadaşlarımla ve ailemle paylaşarak başa çıktım.

"Bunu kendi başına mı yaptın? Tarifi mi?" McCoy ile yaptığım klementinli partiyi içiyordu. İkincil fermantasyonu şişeleyip şartlandırdım, country müzik açtım ve ağlamamaya çalıştım. Onun yanımda olmasını özlemiştim.

"McCoy benimle takılıyordu ama demlememe yardım etmedi ya da bu konuda bana herhangi bir tavsiyede bulunmadı. Eminim bunun nedeni eski karısına ve en iyi arkadaşına bildiği her şeyi öğretmiş olmasıdır."

Babam bardağını yere koymaktan başka bir tepki vermedi. McCoy hakkında pek bir şey söylememişti. "Sanırım artık aynı hataları yapmaman gerektiğini biliyorsun."

Kıkırdadım. "Sen ve annem yıllardır bana koçluk yapıyorsunuz. Aslında bunca zaman hep dinledim. Tavsiyelerinize her zaman uymayabilirim ama bazen uyuyorum."

Homurdandı. "Sanırım çocuklarımızın biz ne düşünürsek düşünelim istediklerini yapacaklarını ve belki de tartışmayı bırakmanın seni kaybetme riskinden daha iyi olduğunu öğreniyoruz. . . seni kaybetme riskinden daha iyidir."

Hastalanmadan önceki babam bu kadarını asla kabul etmezdi.

"Neyse ki Stetson ve ben ebeveynlerimiz kadar inatçı değiliz."

Babamın gülümsemesi alaycıydı. "Ben bundan pek emin değilim."

Kapı çaldı. Babamla şaşkın bir şekilde kaşlarımızı çattık.

"Belki de postadandır?" Herhangi bir paket sipariş etmedim. Kendime yalan söylediğim ve birkaç dakikalığına McCoy'u düşünmekten vazgeçebileceğimi düşündüğüm zamanlarda oturup kitap okuyacak rahat bir yer bulamamaktan sıkıldığım için oturma odasında indirimde satılan bir koltuk vardı.

Hiç işe yaramadı.

Kapı kapalıydı ama diğer tarafta bir hareket vardı. Eskiden kapıyı açmamı bekleyen bir adam için yanlış boy ve saç. Sanki McCoy kapıma gelmediği için hayal kırıklığına uğramışım gibi içimde bir düşüş hissi oluştu. Gelmeyeceğini biliyordum ama ondan haber alamadığım her gün sonunda daha az acı verecekti. Umuyordum.

Kapının üst tarafındaki görüş penceresinde lacivert bir kasket kaydı. Stetson değildi. Gözetleme deliğinden bakmaya zahmet etmedim. Burası Coal Haven'dı ve diğer tarafta tehlike olma ihtimali düşüktü.

Ziyaretçimle aramda paravan kapı vardı. "Liam?" Onun arkasında, kaldırımında başka bir adam duruyordu. "Archer?"

Liam kasketinin siperliğini düzeltti. "Hey, Isla. Archer ve ben yeni eve taşınma hediyesi getirmek istedik."

Başka bir dil de konuşabilirdi - herhangi bir dil, ben sadece bir dil biliyordum. "Benim için mi?"

Çarpık sırtışı neredeyse ona inanmamı sağlıyordu. "Son zamanlarda ev satın alan tanıdığım tek kişi sensin." Omuz silkti ve kendini küçümseyen bir gülümseme takındı. "Karım ve üç çocuğum dışında, başkalarının ne yaptığına pek dikkat etmem."

"İçeri buyurun." Midemi bir mengene kavradı. Hediyeinin ne olduğunu ve daha da önemlisi bana neden hediye aldıklarını bilmek istiyordum. Ama açık sözlü olmalıydım. "Babam burada ama."

Tam bu açıklamayı yaptığım sırada Liam'ın bakışları omzumun üzerinden kalktı ve gölgelendi.

"Liam," dedi babam, ağabeyim söz konusu olduğunda her zamanki sert sesi hiç duymadığım kadar yumuşaktı. "Archer da mı burada?"

"Seni gördüğüme sevindim Cameron Amca," dedi Archer, pek neşeli değildi ama artan gerginliğin bir kısmını yatıştırmaya yetecek kadar hafifti.

Liam, "Kamyonetini görmedim," dedi ama gerçek anlamı hepimiz için açıktı. Babamın burada olduğunu bilseydi uğramazdı.

"Isla'yla ata bindim." Babamın neredeyse konuşur gibi verdiği cevap beni cesaretlendirdi.

Kapıyı iterek açtım ve çocukların girebilmesi için geri çekildim. "İçeri gelin."

Liam adım atmadan önce tereddüt etti. Archer üç basamağı koşarak çıktı ve işte oradaydık. . hepimiz oturma odamın kontrplağa kadar inen zemininde duruyorduk.

Konuşmak için en iyi konuyu seçmemiş olabilirdim ama her şey sessizlikten daha iyiydi. "Baba, Liam'dan bira fabrikası için bazı demir işleri yapmasını istemiştin. Belki birkaç tabure, aydınlatma armatürü ya da kanepe oturma alanı için küçük sehpa." "

Babamın kaşları kalktı. Yüzünde üzüntü ifadesi belirdi ama sanki ilk ifade varsayılan bir ifadeymiş gibi yüz hatlarını düzeltti.

Liam babamdan önce konuştu. "Bu çok büyük bir işti. Elime ne geçerse onunla çalışırım ve önceden plan yapmak, kaynağı belli olmayan bir iş için çok zor olurdu. Isla'nın istediği gibi bir şey yanlış yapılamayacak kadar önemliydi."

Duygulanarak ona küçük bir gülümseme verdim. Reddetmesi beni çok düşünmesini gerektirmişti ve ben bunu fark etmemiştim.

Babam Liam'ı ilk kez görüyormuş gibi, onu gerçekten görmesine izin veriyormuş gibi inceledi. "Adını duyuracak büyük bir anlaşmayı kaçırmak zor."

"Bir bana sor," dedi Liam. "Ama benim yan ödemeleri olan bir işim var ve bu daha çok bana çok şey kazandıran bir hobi."

"İyi iş çıkardığını duydum." Babamın yorumu odada bir çan gibi çınladı.

İrkilmiş ve paniklemiş bir halde - babamın otuz yıldır dışladığı çocuğa iltifat ettiğini hiç duymamıştım - Archer'ın bakışlarıyla karşılaştım. O da aynı şekilde şaşırılmıştı.

Babam iyi gittiğini düşünmüş olmalı. Sonra Archer'a döndü. "Baban nasıl?"

Şu anda tarih yazıyordu. Başka bir yıl olsa, Liam ve Archer tepinir, iyice eleştirilir ve hakarete uğrarlardı.

Archer'ın bakışları daha da kuşkulu bir hal aldı. "İyi. Gerçekten iyi aslında. Delaney ve ben bu kış oraya gidip bir hafta kalacağız. Bruce Amca ve Liam'la birlikte ev işlerini hallediyoruz."

"Peki ya Ansen?" Babam sordu. Archer'ın kardeşiyle hiç ve bildiğim kadarıyla babam da tanışmamıştı.

Bu kez Liam'la şaşkın bir bakış alışverişinde bulunduk. Babam içtenlikle ilgileniyor gibiydi, sesinde her zamanki kibirli yükseliş yoktu, içine girmek için bir çatlak arıyordu.

Archer'ın gülümsemesi düştü. "Ondan arada bir gelen mesajlardan fazlasını alamıyorum. Hâlâ atları eğitiyor ve çok da iyi yapıyor; tek bildiğim bu."

"Çocuklar nasıl?" Babamın sözleri yapmacıktı, sanki sormasının hoş karşılandığından bile emin değildi.

"Güzel." Liam'ın çenesi daha fazla cevap vermeyecekmiş gibi gerildi ama sonra bakışları temkinli bir kararlılıkla doldu. "Çocuklar okul için heyecanlı ama bence bunun yarısı Kenny'nin de orada çalışıyor olmasından kaynaklanıyor. Ginny de büyüyor ama bence Rina ona çok çabuk yetişecek."

Babam başını eğdi, dudaklarında küçük bir gülümseme hayaleti vardı. "Stetson başından beri büyük bir çocuktü ve büyümeyi hiç bırakmadı. Rina da aynıysa hiç şaşırmam." Başını kaldırdı. "İsla'ya bir şey mi getirdin?"

Dostane ve tanıdık sohbet hepimizi germişti. Gerginlik - kaba ve eleştirel mi olacaktı? Bütün günlerimiz mahvolacak mıydı? Babam onlardan birini nasıl aşığılayacaktı?

Liam neden geldiğini unutmuş gibi, "Evet," dedi. "Yardım edemediğim için kendimi kötü hissettim, o yüzden küçük bir şey yaptım. Archer, onu taşımak için benimle gelir misin?"

Archer, "Bana sordu çünkü ben güzel bir yüzden daha fazlasıyım," dedi. Çocuklar kapıdan çıkıp Liam'ın park etmiş kamyonetine gittiler.

Babamın bakışları onlara takılıp kalmıştı, gözlerinde tanımlayamadığım ama biraz pişmanlığa benzeyen bir şey kaynıyordu. Oğlunun tüm hayatını kaçırmıştı ve bunu bilerek yapmıştı. Medeni olmanın ötesinde bir şey yapabileceklerinden şüpheliydim - ki bu her zamanki hallerinden büyük bir gelişme olurdu - olabilecekleri asla geri getiremeyeceklerdi.

Medeni olmayı kabul ederdim. Kardeşimle olan ilişkiyi saklamak zorunda kalmamayı kabul ediyorum.

Stetson'ın şu anda olduğu kadar açık olmak.

Archer ve Liam büyük dikdörtgen bir eşyayı kaldırıma taşıdılar. Kapıyı onlar için açık tuttum. İçeri girdiklerinde Liam sehpanın yanına çömeldi ve köşelerine bantladığı plastik ambalajı ve karton koruyucuları çıkardı. "Evde bununla gidebilecek başka şeyler de vardır diye düşündüm."

"Halı gibi mi?" Şaka yaptım.

Gülümsedi ve ben artık onunla neden konuşamadığımı merak eden o küçük çocuk değildim. Aileme karşı gelmekten korktuğum için ailemin dışında kalmaya mahkum biri değildim. "Alt zemine çok güzel uyuyor."

O ve Archer ambalajları topladılar ama ben bir köşeye doğru el salladım. "Kapının yanına koyun. Bir sonraki sökeceğim muşambayla birlikte dışarı çıkabilir." Sehpaya doğru ilerledim. Ortası mavi epoksi kaplı ahşap bir levhanın altında kıvrılan ferforje ayaklarıyla benzersizdi. Epoksinin içinden geçen sarı benekler, parçanın çok karanlık ve düşünceli olmasını engelliyordu. Unutmadığım başka bir adam gibi.

Bir gün McCoy'u düşünmek kalbimdeki çatlakları açmayacaktı.

Ama bu muhteşem parçaya bakınca aklıma onun gelmesi beni rahatsız etmedi. Koyu renkli ahşap, biranın şişelendiği kehribar rengi şişelerle aynı kahverengiydi. McCoy'u kulübedeki adada, elinde şişe, üvey babasının ona öğrettiklerinden bahsederken hayal ettim. "Büyüleyici."

Liam kasketini çıkardı ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bunun için odun satın almak zorunda kalacağımı düşünmüştüm ama Archer sonunda bunu başardı."

Archer, "Bu yüzden beni için işe aldı," dedi.

Liam, "Laney'nin ballandıra ballandıra anlattığı tüm o kasların o olduğunu sanıyordum," diye karşılık verdi.

Archer ona şakacı ve şaşkın bir bakış fırlattı. "Sen neden bahsediyorsun? Benimle beynim için evlendi."

Liam homurdandı. "Yeni bir keçi istediğinde hayır diyememeniz değil miydi?"

Kuzenimin sırtışı genişti. "Onu bu şekilde tutuyorum. Ama artık onları yetiştiriyor."

"Not mu alıyorsun?" Liam karşı çıktı.

Archer kıs kıs güldü. "Hayır, ama ukalalaştığımda beni teke ağılına kapatmakla tehdit ediyor."

Göz ucuyla babamın kederli ifadesini yakaladım. Dudaklarında eğlenceli bir eğim ve daha önce gördüğümü sandığım o pişmanlık. İçimde bir sempati kabardı. Liam'la birlikte kendi çukurunu kazmıştı ama belki bir kısmını doldurabilirdi.

Liam ellerini kalçalarına dayadı. "Her neyse, yabancılık çekme." Daha fazlasını söylemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Çocuklar seni sorup duruyor."

Duygular göğsümü tıkadı, kalbimi patlayacağını düşünene kadar sıkı. "Öyle mi?" Başını salladığında, o anda plan yaptım. "Sadece onlar için bir parti kök birası yapacağım ve buraya getireceğim. Onlar benim tat testçilerim olacak."

"Önümüzdeki hafta sonu izinliyim," dedi. "Kenny için ne zaman uygun olduğuna bakacağım." Sırıttı. "Patron o."

Archer alay etti. "Sanki herhangi birimizin şüphesi varmış gibi."

Liam *da aynı şeyi* söyleyen bir bakış attı ve Archer omuz silkti. Patron Laney'di.

"Pekâlâ. Kenny'ye uyku saatine kadar evde olacağıma söz verdim." Masaya el salladı. "Eğer bir kusur bulursan ya da bir bağlantı koparsa bana haber ver. Koşup tamir ederim."

"Buna gerçekten minnettarım." Tahmin ettiğinden de fazla. "Bu çok güzel. Sana ait bir şeye sahip olduğum için çok heyecanlıyım ve bira fabrikasına koymak için Hattie'den sana ait bir şey almayı planlıyorum."

"Sizin için her zaman özel bir parça yapabilirim. Hazır olduğunda bana haber ver, hurdalarımın üzerinden geçer ve beyin fırtınası yaparız." Bana son bir kez gülümsedi ve Archer'la birlikte kapıya doğru yürüdüler.

Archer dışarı çıkarken, "Görüşürüz Cameron Amca," dedi.

Liam omzunun üzerinden baktı, bakışları temkinliyi.

"Cameron."

Babam hafifçe başını salladı. "İkinizi de görmek güzel."

Arkasını dönmeden önce Liam'ın gözlerinde şaşkınlık belirdi. Ben de onları kapıdan çıkarken takip ettim. "Teşekkür ederim." Bunu ne kadar söylesem azdı.

Liam durdu ve bana döndü. "Dışarıdan bakmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve sana böyle hissettirdiysek özür dilerim."

Gözyaşlarımın baskısı hem pişmanlık hem de minnettarlıktan gözlerimin arkasını yaktı. Kısa bir süre önce onu dışarıda tutanlardan biri bendim ve şimdi belki de bir zamanlar bana böyle hissettirdiği için özür diliyordu. Kardeşimin kocaman bir kalbi vardı. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok."

"Minnettarım ama bilmeni istedim. Elini uzattın ve bunun çok zor olduğunu biliyorum." Bakışları arkama değdi ama babam kapıda değildi. "Çocuklarım için bir şeyleri değiştirmek benim için önemli ve bu da kök biranızı denemek için sabırsızlandığım anlamına geliyor."

Sırıttım. "almak istediğim bir sürü normal biram olacak."

Şapkasının kenarını eğdi. "Dört gözle bekliyorum."

Kamyonetinin etrafından dolaşarak sürücü tarafına gitti. Archer onun kapısını açtı. "Laney iyi şeyler söylemekten başka bir şey yapmadı." Yüz ifadem karışmış olmalıydı. "Biliyorum, herkes her zaman şaşırır. Ama buraya geldiğimde bana hepinizin özetini verdi. Sadece uğramaktan korkmayın diye anlatıyorum. Yumurta karşılığında bira takas edebiliriz."

Bu kesinlikle heyecanlandığım bir davetti. "Bir düzine için bir düzine mi?"

Atlarken yüzünde pişmanlık duymayan bir sırıtış belirdi. "Biranın ne kadar iyi olduğuna bağlı."

Liam arabayı sürerken gülerek onlara el salladım. İçeride, babamı masanın üzerinde dururken buldum.

"Gerçekten de bir yeteneği var," diye mırıldandım.

Babam cevap vermedi ama yüzünde daha önceki duyguların aynısı vardı. Ellerini ceplerine soktu. "Pek çok tavsiye veriyorum, çoğu istenmeyen tavsiyeler. Ama bir keresinde vermem gereken bir karar vardı ve sadece iki seçeneğim olduğunu düşünmüştüm. Geriye dönüp baktığımda . . . Seçeneklerim vardı ama korkmuştum. Korkunun sizi sınırlamasına asla izin vermeyin. Kaçırırsınız ve çok geç olana kadar bunun farkına varmazsınız."

kırpıştırdım ama boynuma yayılan lekeli sıcaklıkla mücadele edemedim. McDaniel Müteahhitleri'yle yaşadığım sorun, babamın Liam'la ilişkisinde yaşadıklarına hiç benzemiyordu ama çok mu sert davranmıştım? Çok mu uzlaşmazdı? Aramızdaki zayıf ilişkiyi keseceğini bildiğim halde sözleşmeyi feshetmişim.

McCoy'la aramda giderek büyüyen bir bağ vardı. Kâğıt üzerinde doğru olan buydu ama kalbim hâlâ karşı çıkmaya çalışıyordu.

Tek söyleyebildiğim, "Hatırlamaya çalışacağım, baba." oldu.

* * *

McCoy

Kolumu başımın arkasına koyarak yatağa uzandım. En yeni *Predator* filmi gösteriliyordu ve insanların parçalanmasını izlemek, gözümü ayıramadığım özel bir sembolizm biçimiydi. Telefonum çaldı ve ekrana baktım. Yine annem. Cevap vermedim.

Onunla konuşmayalı iki hafta olmuştu. Denver'a gitmiş, iş kamyonunu bırakmış, kendbir pikap almış, doğruca onun evine gitmiş ve o saat yedide eve gelmeden eşyalarımı taşımıştım.

Sonra bir otele yerleştim. Ve işte buradaydım.

İlk hafta, hayatımdaki karmaşayı çözme isteğim yoktu. Ama son birkaç gündür gerçekten spor salonuna gitmişim. Oradan, her şeyi ve her şeyi göz önünde bulundurarak bazı iş ilanlarını araştırdım. Becerilerimin olduğu birkaç açık iş vardı. İnşaat. Proje yönetimi. Birkaç bira fabrikası pozisyonu bile açıktı.

Ancak tanımın üzerine geldiğimde tek görebildiğim, uygun şekilde yüksek tavanları ve başımın üzerinde yükselen ahşap kirişleriyle dökümhane oldu. Yatırımcı ve hevesli sahibi tarafından çok canlı bir şekilde resmedilen nihai ürün kafamda şekillendi. Sanki tüm iş bitmiş ve ben de içinde duruyormuşum gibi net bir şekilde hayal edebiliyordum.

Görevler beynimden geçiyordu. Yapmak için beklediğim tüm aramalar. Konuşmayı dört gözle beklediğim tüm taşeronlar. Ve bira yapımı. Isla'nın ürünlerini büyük ölçekli üretimde görmek ve kulübenin ya da bodrumun dışında tadını çıkarmak.

Neredeyse iki ay boyunca kaybettiklerim hakkında çok fazla düşünmedim. Düşündüğümde ise bu, her şeyi bir perspektife oturtmak, acı ve ihanetin etrafına bakmak ve nerede olduğumu anlamak içindi. Hayatımda gerçekten ne yapmak istediğimi anlamak için. Kariyerim, kendim için birilerine bir şeyler kanıtlamanın bir yoluydu. Ama Isla'yla birlikte, onun hayalinin

meyve vermeye başladı. Bittiğinde mekânı görmek istiyordum. Müşteriler taproom'u doldurduğunda orada olmak istedim ve lanet olsun, arka odayı ne tür etkinliklerin rezerve ettiğini görmek istedim.

Telefonum tekrar çalmaya başladı. İçimi çektim ve bakmadan cevap verdim. "Evet."

"Beni daha ne kadar görmezden geleceksin, Coy?" Annem kızgın bir şekilde sordu.

Tekrar Coy olmaya geri dönmüştüm. Onun sesini duymak içimdeki küçük çocuğu yatıştırdı ama eski proje yöneticisi acı içinde kaldı. "Cevap verdim, değil mi?"

"İki haftadır arıyorum."

"İstediğin her şeyi söylediğini sanıyordum."

Telefonu bir iç çekiş doldurdu. "Bilirsin işte... Özür dilerim. Her şeyi berbat ettim, sana daha önce söyleyecektim ama cevap vermedin ve o gün işten eve geldiğimde hepiniz . Kahretsin, Coy." Boğulur gibi bir ses çıkardı. Ağlıyor muydu? Annem artık ağlamıyordu. Babam yanıdayken ağlardı. Şimdi gözyaşlarının sebebi bendim. Doğru yapamadığım bok yığınının bunu da ekleyin. "Üzgündüm, kendime kızgındım ve hıncımı senden çıkardım."

"Ben işimi yapmadım." Ne onun için, ne de Isla için.

"Bunu senin için imkansız hale getirdim. Bak, bu benim hatam. Elimdeki programa uymam gerekirken Dev'e hizmet ettim. Ama o benim ilk müşterilerimden biriydi. O olmadan-"

"İyi iş çıkarırdın. Yaptığın işten memnun olan başka bir müşteri bulacaktın, o da başkasına anlatacaktı ve sen de şu anda bulunduğun yerde olacaktın."

Bir burun çekme sesi duyuldu. Kahretsin, ağlıyordu. Üzerinde Dünyanın En Boktan Oğlu yazan parlak bir rozete ihtiyacım vardı. En azından bir kez telefona cevap verebilirdim. Ya da daha sonra konuşacağımızı söylesem bile bir cevap gönderebilirdim. Kaderimde hayatımdaki kadınları hayal kırıklığına uğratmak vardı.

"Bunu şimdi fark ediyor olabilirim ama Dev aradığında kendimi yine o kişi gibi hissediyorum. Yeni ve ikinci bir koca tarafından finanse edilen. O günlerde Fergus'u hayal kırıklığına uğratmaktan çok korkuyordum."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum."

"Bu yüzden Nailer'ı inşa ettin, değil mi? Babanı göstermek istediğini sanıyordum ama o öldükten sonra da deli gibi çalıştın."

"Fergus bana bir şans verdi ve ben de onu senin kadar hayal kırıklığına uğratmadım."

Bir hıçkırık daha. "Kahretsin, o adamı özledim." Sert bir nefes verdi ve aldığı nefes duyulabiliyordu. "Mesele şu ki Coy, sen daha kendi evini kurup işletmeyi aklına getirmeden önce bile seninle gurur duyuyordu. Omuzlarının üzerinde sağlam bir kafa taşıyan iyi bir çocuk olduğunu düşünüyordu ve benim ebeveynliğimden ve babana rağmen böyle biri olmandan övgüyle söz ediyordu."

"Fergus'un tarifleri bira fabrikasını kurarken kullandığım tariflerdi. Ve şimdi o var."

"McCoy." Sesi daha anlayışlıydı. Hayal kırıklığını duyamıyordum ama hissettiğim tek şey buydu. "Sana ne derdi biliyor musun?"

"Hayır," diye mırıldandım.

"Kendi işini yapabilecek kapasiteden daha fazlasına sahipsin. Biraz daha yap."

*Kendi yerini yarat, evlat. İnsanların sana izin vermesini bekleme.
Kendin yap.*

"Daha fazlasını yapacak bir yerim yok ve istediğimden de emin değilim." "İnşaatı seviyor musun?"

Dünyada işe yarar şeyler yapmayı seviyordum. "Evet, ama . . . Yirmi beş yıl daha yapmak istediğim şey bu değil." İşe gitmekten daha fazlasını yapmak istiyordum. Hayattan, kar hanesini izlemekten daha fazlasını istiyordum.

"Proje yöneticisi olmaktan keyif aldınız mı?"

"Daha kötü işlerim de oldu." İyiydi, ama sorumlu olmamak kışımı tokatlamakla sonuçlandı. Yapmak istediğim tek tokat, Isla'nın çıplak olduğu zamanki olgun etiydi. Şehvet beni neredeyse boğacakken burnumun kemiğini sıktım. Cezalandırılmaya aç bir obur muydum?

"Küçük bir kasabada büyük fikirleri olan zeki bir kız olduğunu duydum." "Ona karşı kin beslemiyorsun değil mi?"

Kıkırdaması samimiydi. "Yapmalıyım ama onun çelik gibi duruşuna hayran kaldım. Ben de benzer bir yerdeydim ve ne kadar zor olduğunu biliyorum. Saf bir kızdan faydalanacak biri olmayı asla istemezdim. Ama öyleydim ve o da bunu bana söyledi. Yani hayır, burada kin yok." Durakladı. "Biliyorsun, muhtemelen bira üreticileri tutması gerekecek."

"Hayır. Bu olmaz-Hayır. Ayrıca, ben ... değilim." Ağır bir nefes verme sırası bendeydi. Isla'nın işe alacağı son kişinin neden ben olduğumu tekrar gözden geçirmek istemiyordum. "Fergus yüzünden bu işe girdim. Beni yanlış anlamayın, bundan zevk aldım ama yapmam gerekeni kanıtladım." Ve bana öbür tarafta hiçbir şeyin beklemediği gösterilmişti.

"O zaman ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum."

Sırayı sessizlik doldurdu ve boşluğu gereksiz konuşmalarla doldurmak istemedim.

Sonra annem konuştu. "İsla ile aranızda bir şey mi vardı?" Cevap vermeyişim soruyu cevapladı.

"Coy." İşte hayal kırıklığı. "Ne düşünüyordun ki?"

"Bilmiyorum." Hayır, bu doğru değildi. Yaptığım her şey içinde bu kısmı açıklaması en kolay olanıydı. "Aslında biliyorum. Etrafımda gördüğüm en neşeli insan olduğumu düşünüyordum ve bunun nedeni dünyayı umursamıyormuş gibi dans etmesi değil. Ne yaptığını düşünüyor ve ailesini seviyor, ancak bunu nasıl göstereceğini bilmiyor ve bazı dramalar yüzünden kimi inciteceğinden emin değil ve bu onu temkinli yapıyor. Sevdiklerini incitmeden önce kendini kapatacaktır. Ve bana güvendi. Nasıl hissettiğimi anlamamış olabilir ama kabul etti. Onun proje yöneticisinden başkası olmak zorunda değildim ve bunu onun için yapamazdım."

"Ah, tatlım." Annemin ses tonu beni çocukken yıkıldığım zamanlara geri götürdü. Babamın böyle neden olacak ne yanlış yapmışım? "Ve artık seninle konuşmuyor mu?"

"Neden yapsın ki?"

"Çünkü benim çalışanım gibi davranıyordun."

"Küçük bir kayırmacılık vardı."

"Hayır, eğer olsaydı, başka bir değişiklik emri imzalaması için yeterince yalan söylediniz. Bunun yerine, onu üzecek bir şeylerin döndüğünü biliyordu."

Yakalandım. McDaniel Contractors'ın en iyi proje yöneticisi de değildim. "Fark etmez. Benimle işi bitti."

Dilini gıdıkladı. "Az önce ve sana ulaşamadığı için olabilir mi?"

"Numaram onda var." Sesim huysuz bir genç gibi çıkıyordu. Ama o yaşlardayken hiçbir ayrılık beni rahatsız etmemişti. Ailemin faturalarını ödemek için çalışmakla meşguldüm.

"Biliyor musun, Fergus'la ilk ciddi ilişkiyi kurduğumda bir yanlış anlaşılma yaşadık." Kıkırdadı ve sesi hüznle doldu. "Artık ne hakkında tartıştığımızı hatırlamıyorum. Ama aradığını ve cevap vermeyi reddettiğimi hatırlıyorum. Sonra o ve ben de yokmuşum gibi davrandım."

Eve. O da bir mektup gönderdi. E-posta bile değil. Gerçek bir mektubu açmaya kim karşı koyabilir ki?"

"İşe yaramış olmalı."

"Öyle oldu. Yıllardır mektup almamıştım, hem de bir erkekten? Okudum. Zayıf bir adam iletişim anlayışımı mahvettiği için özel olduğunu düşündüğü bir şeyi bir kenara attığımı görmekten nefret ettiğini söylüyordu. Eğer ona kapıyı açık tutmaya istekli olursam, bağırmadan, kontrolcü olmadan her şeyi konuşmaya söz verdi."

"Kapıyı çarptığımı mı düşünüyorsun?"

"Bence benden öğrendin. Eğer Isla'ya söylemek istediğin bir şey varsa, bence en azından bunu yapmalısın. Kapıyı aç ve eğer kapıyı çarpacak olan oysa, öyle olsun."

Kapıyı özenle kapatmış ve anahtarları almıştı ama annem Fergus'la ilişkisi hakkında böylesine kişisel bir ayrıntıyı paylaşırken bunu belirtmek istemedim. Bu yüzden konuyu saptırdım. "Ona kızgın değil misin?"

"Öyleydim. İlk konuştuğumuzda bir telefonda daha pahalı bir şeye sahip olmayan yirmili yaşlarındaki küçük bir kızın beni kovmasına o kadar sinirlendim ki. Kim olduğunu sanıyordu ki? Sonra bunu aştım. Isla genç, ama tedbirli bir iş kadını olduğunu kanıtlıyor ve keşke daha fazla pazarlık yapsaydı, ben üzerime düşeni yapmadım ve şirketimin güvenilir olduğunu kanıtlamadım. Ama Coy, bu onunla benim aramda."

"değil."

"Öyle. Ve eğer düşündüğüm kadar dengeli biriyse, henüz anlamadıysa bile anlayacaktır. Konuş onunla. Hepsi bu kadar."

Ona aşık olmuştum. Son iki haftadır kendimi hiç iyi hissetmemiştim. Ya Isla'ya aramızda büyümekte olan şeyden vazgeçmek istemediğimi söylemek durumu daha da kötüleştirdiyse? Ya aramızdaki kapıyı çarpıp mühürlediyse?

"Bunu düşüneceğim." Çünkü Isla'yı düşünmeden edemiyordum. "Bunu yap. Ama belki de önce hayatta gerçekten ne istediğini bulmalısın."

Ona yaklaş. Ne yapmak istiyorsan onu yap, Coy. Başkalarının senden yapmanı istediğini düşündüğün şeyi değil."

Söylemesi yapmasından daha kolay. Görüşme bittiğinde telefonu göğsüme indirdim ve tavana baktım. İstedğim şey kolaydı. Isla Barron. Asıl soru suydı: Bu konuda ne yapacaktım?

On sekiz

Isla

Römorkum ve çim biçme makinemle Reservoir Barrel'e yanaştım. Yakında resmi ama geçici bir tabela olacaktı. Logo ve markayı oluşturmasını istediğim şirketi buldum. Otoyol kenarına asmak için bir tabela bulduk. *Reservoir Barrel Bira Fabrikası ve Etkinliklerinin gelecekteki evi.*

Tabelada fazla bir ilerleme kaydedemedim ama onu her gözümün önüne getirdiğimde zihnim canlanıyordu. Düzgün biçilmiş çimlerle birlikte yapabileceğim tek şey buydu. Hâlâ genel bir müteahhit arıyordum. Bu kaltağı parçalara ayırmak zorunda , yapardım. Yaka kartımda proje müdürü yazacaktı. İstemediğim ama aniden yapmam gerektiğini düşündüğüm bir iş.

Annem ve babam tavsiyeleriyle yardımcı oldular. Onlar tehlike işaretlerini benden daha hızlı tespit edebiliyorlardı ama annem McDaniel Müteahhitlerini sorgulamayacağını itiraf etmişti. Bu muhtemelen ondan aldığım en büyük iltifattı, biramı sevmesi dışında.

Babamla eskisinden çok daha fazla takılıyordum. Ev işlerinde bana yardım etmekten keyif alıyordu ve ben birçok şeyi kendim yapmak isterken, onunla birlikte duvarları yıkmak ve boya yapmak daha eğlenceli hale geldi. Patron olmak yerine akıl hocalığı rolünü üstlenen babamdan çok şey öğrendim. Bu ikimizin de beklemediği bir şeydi. En son ne zaman patron olmak zorunda kalmamıştı? Son birkaç haftada hayatım boyunca duymadığım kadar çok güldüğünü duydum.

Ama bugün Salı'ydı ve o çalışıyordu. Lyric de öyle. Aspen ve Kennedy okulun başlaması için sınıflarını hazırlıyorlardı.

Laney'den yumurta almıştım. Ona elimdeki altı paket vanilyalı kakule karışımından vermiştim.

Çimleri biçtim, yerden çıkan en kötü taşların etrafından hızla geçtim. Onlara ot biçme makinesiyle vurmuştum. Göğüslerimin arasından ter damlıyordu ama üzerimde uzun kollu bir gömlek, kot pantolon, kovboy çizmelerim, güvenlik gözlüklerim ve kulakları korumak için kulaklıklarım vardı. Güneş üzerime vuruyordu. Çimler çoktan kurumuştı ama düzenli olarak biçilmediği takdirde çimenlerin düzensiz görünmesine neden olacak kadar yabani ot büyümüştü. Babam çim biçme makinesini kışa hazırlamadan önce son bir kez daha buraya gelmem gerekebilirdi.

Bazen annem Rattler'dan aldığı pizzayla bana uğrardı. Liam'ın bana verdiği sehpayı görmezden gelirdi. Hikayeyi ona babamın anlattığını sanıyordum. Eski annem onu evimden çıkarmamı ya da onunla bir daha asla konuşmamamı söylerdi. Ama Liam'ın benim ve Stetson'ın hayatının bir parçası olduğunu yavaş yavaş kabulleniyordu.

Belki cehennem donmuştu, belki de annem ve babam yıllar önce yaşadıkları acıların bir kısmını nihayet atlatmış ve iyileşmişlerdi. Bunu sorgulamıyordum, sadece faydalarını görüyordum.

Çim biçme makinesini yükledim, bağladım ve ot biçme makinesini aldım. Çimenlerin üzerinde, binanın etrafında ve kaldırımdan aşağı doğru vızıldadım, sırtım otoparka dönüktü.

Çok sıcaktı. Saçlarım yüzüme yapışmıştı. Boynumun arkası çim biçme makinesi ve ot biçme makinesinden fırlayan döküntülerden korunmalı diye standart örgümü topuz haline getirmiştım.

Ot biçme makinesini kapattım ve kolumun tersini nemli alnımda gezdirdim. Yakında kar yağmaya başlayacaktı ve ben de kar temizlemek için ne yapacağıma karar vermek zorunda kalacaktım.

Güvenlik gözlüklerini yukarı ittim ve döndüm. Aniden beliren tanıdık olmayan pikaba bir çığlık attım. Daha önce hiç görmediğim bu araç römorkun yanına park edilmişti ama çok tanıdık bir adam elleri cebinde yan tarafa yaslanmıştı.

Onu içime çektim. Saçları onu bir ay önce gördüğümden daha dağınıktı ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı, ama bu ayrıntıların hiçbirisi onun sert yakışıklılığını azaltmıyordu.

"McCoy. Burada ne işin var?" Sylvia onu göndermezdi. McDaniel Müteahhitleri ile işim bitmişti.

"Seninle konuşmam gerek."

Birkaç saatlik çim bakımından sonra neredeyse sıırıslıklam olmuştum. Muhtemelen saçımda çimen parçaları, yakamda ve göbeğimde ter halkaları vardı. Kot pantolon, bunaltıcı bir günde ıslak bir bez gibi üzerime yapışmıştı.

"Arayabilirdin." Düşmanca bir tavır takınmak istememiştım. McCoy beni süslü püslü görmeye alışık değildi. Aslında beni hiç giyinik görmemişti ama onu tekrar görmeye hazır değildim ve bunu kum dolu ve egzoz kokan bir şekilde yapmaya da hazır değildim.

Kamyondan indi ve bana doğru yürüdü. "Bu şahsen daha iyi."

Elimde ağır bir ot biçme makinesi olmasaydı geri çekilirdim. Onu bırakıp kaçmak istedim. "Bir sorun mu var?"

"Senin iyiliğini düşünmediğim için asla özür dilemedim."

"Tamam." Hayal kırıklığı işledi. İşin bitiş şekli için özür dilemeye gelmişti. Ama bunun için neden Coal Haven'a dönmüştü? Basit bir e-posta yeterli olurdu. Elime geçen tek şey bu olsaydı incinirdim ama bana daha fazlasını borçlu değildi.

Birkaç adım önümde durdu. "Özür dilerim."

Güneş tepede olduğu için gözlerini kısmak zorunda kalmıştı ama samimiyeti kehribar rengi gözlerinden okunuyordu. "Teşekkür ederim." Artık Denver'a vicdanı rahat bir şekilde dönebilir ve proje yöneticisi olarak mükemmel bir hayat sürebilirdi.

"Ama buraya asıl geliş nedenim-" Gözleri daha da kısıldı. "Seni sadece proje için özür dilemek için mi takip ettiğimi sanıyorsun?"

Dehşetim bu kadar açık mıydı? "Yoksa neden burada olasan ki?" "Sen."

Basit bir kelime ve öylece bıraktı. Gerçek olamayacak kadar iyi miydi? Benim onu özlediğim kadar onun da beni özlemesini ummakla aptallık mı ediyordum? "Beni mi?"

Yaklaştı, bakışlarıyla karşılaşmaktan korktuğumu biliyormuş gibi çenesini aşağı eğdi. "Ben *senin* için buradayım. Şirketle ilgili sorunların araya girmesini anlıyorum ama umarım birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi öğrenmeye istekli olursun. Umarım aramızdaki ilişkinin özel olduğunu ve gerçekten bir şeyler yapabileceğimizi düşünüyorsundur ve öylece çekip gidersek yazık olur."

"Biz zaten çekip gittik."

Bir adım daha yaklaştı. Birbirimize dokunmadan olabileceğimiz kadar yakındık. "Annem iletişim kurmak yerine gittiğime dikkat çekti. Boşanmam farklı sonuçlandırdı demiyorum ama evi satmak, Nailer'ın yarısını satmak benim fikrimdi. Hiç konuşmadım. Ve

Sen, çok kolay. Ne söyleyeceğini, ne düşündüğünü duymak istiyorum. Heyecanlanmanı izlemeyi seviyorum ve lanet olsun, içine gömülmeyi daha da çok seviyorum."

"McCoy." Fısıltıyla çıktı.

"İsla, sana fena aşık oldum. Kamyonuma benim yaşımdaki bir adam için acınacak miktarda eşya yüklemiş olsam da, yine de yaptım ve buraya senden başka hiçbir şeyi ne kadar önemsemediğimi göstermek için geldim. Seni her zaman önceliğim yapacağım. Şu andan itibaren. Eğer bana bir şans verirsen."

"Annen benden nefret etmiyor mu?" Bunu sorarken ona bakamadım. Bakışlarım onun geniş göğsüne yapışmıştı. Onunla barışma fırsatını kaçırmamalıydım ama çok korkuyordum. Aramızdaki bu zayıf bağı koparmaya hazır, üzerimizde asılı duran bir şeye tahammül edemezdim.

"Hatasını ve senin saflığını nasıl manipüle etmeye çalıştığını kabul ediyor ve verdiği karara saygı duyuyor." Bakışlarımla buluşmak için başını eğdi. "Beni tekrar uzaklaştırabilecek şeylerle ilgili başka endişelerin var mı?"

"Gittiğin için seni suçlamıyorum. Sana gitmeni ben söyledim." Sertçe yutkundum. "Ve o zamandan beri kendime kızgıyım."

"İsla." Ot biçme makinesini elimden aldı ve yere koydu. Sonra kollarını belime doladı. "Doğru olanı yaptın ve eğer beni yanında istiyorsan, söz veriyorum bir daha gitmeyeceğim. Ama beni gönderirsen, önce bunu bitirmeme izin ver."

Bir daha gitmeyeceğine dair verdiği söze takılıp kalmıştım. "Neyi bitirmek?" "Rezervuar Varili. İş bitirmek istiyorum. Sen benim tek müşterim olacaksın ve Bedavaya çalışırım."

"McCoy, bedavaya çalışamazsın."

Sinsice sırtıyordu. "Bu beni işe alacağın anlamına mı geliyor?"

"I..." Evet, evet. Tek söylemek istediğim evetti. Çok yakınımıdaydı ve doğru düzgün düşünemiyordum ama Colorado'ya dönmüş olsaydı da farklı hissetmeyeceğimi biliyordum. Hâlâ proje yöneticim olmasını istiyordum. "Bu iş için en uygun kişi sensin."

"Bundan emin olacağım."

Umut göğsümün içindeki kanatlarda bekliyordu, kabarmaya ve devralmaya hazırlanıyordu. Ama çok fazla sorum vardı. Hiç çalışanı yoktu. Nereden başlayacaktık? Nerede kalacaktı? Fikrini değiştirir mi? "İstedicine emin misin-"

"Evet." Ağzımı yakaladı ve öpücük hemen derinleşti.

İçim dışım darmadağındı ama onun içinde eridim ve her şey düzeldi. "İşe alındın." diyecek kadar uzaklaştım.

"Her şeyi açıklıyorum, patronumla yatmak istiyorum." "Patronun da seni istiyor."

"Siktir, Isla," diye homurdandı ve beni kaldırdı.

Bacaklarımı beline doladım ve dilimi onunkinin üzerinde gezdirdim. Bu yeterli değildi. Yolda çok fazla kıyafet vardı ve otoyolun tam karşısındaydık. Beni tutarken yürümeye başladığında, hava almak için ayağa kalktım.

Dökümhaneye doğru gidiyordu. "Anahtarlar mı?" "Ter içindeyim."

"İsla, şafaktan önce on çim biçmiş olman umurumda değil, o uzun bacaklarının arasına girmek istiyorum. Kapıya karşı mı yoksa içeride mi yapmak istersin? Çünkü seni hemen şimdi, her yerde alacağım."

Her yer cazipti ama bu an ikimizin arasındaydı. "İçeri."

Anahtarları çıkarabilmem için beni kapının önüne bıraktı. Kapının kilidi açıldığında beni içeriye ve köşeye doğru çekti. Sırtım saniyeler içinde soğuk tuğla duvara yapıştı. Kapıyı kapatma zahmetine bile girmemişti.

Elleri belime indiğinde hâlâ yönümü bulmaya çalışıyordum. O kotumun fermuarını açıp aşağı indirirken botlarımdan çıkmak biraz dur-kalk gerektiriyordu ama çok geçmeden benim kotum çıkmış, onunki açılmış, prezervatif takılmıştı ve ben tekrar onun kollarındaydım, bacaklarım onun belindeydi.

Aramıza uzanıp onu okşadım. "Bunu özlemişim."

"Seni çok özledim." Kalçaları elime pompalanırken bana sert bir öpücük verdi. "Otel sana teşekkür etmeli. Normalde harcadığım kadar su harcamak zorunda kalmadım." Boynumdan aşağı öptü. "Seni düşünür düşünmez geldim."

Bunu ona ben mi yaptım? Onun için ikinci bir şansı mahvetmişim gibi hissetmiyordu ve beni hâlâ istiyor muydu? İçimden geçen duygular sadece arzu değil, derin bir bağıdı. Ona her zamankinden daha çok aşık oldum.

Kalçalarımı kavradı ve içime girdi. İnledim, onu sonuna kadar içime aldım. Senkronize olmayan bir hareket telaşı içindeydik ve bunun bir önemi yoktu. Beni okşadı ve ben de ona binmeye çalıştım. Parçalanma şeklimiz

birlikte ve ne kadar geniş açılmıştım, klitorisim yeterince uyarılmıştı. Hiç bu kadar hızlı orgazm olmamıştım.

"McCoy!" O pompalarken adı içimden titreşerek çıktı.

"Siktir, Isla. Siktir." Sertleşti ve birlikte doruğa ulaştık. Kalçaları sallanırken elleriyle kıcıma masaj yaptı, doruklarımızdan aşağı inerken gücümüz azaldı.

"Bu" Nasıl bitireceğimi bilemedim. Yansımalarını, "şimdi ne olacak"ları düşünmemiştim. Bana dokunduğu anda, sonumuzun burada olmasını istemişim.

"Yoğun mu?"

"Evet." Kollarımı boynuna dolamaya devam ettim. Etraftaki boş dökümhaneye baktım. Pencereye yaptığı karton ve plastik yama sağlam duruyordu. Burası sessiz ve boştu. "Dökümhanemde seks yaptık."

"Bu son olmayacak."

Bunun doğru olmasına ihtiyacım vardı. "Söz mü?"

Bana attığı bakış saf bir kararlılıkla doluydu. "Kesinlikle. Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım. Çünkü seni seviyorum. Sen benim kendi güneş ışığımsın."

Boğazım düğümlendi. "Beni hayal kırıklığına uğratmadın, geri döndün." Hâlâ birbirimize bağlıydık ve bu anın mükemmelliği vardı. "Ben de seni seviyorum, lanet olsun. Yemin ederim, sevmemeye çalıştım ama sanırım burayı seninmiş gibi koruduğun anda beni kendine bağladın."

Sırtışı tembelceydi. "Ben de bunu yapmaya devam edeceğim."

İkimizin de hareket etmek için acelesi yok gibiydi ama sonsuza kadar dökümhanede çıplak kalamazdık. "Şimdi ne olacak?"

"Kiralayacak bir yer bulmalıyım." "Motel yok mu?"

Bakışları yumuşadı. "Kök salma zamanı." Ellerini bacaklarımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Şöyle düşünüyorum. Apartman kompleksleri konusunda sana bok atan o adamı arayacağım. Elindeki her boş yeri gezmek isteyeceğim ve sonra ona hiçbir şeyin işe yaramayacağını söyleyeceğim."

"Ben bu plana varım." Saçlarının uçlarıyla oynadım. Fikrimi sunmalı mıydım? Onu acele ettirmek istemedim. Kelimenin tam anlamıyla daha yeni bir araya gelmiştik ve daha önce hiç birlikte olmamıştık. Ama aramızdaki bu şey keşfetmeye değerdi. "Aslında artık bir yatağım var. Ve bir sandalyem. Hatta bir mutfak masası. Benimle kalabilirsin."

"Benden kurtulamayacaksın."

"Öyle bir planım yok."
"Güzel. Çünkü seninle uyanmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum."

* * *

McCoy

Isla kollarımdayken uyanmak, olmasını istediğim her şey ve daha fazlasıydı. Yeni işime atılmak için ne kadar huzursuz olsam da, bu sabahın tadını onunla birlikte çıkarmak istiyordum. Saat onu geçmişti ama dün gece birbirimizin uyumasına pek izin vermemiştik.

Şüpheler hala aklımın bir köşesinde dolaşıyordu. Doğru şeyi mi yapıyordum? Reservoir Barrel'ı tamamlayabilirdim. Bir ofis açıp gelişecek bir iş kurabilir miydim? Nailer's'ı kaybetmiştim. McDaniel's annemindi.

Öğrenmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Bir iş başarısız olurken kız arkadaşımınla yaşayan bir serseri olmayacaktım.

"Mmm." Isla yeni yatağında bana sarıldı. "İyi uyudun mu?" " zamandır bu kadar iyi olmamıştım." Tüm bu efordan olabilir

Bir gece önce. Onun evine gitmiş, karavanı geri çektikten sonra kancasını açmış, eşyalarımı taşımış ve günün geri kalanında saklanmıştık. "Ama gitmem gereken bir iş var."

"Yatakta kalıp mühendislik şirketlerini araştırabiliriz."

"Düşünce tarzını sevdim patron."

Parmaklarını göğsümün üzerinde gezdirdi. "Güneş ışığını daha çok seviyorum. Eğer profesyonel olarak birlikte çalışıyorsak, kişisel olarak da birlikte çalışmak ister misin? Bu evin kat etmesi gereken uzun bir yol var."

"Ben yokken çok şey yapmışsın." "Babam

ve ben birlikte çalışıyorduk." "İkinizin

arasına girmek istemiyorum."

Bir süre düşündü. "Şuna ne dersin? Gidip bize öğle yemeği getireyim. Rattler's yakında açılıyor, ben yiyecek alırken sen de bodrum için bize fikir verebilirsin. O zaman babam ve ben ne yapabileceğimizi biliriz."

Otel odasında geçirdiğim zaman bana tek başıma olsaydım Reservoir Barrel'i nasıl yapacağımı düşünmek ve ayrıca bir

bodrum katı için ideal bir plan. "Dönmeden önce planlarını yapmış olacaksın, güneşli."

"O kadar hızlı mı?"

"Ben sadece önemli olduğunda hızlıyım, güneş ışıını."

Sırıtarak bana bir öpücük kondurdu ve yataktan kalktı. O giyinmek için odanın içinde koşuştururken, ben bekledim. Eğer kalkarsam, onun karşısına geçecektim ve o zaman çıplak kalacaktı ve asla başlayamayacaktık.

Saçları örgülü, üzerinde bol sarı bir elbise ve ayak bileklerine kadar bağlanmış sandaletleriyle yatağın kenarında durdu. İyi ki olduğum yerde kalmıştım. Çok seksiydi ve ben umutsuzdum. Bana uzun bir öpücük verdi ve sonra gitti.

Bir görevim vardı. Olmam gerekenden daha heyecanlıydım, temizlendim ve giyindim. Alt katta, ölçüleri not etmeye başladım. Kapı çaldığında üçüncü duvardaydım. Isla'nın yemek için yardıma ihtiyacı olmalı.

Merdivenleri koşarak çıktım ve kapıyı hızla açtım. Kendimi kaşlarını çatmış babası ve daha önce hiç görmediğim, yaşlı Isla'ya benzeyen bir kadınla karşı karşıya buldum ve zamanı geri sarabilmeyi diledim. Ailesinden saklanmak istemiyordum ama ilişkilerinin ne kadar iyi olduğunu anlatırken onlarla aralarının açılmasına da neden olmak istemiyordum. Şehirde olduğumu kimse bilmiyordu ve bunu ondan öğrenmeyi tercih ederlerdi.

"Hey," dedim elimdeki mezura ve kâğıtla ölçümleri hokkabazlık yaparak. En azından işe yarar görünüyordum. "Isla öğle yemeğini Rattler'dan alacak. Sen Naomi olmalısın, tanıştığımıza memnun oldum." Pek yumuşak bir tanışma olmadı.

"Demek McCoy sensin." Sesi soğuktu ama soğuk değildi. Bunu kabul ediyorum.

Cameron beni inceledi, bakışları tam olarak nötr değildi ama düşmanca da değildi. Daha çok meraklı ama temkinli. Arkasına dönüp kasabadaki çiftçilerin ve çiftlik sahiplerinin pek çoğunun kullanmadığını gördüğüm yeni kırmızı Titan'a baktı ve "Bu senin kamyonetin olmalı" dedi.

"Bu benim. Artık McDaniel Müteahhitleri için çalışmıyorum."

"Ve Coal Haven'a geri mi döndün?" Naomi sordu.

Ses tonu sorgulama çizgisine gelmişti ama aldırmadım. Geçmişimi saklamanın bir faydası olmamıştı ve bugünümü de saklamayacaktım. Kapı aralığından dışarı adım attım. "İçeri gelsen iyi olur. Beni çok göreceksin."

"Ah?" Cameron önce karısının içeri girmesine izin verdi ama girişten ayrılmadılar.

Bir gece önce bacaklarının arasına diz çöküp ona olan susuzluğunu giderdiğimde Isla'yı yaydığım koltuğa oturdum. Ama şimdi bunu düşünmemeye çalışıyordum. Ölçüm bandını, kâğıdı ve kalemi yere koydum.

"Kalmak için buradayım. Onun için geri geldim." Ellerimi iki yana açtım. "Ve eminim ne yapmayı planladığımı soracaksın çünkü onun sırtından geçineceğimden endişeleniyorsun. Kendi param var ve proje yöneticisi olduğum için ondan para almayı planlamıyorum. Annemin daha önce burada geçirdiğim zaman için bana ödediği paraya sahibim. Bununla geçineceğim, Rezervuar Fıçısı'nı bitireceğim, sonra da resmi olarak müteahhitlik işime başlayacağım."

Naomi sanki bir yönetim kurulu toplantısındaymış gibi kanepenin ucuna oturdu. Üzerinde gri bir sweatshirt ve kot pantolon vardı ama sanki iş kıyafeti ve topuklu ayakkabı giymiş gibi duruyordu.

Cameron bir süre beni inceledi. Sonra kanepeye geçti ve karısının yanındaki minderin kenarına oturdu. Parmaklarını göz alıcı sehpanın üzerinde gezdirirken kaşları birbirine çarptı. Bakışları elini takip ediyordu, dudakları hafifçe büzülmüştü ve gözlerinde teslimiyet vardı. Aralarında ne geçtiğini bilmiyordum, bu yüzden konuşmalarını bekledim. Cameron daha önce fikirlerinde bu kadar özgür olduğu için, bu sessizlik beklediğim bir şey değildi.

"Ben açık bir kitabım," dedim. "Bana her şeyi sorabilirsin."

"Yaptığın işlere baktım," dedi ve Naomi başıyla onayladı.

Ben değil, yaptığım iş. Taciz suçlamasında olduğu gibi yüzüm kızarmadı. Geçmişteki projelerim gururla düşündüğüm şeylerdi. "Babamın ayak izlerini takip ettim, ondan daha büyük ve daha iyi olmaya çalıştım."

Cameron'ın gözleri anlayışla doldu. "Sert bir adamdı." "Evet."

"Peki başardınız mı?"

Hazırlandığım sorgulama bu değildi. Proje yöneticisi olarak geri dönmem hakkında ne düşünüyordu? Naomi'nin kesinlikle fikirleri vardı. Kızının evinde benim hakkımda ne düşünüyorlardı? Ama bir baba olsaydım, belki ben de aynı soruları sorardım. "Eminim Nailer'daki başarıyı görmüşsünüzdür."

"Kapılarını kapattılar."

"Ne?" Cameron kendinden bir an bile şüphe etmeden başını salladığında, yine de telefonumu çıkarıp bakmak zorunda kaldım. Nailer'ın web sayfası açılana kadar nefes almayı bıraktım.

Web sitesi kapalı değildi, ancak duyuru ana sayfadaydı ve diğer web sayfaları feshedilmişti. Sandalyeme yığıldım, hissizleşmişim. "Huh."

Başının üzerinden pencereden dışarı baktım. Tüm çalışmalarım gitmişti. Bina başka bir restorana dönüşecekti. Belki başka bir bira fabrikası. Tesis için hayat devam edecekti ama Nailer's gitmişti.

"Mirasınızı yok ettikleri için kızgın mısınız?" diye sordu.

"Benim mirasım Nailer'ınkinde değildi." Öne doğru oturdum, kollarımı kalçalarımaya dayadım, haberler kafama dank edince daha çabuk netleşmeye başladım. "O binada. Orası yıkılmadı. Daha fazla işletmeye, hatta muhtemelen başka bir bira fabrikasına ev sahipliği yapacak ve şirketlerini doğru şekilde yönetmek o insanlara bağlı."

Bu kez Naomi konuştu. "Bira ne olacak?"

Güldüm, Nailer'ın devam eden başarısının ayrılmaz bir parçası olduğum haberi düşündüğümde daha fazla sevinç yarattı. Bir işin çöktüğünü görmekten nefret ederdim ama Cameron'ın güncellemesi bana önemli olduğumu gösterdi. Doğru yönetmişim. Ben, eski sevgilimin soğuk ve kişilişiz dediğı adam. *Babanın şirketinin bu kadar zorlanmasına şaşmamalı. Siktir et onu.*

Kendi başıma yola çıkmakla ilgili kalan tüm endişelerim dağıldı. "Hannah artık Angus'la birlikte olmazsa başka bir zavallı adamı soyacak. Ve görünüşe göre bir işi yürütemiyorlar. Bira umurumda değil. Yapmaktan zevk alıyordum ama sadece bana üvey babamı hatırlattığı için. Hem bira fabrikasını hem de tariflerinin binlerce kişi tarafından beğenilip seri üretime geçtiğini görmeyi çok severdi. O öldüğünde bu bir tutkudan çok bir işti. Yeniden hobi olarak bira yapmayı dört gözle bekliyorum. Ama işim her zaman bu yapıda olacak."

Ellerimi hafifçe birbirine sürttüm. İlk konuşmamızda bu adama karşı davranmamıştım. Şimdi de başlayamazdım. Cameron ve Naomi Barron başka her şeyi anlardı. "İsla ikinizi de seviyor. Ben de onu seviyorum. Onunla birlikte olmamı isterseniz de istemeseniz de, bir çift olarak ya da iş hiçbir yere gitmiyorum. Bana gitmemi söyleyebilecek tek kişi o. Ama size söz veriyorum, onun için önemli olan insanlar bu yüzden benim için de kritik olacaklar."

Cameron'ın bakışları yoğunlaştı. Hâlâ spot ışıklarının altındaydım ve onu üzüp üzmediğimi ya da kapıyı açtığımda kararını verip vermediğini anlayamıyordum.

Karısıyla bakış alışverişinde bulundu. "Kızım size ödeme yapsa da yapmasa da Reservoir Barrel'in portföyünüzde olmasının daha iyi olacağını düşünüyorum."

Şaşırmış bir şekilde ona baktım. Kasabaya gelmem, kızına geri dönmem ya da proje yöneticiliğini tekrar üstlenmemle ilgili bir sorunu yok muydu?

Bakışları yumuşadı. "İsla daha gençken ondan bana pek yardım etmesini istemezdim. Kazaya meyilli görünüyordu ama sanırım bu bizim ondan her şeyi bilmesini beklememizden kaynaklanıyordu. Stetson'a doğrudan bir şey öğrettiğimi hatırlamıyorum ama o hep yanımdaydı, izler ve öğrenirdi. Ondan aynı şeyi beklemiyordum. Ona verdiğim değerden çok daha fazlasını yapabilecek kapasiteye sahip. İyi iş içgüdüleri var ve bu size de yansıyor."

Bir insana bu kadarını itiraf edecek birine benzemiyordu. Bana değil, çok az tanıdığı ama hakkında internette araştırma yaptığı birine. "Seninle proje yapmanın eğlenceli olduğunu söyledi."

"Evet." Yüzünde nostaljik bir gülümseme belirdi. Bakışları ayaklarımın dibindeki mezura ve kâğıda takıldı. "Sanırım artık sen devralacaksın."

"Sadece planları ama tasarım için ne istediğini öğrenmem gerekiyor. Endişelendiğin şey buysa karışmayacağım. Kendi işimi kurmak beni yeterince meşgul edecek."

Gözlerinden süzülene kadar stres tuttuğunu fark etmemiştim. Parmaklarını tekrar masanın ahşap yüzeyinde gezdirdi. "Son zamanlarda öğrendiğim bir şey varsa o da çocuklarımın hayatında önemli olan insanları kabul etmem gerektiğidir. Onların yerine seçilecek kadar iyi bir baba olamadım." Yüzeye dokundu. "İlk geldiğinde sana çok sert davrandım."

"Anlaşılabilir bir durumdu."

Gülüşü alaycıydı. "Pek çok insan bunu bu şekilde tanımlamaz. Beni anlayan çok fazla insan yok. Ama eğer etrafta olacaksan, bil ki ben de olacağım ve sana katılıyorum. İyi geçinmeye çalışmalıyız."

"Bu bir sorun olmayacak," diye onu temin ettim.

"İsla zaten istediğini yapacak," dedi Naomi, ses tonunda bir parça gurur vardı.

İsla ön kapıdan içeri yığıldı, bir elinden plastik poşet ve paket servis kapları sarkıyordu, yüz hatlarında panik okunuyordu. Benden anne ve babasına baktı. "Anne. Baba. Merhaba. Sanırım McCoy'un döndüğünü gördünüz."

Cameron başını salladı. "Konuşuyorduk."

Endişelenmesini istemedim. Bu onunla yaptığım son konuşmaya hiç benzemiyordu. Ayağa fırladım. "Dur sana yemek getireyim." Kocaman gözleri benimkileri aradı. Ona küçük bir gülümseme verdim ve yüz ifadesi afalladı. "Sen git otur. Ben hemen döneceğim."

Mutfağa girdiğimde Naomi, "Ben de tam babana bölgede daha fazla müteahhide ihtiyacımız olduğunu söylüyordum. İzin belgelerini doldurmak için gelen insanlar her zaman şehirde daha fazla müteahhit olmasını dilediklerini söylüyorlar. Görünüşe göre McCoy daha fazla müşteri bulmakta zorlanmayacak."

Yiyecekleri tezgâha bıraktım, sonra oturma odasının girişine yaslandım.

Isla henüz oturmamıştı. Bana bakarak şöyle dedi: "Çalışmaları kendi adına konuşacak. Reservoir Barrel insanları şaşkına çevirecek."

"Biliyorum. Barrons başka yapmaz." Cameron ellerini kalçalarına vurdu ve ayağa kalktı. "Öğleden sonra garajı boşaltmak için yardıma ihtiyacın olup olmadığını görmek için izin aldık ama ikiniz de meşgulsünüz."

Benim yüzümden gitmelerini istemedim. "Gidip biraz daha yiyecek getirebilirim." Isla'nın bakışlarıyla karşılaştım. Gözlerinde minnettarlık ve mutluluk parlıyordu. Bu bakışı hayatımızın sonuna kadar orada tutacağımdan emin olabilirdim.

"Bu hafta sonu yemek yiyelim," dedi Cameron, Naomi'nin elini tutup kapıya doğru yürürken. "Aksi takdirde, eski yatak odanı boyayabileceğimi ve kütüphane için raflar yapabileceğimi söylediler."

Onlar gittikten sonra Isla kapı aralığında oyalandı.

"Her şeyin ne kadar değiştiğine inanamıyorum," diye mırıldandı. "Neredeyse mutlu olmaktan korkuyorum."

Bir kolumu onun omuzlarına doladım. Aynı his içimde yankılandı, sanki geçmiş başını kaldırmaya çalışıyordu ama buna izin vermedim. "Kutlamaya en çok o zaman ihtiyacımız var."

Gülümsediğinde bakışlarım dudaklarına takıldı. "Yiyecekleri buzdolabına koyabilir ve düzgün bir yemek için dışarı çıkabiliriz."

"Hayır, ben seni tekrar becerirken birlikte yaptığımız birayla kutlama yaparız. Sonra da öğle yemeği yeriz."

Kapıyı iterek kapattı. "Bu kulağa daha iyi geliyor."

On dokuz

Isla

Güneş ışığı, Rezervuar Fıçısı'na yerleştirilmiş özel yapım pencerelerden içeri süzülüyordu. Ortada büyük gümüş fermantasyon tankları yükseliyordu. Bir taraf, yakında musluk birası servis edilecek bir duvarla çevriliydi. Büyük kirişler tepede yükseliyordu, ancak temizlenmiş ve boyanmışlardı. McCoy dökümhaneden alabildiği kadar orijinal parça kullanmış. Yükleri içeri ve dışarı taşımak için kullanacağımız garaj kapıları da pencereler gibi yeniydi, ancak estetikle uyumluydu.

Reservoir Barrel'in etkinlik bölümünün açılışına hazır olduğuma inanamıyordum. Ben de zamanlamaya inanmadım.

Sol elimdeki elmas yüzüğe baktım. Işığın altında yanıp sönüyordu. "Senin adına çok mutluyum," diye bağırdı Kennedy. Ginny'yi kalçasına yaslamıştı ve karnı doğum sırasında doğacak bir bebekle yuvarlaklaşmıştı. Kış. "Burası düğün yapmak için çok güzel bir yerdi."

"Teşekkürler. Herkesin gelebilmesine sevindim." Ve kasabadaki herkes gelmişti. "Yaz boyunca bu kadar çok şey yapıldığına inanamıyorum."

McCoy'un titiz zamanlaması ve ayrıntılara gösterdiği özen, bira üretim ekipmanının restorasyonu ve kurulumunun yolunda gitmesini sağladı. Lezzeti mükemmelleştirmek için vanilyalı daha büyük ölçekte demlemeye başlamıştık bile.

Laney elini sırtının küçük kısmına koydu. Karnı yuvarlaklaştı. "Tahmin etmiştim. Tam da sen bira fabrikası açtığında hamile kalacaktım."

Sırıttım. Laney gururla paytak paytak yürüyordu. Kış boyunca onu daha yakından tanımıştım. Kısırlık yolculuğunu benimle paylaşmıştı ve şimdi birkaç ay içinde doğum yapacaktı. "Kök birası ikram edeceğim. Eli ve Owen'ın tarif üzerinde güçlü katkıları oldu ve ben de onların adını vereceğime söz verdim. İkiz Kökler gibi bir şey. İkiz Botlar mı? Henüz karar vermedim."

"Aman Tanrım, bu mükemmel." Kennedy güldü. "Çocuklar nerede bu arada?"

Resepsiyon başladığında birçok arkadaşımız ve ailemiz binanın etrafında dolaşüyor, oturma alanını inceliyor, ahşap ve demir taburelere ve masalara bakıyorlardı. Barın üzerinde çarklı bir aydınlatma armatürü asılıydı ve bu benim en sevdiğim parçalardan biriydi. McCoy eski tekerleği peyzaj ekibi arka taraftaki ağaçları temizlerken bulmuştu. Liam'ı ondan mekân için bir şeyler yapması için tutmuştu ve mükemmel bir uyum sağlamıştı. Sylvia bira fabrikasını sanki kendi şirketi bitirmiş gibi övüyordu. McCoy'la duyduğu gurur yüzünden okunuyordu ve bana karşı hiçbir kin beslemiyordu. Akrobalarım benden daha çok tur veriyordu.

Babam, annem onun yanına sokulmuş ve Rina da annemin kucagındayken yaklaştı. Aile toplantılarına açıldı ama bu toplantılar onu tedirgin ediyordu. Herkesin birbirinin yanında tam olarak rahat olabilmesi için çok uzun yıllar süren bir husumet vardı, ama o çaba gösterdi ve bu hepimizin düşündüğünden daha fazlaydı. O ve babam bir aile etkinliğindeyken Liam da oradaydı, bir süre kaldılar, samimi davrandılar ve sonra varlıkları diğerlerini rahatsız etmesin diye dışarı çıktılar. Aylar geçtikçe, eskisi kadar erken ayrılmıyorlardı.

"Biz çıkıyoruz," dedi annem, Kennedy ve Laney'ye küçük bir gülümseme sunarak. "Rina'nın biraz kestirmesi gerekiyor, Lyric ve Stetson'a da bu gece izin veriyoruz."

Her birine sarıldım, Rina'ya siyah saçlarından bir öpücük verdim ve gittiler.

Laney başını salladı. "Kahretsin, hâlâ unutamıyorum. Geçen gün babanın yolda bana el salladığını biliyor muydun? Neredeyse çukura düşecektim."

"Çok gevşedi. Sanırım o ve McCoy bizimkini inşa ettikten sonra yenilemek için başka bir ev almayı planlıyorlar." McCoy, Reservoir Barrel'in büyük açılışından sonra denemeye başlamayı planladığımız çocuklarla birlikte 4-H hayvanlarıyla ilgilendiğinden, bir ev, bir ahır ve bir binicilik alanı için mükemmel olan kırk dönümlük bir arazi bulmuştuk.

"Şaka yapıyorsun." Kennedy'nin sesi hayranlık doluydu. "Gerçekten iyi anlaşıyorlar mı? Liam öyle düşündüğünü söylemişti ama ben ona inanmamıştım."

"Bazı günler kıskanmam gerektiğini düşünüyorum." Ama kıskanmadım. Mest olmuşum. Babamın kronik lösemisi iyi yönetiliyordu ve yirmi yıl ya da daha uzun süre hastalıkla yaşayanlardan biri olacağından umutluydu.

Willow Teyze ve Bruce Amca durdular ve ikisi de bana sarıldılar. Willow Teyze sırtıttı, gözlerinde hüznün vardı. "Eğer Evander eve dönerse, onu hemen buraya getireceğiz."

Kuzenimi küçükluğumdan beri görmemiştim ama bir gün geri geleceğini umuyordum. "Her birinize kendim servis yapacağım."

Bana sarılmayı bitirdiklerinde, Kira Teyze Nora ile birlikte durdu. "Güzel yermiş." Başını salladı ve yürüdü.

Nora eğildi ve fısıldadı. "Senin biralarından birini çantasına doldurmuş."

Holden bizimle konuşmak için durdu. "Tebrikler, Isla. Çocuklar kök biranla kafayı buldular ve onu anlata anlata bitiremiyorlar. Bunun bir başarı olduğunu söyleyebilirim."

Küçük homurtum kahkahalarımın arasında boğuldu. "Daha fazla kök birası yapacağıma söz verdim. Kendi adlarını taşıyan bir parti yapacaklar. Hepsinin baş harflerinden bir isim yapabilirim."

Emery yanından geçti ve onun yanına sokuldu. Grady, Emery'nin annesiyle birlikte etkinlik odasındaydı. "Bunu yaparsan onların kahramanı olursun. Okuldaki her çocuk ve babalarıyla Arizona'ya gittiklerinde kime anlatabilirlerse bunu bilecek. Bedava pazarlama yapacaksın."

McCoy arkamdan gelip kolunu belime doladığında gülüyordum. "Çocuklar bizi evire çevire yemeden önce gelip biraz yiyecek alsan iyi olur."

Arka odaya girdik. Büyük, ahşap, bira salonu tarzı masalar yetişkinler ve çocuklarla doluydu. Lyric, Stetson'la birlikte ayırdıkları birkaç yere el salladı.

Tabağımı biftek ve patates püresiyle doldurdum ve kardeşimle onun yanına oturdum. McCoy tabağını bırakıp ortadan kayboldu. Döndüğünde elinde benim biramdan iki şişe vardı.

"Ne seçtin?" diye sordu Stetson. Onun el yapımı etiketinde kış boyunca üzerinde oynadığım bufalo meyvesi aroması vardı. Aile içeceği olarak saklamıştım.

McCoy yanıma oturdu. "Beni ona aşık eden vanilyalı kakuleli türden."

"Öyle olmadı." Güldüm.

"Hayır, ondan önce de sana aşkıttım."

Stetson inledi. "Tanrım, ben ve Lyric'e karşı böyle mi hissediyorsun?"

"Evet," dedim, pişmanlık duymadan.

"Henüz bir isim bulamadınız mı?" Lyric sordu.

Şişeyi çevirdim. Fikirler üretiyordum ama McCoy sadece ben sorduğumda tavsiye veriyordu. Bira fabrikası benim fikrimdi. "Sanırım bu Sunbeam Barrel olacak."

McCoy'la karşılıklı gülümsedik. Yüz ifadesi, bu ismi ne kadar beğendiğini bana daha sonra göstereceğine söz veriyordu. Ailem ve arkadaşlarımla takılmayı çok sevsem ve bize yetecek kadar büyük bir yerimiz olduğu için heyecanlansam da, McCoy'un beni yalnız bırakması için sabırsızlanıyordum.

Petrol Barronları serisi bitmiş olabilir, ancak tüm Barronlar eninde sonunda hikayelerine . Yeni serim Petrol Şövalyeleri'nin ilk kitabıyla başlıyoruz!

Bir zamanlar Aggie Knight, sevdiği adam yüzünden paramparça olmuş kaçak bir gelindi. On yıl sonra, şimdi eski sevgilisinin patronudur ve parçalanmış kalbi sağlam durmaktadır. Dayanmak zorunda. Ama Ansen Barron'ı her gün görmek ya onu yeniden bir araya getirecek ya da parçalanmasına son verecek. Aggie ve Ansen'ı [Pervasız Bir Anı](#)'da bulabilirsiniz.

En son haberler, ön gösterimler, ücretsiz bonus içerik için haber [bültenime](#) kaydolun ve Isla ve McCoy için ekstra bir sonsöz kazanın.

Okuduğunuz için teşekkürler. Ne düşündüğünüzü bilmek isterim. Lütfen kitabın satın alındığı perakendecide [Beni Nefes bırakmayı](#) Aldır için bir yorum düşünün.

Yazar Hakkında

Marie Johnston paranormal ve çağdaş aşk romanları yazıyor ve her iki türde birçok ödöl topladı. Yazar olmadan önce bir mikrobiyologdu. Duruma bağlı olarak, mikroplar konusunda garip bir şekilde ilgisiz veya garip bir şekilde fobik olabiliyor. Aynı zamanda lisanslı bir tıp teknisyeni ve halk sağlığı mikrobiyoloğu olarak ve hastane ve klinik laboratuvarlarında laboratuvar teknisyeni olarak çalıştı. Marie gönüllü acil yardım görevlisi, üniversite eğitmeni, güvenlik görevlisi, flebotomist, otel görevlisi ve bir bingo salonunda kahve dökücüsü olarak çalışmıştır. Hepsi bir yazar için yem!!! Dört çocuğu, kedileri ve yarı kör bir Corgie'si var.

mariejohnstonwriter.com Beni

takip edin:

Ayrıca Marie Johnston

Petrol Şövalyeleri

Pervasız Bir Anı

Oil Barrons

Beni Bütünleştir Et

Beni Titret Beni

Allık AldırYap

Beni Nefes Beni

Hayal

Petrol Kralları

'ın Tacı

KralKral'KralKr

al'ın Kraliçesi'in

Fidyesi ın 'ın

Ülkesi Hazinesi

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.